

PREFAȚĂ

Ce anume face Biserica „Calvary Chapel” diferită de celelalte Biserici de orientare evanghelică? Este bine să avem o înțelegere clară a lucrării unice pe care Dumnezeu a făcut-o în mijlocul nostru. Dacă Biserica „Calvary Chapel” este exact ca și Biserica de peste drum, ar fi mai bine pentru cele două Biserici să se unească; dar, dacă sunt calități care ne fac pe noi diferiți, atunci avem un loc unic și special în planul lui Dumnezeu. Cu siguranță că sunt Biserici care împărtășesc multe din învățăturile și practicile noastre, dar ceea ce face mișcarea „Calvary Chapel” diferită este lucrarea minunată de echilibru pe care Dumnezeu a făcut-o în mijlocul nostru.

Unele Biserici cred în darurile și lucrarea Duhului Sfânt, dar nu accentuează destul învățătura biblică. Alte Biserici accentuează învățătura biblică, dar nu cred că darurile Duhului Sfânt sunt disponibile și valide astăzi.

La „Calvary Chapel” noi prețuim prezentarea expozitivă a Cuvântului și avem o inimă deschisă pentru lucrarea Duhului Sfânt. Acest echilibru face „Calvary Chapel” o mișcare distinctă și binecuvântată în mod unic de Dumnezeu. Este important, deci, să înțelegem principiile biblice care explică de ce ne-a permis Dumnezeu să existăm și să creștem.

Lucrul acesta nu înseamnă că toate Bisericile „Calvary Chapel” sunt identice. Sunt mereu surprins de modul cum lucrează Dumnezeu, combinând elemente simple, fundamentale, pentru a crea așa o varietate între noi. În mod fundamental, toți avem doi ochi, un nas, o gură și două urechi, și totuși cât de diferiți suntem unul de altul. De asemenea, oamenii au structuri emoționale diferite. Dumnezeu iubește pe fiecare. Iubește atât pe cei care sunt foarte expresivi, cât și pe cei mai reținuți. În același fel, în dorința de a da tuturor posibilitatea să se apropie de El, Dumnezeu a creat o varietate de Biserici. Unele sunt atrăgătoare pentru cei care caută să se exprime pe plan emoțional, în timp ce altele atrag pe cei care au o personalitate mai liniștită. Dumnezeu, în dorința de a atinge și a binecuvânta pe toți oamenii, se pare că se bucură de această mare varietate de Biserici, pentru că nevoile tuturor pot fi împlinite, de la cei mai extravertiți până la cei mai introvertiți, și toți ceilalți între aceste două categorii. Fiecare dintre noi are o parte în planul lui Dumnezeu, dar fiecare dintre noi trebuie să știe unde este locul lui/ei în acest spectru larg de varietate. De aceea, este crucial să înțelegem aspectele unice ale mișcării „Calvary Chapel.” În timp ce vom înțelege ce anume face părtășia noastră unică, vom înțelege mai bine și poziția noastră în trupul lui Hristos.

CHEMAREA LA LUCRARE

„*Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, ...*”
Evrei 5:4

Înainte să privim la ceea ce noi numim „*Calvary Chapel Distinctives*,” (Aspectele care disting Calvary Chapel) haideți să considerăm pentru început subiectul vital al chemării și dedicării noastre în lucrare.

Dacă este o caracteristică care este absolut esențială pentru o lucrare eficientă, atunci ea este un sens al chemării – convingerea pe care o avem în inimile noastre că Dumnezeu ne-a ales și ne-a chemat ca să-L slujim. Biblia ne spune că trebuie să fim siguri de chemarea noastră. Ești convins că Dumnezeu te-a chemat la lucrare? Lucrul acesta este foarte important, pentru că lucrarea de slujire nu este o profesie pe care noi o alegem. Este o chemare din partea lui Dumnezeu. Cum știm că suntem chemați? Lucrarea de slujire pentru cei chemați nu este o opțiune, este o necesitate. Așa cum a spus Pavel: „*Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și voi de mine dacă nu vestesc Evanghelia!*” Ieremia a decis să nu mai vorbească din partea Domnului pentru că a avut numai neazuri. A fost aruncat în temniță și viața lui a fost amenințată. În aceste condiții el a decis: „Gata, am terminat. Am încheiat cu slujirea mea.” El a spus: „*Dacă zic, ,Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în numele Lui!’ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.*” (Ieremia 20:9). E nevoie de o astfel de chemare pentru că lucrarea de slujire nu este doar pentru timpuri bune. Sunt și situații extrem de dificile. Așa cum a scris și Petru: „*Prea iubitorilor, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi;*” (1 Petru 4:12). Trebuie să înțelegem că această chemare făcută de Însuși Dumnezeu va fi testată câteodată la maximum. Cât de sigur ești că ai fost chemat de Dumnezeu să-L slujești pe El?

După ce am simțit pentru prima dată chemarea lui Dumnezeu, m-am dus la școală să mă pregătesc. A fost destul de dificil pentru mine să stau în școală pentru că simțeam nevoia să mă duc și să încep o slujire. Îmi ziceam: „Afară o lume întreagă pierde fără Isus Hristos, iar eu stau aici într-o clasă cu capul cufundat în manualele mele.” Am fost sigur că lumea aștepta slujirea mea. Șocul meu a fost mare, când după obținerea licenței, am primit prima repartiție în slujire, ca să constat că lumea, de fapt, nu mă aștepta pe mine. Apoi a venit testul. A fost dificil financiar și a fost dificil spiritual. Nu am văzut nici un rod sau entuziasm, așa cum anticipasem eu că va fi în slujire.

Presiunea financiară a fost atât de mare încât a trebuit să-mi mai iau o slujbă ca să pot să-mi susțin familia și în același timp să stau în lucrare. Am descoperit că de fapt nu am suport financiar în slujirea mea. De aceea, în primii șaptesprezece ani am lucrat în afara Bisericii ca să-mi câștig existența. Lucrul acesta a fost destul de greu de acceptat, având în vedere că eram convins că Dumnezeu m-a chemat la lucrare. Au fost momente când l-am rugat pe Dumnezeu să-mi schimbe chemarea. Am spus: „Doamne, fă-mi chemarea să fiu un om de afaceri! Se pare că mă descurc bine în domeniul acesta și mă

simt și bine în lumea afacerilor. Mi-e ușor să fac bani, și Doamne, pot fi un bun businessman creștin. Aș putea să sprijin financiar Biserica și să sprijin pe cineva în lucrare.” Dumnezeu, însă, nu mi-a dat liniște, chiar și atunci când am făcut eforturi să uit de chemarea mea. Viziunea de a-L sluji pe Domnul continua să ardă în inima mea. Deci, e nevoie de acest sens puternic al chemării. Este atât de important, încât toți trebuie să ne punem această întrebare simplă: „*M-a chemat Dumnezeu în slujire?*”

Împreună cu acest sentiment puternic al chemării vine și necesitatea consacrării. Nu există calități mai importante în viața unui păstor decât consacrarea față de Domnia lui Hristos. Sunt ceea ce sunt nu prin ambițiile mele, nu prin dorințele mele, nu prin voia mea. Sunt ceea ce sunt prin voia Lui. Mi-am consacrat viața Lui, și dacă sunt dedicat Domnului, atunci voi fi dedicat și Cuvântului Său, și slujirii Lui.

Pentru a avea atitudinea potrivită în slujirea noastră, trebuie să luăm în considerare cuvintele Domnului Isus. El a spus: „...*Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor.*” (Marcu 10:42-44). Este esențial să recunoști că lucrarea lui Dumnezeu nu este un loc unde să fii slujit, unde să ți se dea întâietate și cinste pentru că ești slujitor. Este de fapt un loc pentru slujirea altora, chiar dacă lucrul acesta este neobișnuit pentru tine.

Recent am participat la o conferință pastorală și am fost uimit de neglijența pastorilor. Își luau paharele cu cafea sau cola în sala de conferințe, lucru cu care nu am avut nici o problemă; dar, la terminarea sesiunilor, când sala se elibera, am văzut cum păstorii își lasă paharele de cafea și cola pe jos. M-am trezit că fac înconjurul sălii, strângând paharele de cafea și cola, și făcând curat în auditoriu. Știu ce se întâmplă când cineva vine și se împiedică de un pahar de cafea care se varsă pe carpet. Nu am dorit să lăsăm o mărturie proastă din partea păstorilor de la “Calvary Chapel” în această tabără unde am avut conferința. Deci, mulți văd lucrarea lui Dumnezeu ca platformă unde să fie slujiți, mai degrabă decât să slujească pe alții. A gândi în felul următor: “Ei bine, cineva ar trebui să facă curat după mine pentru că eu sunt slujitorul lui Dumnezeu,” nu numai că este o contradicție în termeni, dar este, de asemenea, și o atitudine nebiblică.

A fost o vreme când obișnuiam să-mi las hainele în toată casa. În final, soția mea a spus: “Uite, eu nu accept să fiu sclava ta! Pune-ți hainele la loc. De ce, mereu, trebuie să ți le pun eu la loc?” M-am gândit la ceea ce a spus soția mea, și i-am dat dreptate. Nu ar fi trebuit să aștept ca ea să-mi pună hainele la loc. Aceasta a fost o lecție importantă pentru mine. Nu am fost chemat să domnesc, ci am fost chemat să slujesc.

În noaptea în care Isus a avut ultima cină cu ucenicii Lui, înainte de a fi trădat, arestat, și apoi crucificat, a luat un ștergar și s-a încins cu el. Apoi s-a dus la fiecare ucenic și i-a spălat picioarele. După aceea i-a întrebat: “*Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.*” (Ioan 13:12-14). Avem, de asemenea, cuvintele lui Petru: “*Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.*” (1 Petru 2:22). Cuvântul “ministry” înseamnă slujire. Am fost chemați să fim slujitori. Trebuie să fim slujitori, în primul rând ai Domnului, dar și ai copiilor Lui.

Este părerea mea personală că cei care fumează au unul dintre cele mai neplăcute obiceiuri în lume. Pe lângă că miros ei înșiși, mai lasă un miros în urma lor întotdeauna. Este foarte ușor să detectezi pe cineva care fumează. Tot ce trebuie să faci este să treci pe lângă un fumător și vei simți mirosul de fum pe hainele lui/ei. Te duci într-o casă unde se fumează, te apropii de draperie și vei fi lovit puternic de mirosul de tutun. Fumatul este un obicei murdar. Mai rău ca acest obicei este faptul că fumătorii aruncă chiștoacele de țigară peste tot. Apoi, calcă cu pantoful pe mucul de țigară să-l stingă de tot, și astfel lasă mizerie în urma lor pe trotuar. Când oamenii vin la Biserică¹, de multe ori vin fumând, și înainte să intre în Biserică, aruncă mucerile și calcă pe ele? Cine ar trebui să le culegă de pe jos?

În copilărie am fost învățat de mama mea să nu ating niciodată un muc de țigară sau o țigară. Mi s-a creat o aversiune atât de mare pentru țigări, încât până astăzi am sentimentul că mă spurc la atingerea unei țigări. De fiecare dată când mă aplec să ridic un muc de țigară, în momentul când l-am atins, există ceva în mine încă de pe vremea copilăriei care se revoltă. Am o adevărată aversiune pentru lucrul acesta! De multe ori când merg prin curtea Bisericii și văd mucuri de țigară, nu pot să nu le culeg de jos. Dar fac lucrul acesta murmurând și judecându-i pe cei care le-au aruncat. Ceea ce gândesc se poate exprima în cuvintele: „Ce oameni murdari, mizerabili, fără considerație.”

Apoi Domnul a vorbit inimii mele. El mi-a spus simplu: „Pe cine slujești tu?” Și eu am răspuns: „Te slujesc pe Tine, Doamne.” „Atunci termină cu această atitudine de nemulțumire.” Deci, nu sluji cu o inimă plină de amărăciune. Nu sluji dominat de resentimente. Dacă culeg de jos mucuri de țigară și mă gândesc la oameni murdari, atunci slujesc cu amărăciune. Dar dacă gândesc: „Bine Doamne, îți voi ține curtea Ta curată,” atunci constat că pot să fac acest lucru fără dezgust interior, pentru că fac lucrul acesta pentru Isus – nu pentru a fi remarcat de alții, ci doar pentru Tine, Doamne. Așa cum ne spune Scriptura: „*Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.*” (Coloseni 3:17).

Nu cred ca există o atitudine mai importantă ca aceasta în slujire. Noi trebuie să slujim ca și cum am sluji Domnului, pentru că vom întâlni oameni care sunt detestabili. Vom întâlni oameni nemulțumitori. Vom întâlni oameni care au pretenții, care te fac să te simți mizerabil în compania lor. Deci, dacă gândești: „*Trebuie să-i slujesc,*” vei ajunge să slujești cu amărăciune. Dar dacă gândești: „*Eu îl slujesc pe Domnul,*” atunci vei putea să slujești cu adevărat. Oricare ar fi slujirea noastră, trebuie s-o facem ca pentru Domnul, știind că de la Domnul vom primi răsplata.

Nu căuta aplauzele oamenilor. Nu aștepta ca oamenii să spună: „Oh, te apreciez așa de mult.” De foarte multe ori lucrul acesta nu se va întâmpla. Am făcut multe lucruri pentru oameni, ca în final să fiu lovit de ei pentru că am încetat să mai fac ceva pentru ei. Trebuie să-ți păstrezi atitudinea mentală de a face totul ca pentru Domnul, știind că de la Domnul vei primi răsplata. Trebuie să păstrezi lucrul acesta în minte. Eu sunt un slujitor a lui Isus Hristos. El este Stăpânul meu. El este Cel care mă va răsplăti pentru slujirea mea. Trebuie să păstrez această perspectivă și să păstrez o atitudine corectă în inima mea în timp ce îi slujesc pe oamenii. Fac lucrul acesta pentru El.

Pe lângă dedicarea pentru Isus și pentru slujirea poporului Lui, trebuie să fie o dedicare și pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă este cineva care nu crede că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, fără eroare, atunci o astfel de persoană nu are ce căuta

¹ Biserica păstorită de Chuck Smith este vizitată în mod constant de oameni necredincioși

în slujire. Foarte trist, dar acest lucru ar elimina probabil 50% dintre slujitorii din America. De ce să înveți pe oameni dintr-o carte în care nu crezi? Iar dacă crezi că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, și că ai o datorie să-l predici, atunci fă tot posibilul să-l cunoști. Fii dedicat pentru aceasta. Așa cum i-a spus Pavel lui Timotei: *„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.”* (2 Timotei 2:15). Poți să fii învățat cum să studiezi Biblia, dar acest proces de învățare nu se termină niciodată. Până în ziua aceasta m-am dedicat studiului Cuvântului, și continui să fac lucrul acesta ca să pot să mă prezint înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat.

CAPITOLUL UNU

MODELUL LUI DUMNEZEU PENTRU BISERICĂ

„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea ...”

Matei 16:18

„Calvary Chapel” își ia modelul de Biserică din cartea Faptele Apostolilor. Noi credem că istoria Bisericii, în mare parte, este o istorie tristă și tragică a falimentului ei. Multe lucruri oribile s-au făcut în numele lui Isus sub egida Bisericii.

În anii de studenție am avut un timp foarte dificil, pentru că atunci când profesorii au aflat că sunt creștin, au început să aducă mereu în discuție aspecte negative din istoria Bisericii. Singurul meu răspuns a fost: “Nu judecați creștinismul prin exemplele imperfecte în istorie. Judecați-l prin Isus Hristos. Mergeți înapoi la ceea ce a spus El și a învățat. El a spus: *“ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă.”* Aveți vreo problemă cu lucrul acesta? El a spus că ar trebui să ne iubim unul pe altul. Aveți vreo problemă cu lucrul acesta? El a spus că este mai fericit de cine dă decât de cine primește. Aveți o problemă cu lucrul acesta?” Atunci când vorbești de învățăturile de bază a lui Isus, chiar și scepticii trebuie să mărturisească că nu au nici o problemă cu ele. Problema pe care ei o au este cu cei care au pretins că sunt creștini și au făcut lucruri oribile în numele lui Hristos.

În cartea Apocalipsa, Domnul Isus cercetează cele șapte Biserici din Asia. Chiar la acest stadiu de început al Bisericii, Isus cheamă Bisericile la pocăință. El a arătat greșelile, învățătura falsă care s-a strecurat și practicile care deja semănau sămânța decadenței în Biserică. În cea mai mare parte, Bisericile au falimentat către sfârșitul secolului I. Gnosticimul² și Arianismul³ au pătruns în Biserică. Dezvoltarea preoției și transformarea Bisericii în organizație a avut loc în perioada de început a istoriei Bisericii. În cartea Apocalipsa, în mesajul către cele șapte Biserici, Isus își exprimă nemulțumirea cu privire la aceste lucruri.

Aceste lucruri s-au întâmplat în mai puțin de șaiszeci de ani de la fondarea Bisericii. Deci, nu a fost nevoie de prea mult timp ca Biserică să ajungă atât de coruptă și de superficială încât Domnul a fost gata s-o verse din gura Lui. Biserică, în această stare, îi producea greață Domnului. Uitându-mă la istoria creștinismului, nu cred că lucrurile s-au îmbunătățit. Mai degrabă, situația Bisericii s-a deteriorat mai mult. Cuvintele de mustrare spuse celor șapte Biserici de către Domnul Isus pot fi foarte bine cuvintele pe care El le adresează Bisericii de astăzi.

Deci, nu poți privi la istoria Bisericii în căutarea unui model pentru Biserică, tot așa cum nu poți privi la istoria omenirii în intenția de a înțelege planul lui Dumnezeu

² Gnosticimul a fost un sistem filosofic complex care a combinat elemente de filosofie greacă cu misticim oriental și creștinism. În cazul acesta, probabil că Chuck Smith face aluzie la ereziile gnostice care neagă divinitatea lui Isus și întruparea lui Hristos.

³ Această învățătură eretică își trage numele de la preotul Arius care a trăit în Nordul Africii între anii 250-335 A.D. În esență, această învățătură susține ideea că Fiul nu a fost de aceeași substanță cu Tatăl, iar în versiunea ei extremă Fiul este o creatură a Tatălui. În epoca modernă, arianismul a renăscut în forma Unitarianismului extrem iar Martorii lui Iehova îl consideră pe Arius predecesorul lui C.T. Russell.

pentru om. Omul este căzut, deci nu ai cum să vezi idealul divin. Același lucru este adevărat cu privire la Biserică. Nu poți să vezi idealul divin pentru Biserică privind doar la istoria Bisericii.

Idealul divin este găsit în cartea Faptele Apostolilor. Aceasta a fost o Biserică dinamică. A fost o Biserică condusă de Duhul Sfânt și împuternicită de Duhul Sfânt. A fost o Biserică care a dus Evanghelia lumii întregi. Pavel le scrie Colosenilor, la treizeci de ani după Cincizecime: *„din pricina nădejzii care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, care a ajuns pâna la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând, ca și între voi. Și aceasta, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu”* (Coloseni 1:5-6). Primii credincioși au experimentat o Biserică eficientă în evanghelizarea lumii.

Privind la cartea Faptele Apostolilor, cred că vedem Biserica, așa cum a intenționat Dumnezeu să fie. Modelul pe care îl găsim în cartea Faptele Apostolilor este o Biserică plină de Duhul Sfânt, călăuzită de Duhul Sfânt, și împuternicită de Duhul Sfânt. A fost o Biserică unde Duhul Sfânt direcționa funcționalitatea și slujirea ei.

Cât de dependentă a fost Biserica primară de Duhul Sfânt? Găsim că Duhul Sfânt a spus: *„Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.”* (Fapte 13:2-3). Pavel folosește expresii de felul: *„S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă.”* (Fapte 15:28), și *„Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.”* (Fapte 16:7). Aceștia au fost bărbați conduși de Duhul Sfânt, călăuziți de Duhul, bărbați care căutau direcționarea prin Duhul Sfânt.

Vedem în capitolul patru din Fapte cum s-au rugat acești bărbați și au căutat ajutorul și călăuzirea lui Dumnezeu, în mijlocul persecuției. Acela a fost momentul când Duhul Sfânt a venit peste ei, într-o atingere proaspătă, iar ei au ieșit în cetate propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu cu putere.

Sunt patru funcții de bază ale Bisericii primare. Fapte 2:42 ne spune: *“Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.”* Aceasta este temelia spirituală care trebuie așezată dacă dorim să dezvoltăm o părtășie a credincioșilor. Dacă îndemnăm credincioșii să stăruiască în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă îi învățăm doctrina apostolică, și îi aducem la părtășie cu trupul lui Hristos și la participarea în frângerea pâinii, și-i formăm ca oameni ai rugăciunii, atunci îl vom vedea pe Dumnezeu cum împlinește toate celelalte nevoi.

Fără îndoială, Domnul a purtat de grijă nevoilor Bisericii din Fapte: *„Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.”* (Fapte 2:47). Nu uita că nu este treaba ta să adaugi suflete Bisericii. Aceasta este treaba Lui. Slujba ta este să hrănești turma, să îngrijești de ea, s-o iubești, și să fii sigur că este slujită cum trebuie. Lucrul acesta este în mod special adevărat pentru Biserici mai mici. Domnul a spus: *“Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.”* (Matei 25:21). Domnul nu-ți va da o turmă mai mare până nu te vei dovedi credincios în păstoriarea unei turme mai mici. Nu te preocupa mereu cu gândul: “Oh, dar aș dori să am o mie de credincioși aici!” Slujește-i pe cei opt sau zece pe care îi ai. Fii credincios în a-i sluji pe ei. Fii credincios în ai hrăni, și Domnul va adăuga zilnic, așa cum consideră El că e potrivit, pe acei care vor fi mântuiți. Mărimea Bisericii nu ar trebui să te preocupe niciodată.

Acum, dacă privim la programele multor Biserici, vom constata că obiectivul principal este să adauge Bisericii noi convertiți. Sunt o mulțime de seminarii despre creșterea Bisericii, unde se învață cum să adaugi membri noi bisericii. Este foarte simplu. Nu e nevoie să plătești \$175.00 pentru un seminar ca să înveți cum să crești o Biserică. Ce trebuie să faci este să aduci oamenii la Cuvântul lui Dumnezeu, la rugăciune, la părtășie și la frângerea pâinii, și vei constata că Domnul va adăuga la Biserică pe cei care vor fi mântuiți.

Unul din lucrurile cele mai înțelepte pe care le-am făcut pe vremea când eram într-o altă denominație a fost să încetez a mai număra oamenii. Biserica avea totdeauna această diagramă pe perete care arăta participarea la Școala Duminicală duminica asta, duminica trecută, și cu un an în urmă. Accentul a fost pus în mod constant pe număr. Statisticile de participare erau reamintite mereu. *“Unde suntem în raport cu duminica trecută?” “Unde suntem în raport cu anul trecut?” “Unde sunt oamenii astăzi?” “De ce numărul nostru a scăzut?”* Biserica era în mod constant interesată în cifre. Capcana de a număra oamenii este teribilă. Nu o face! Privește doar la cei care sunt acolo și înțelege: *“Aceștia sunt cei pe care Domnul mi i-a adus ca să-i slujesc astăzi.”* Dă tot ce ai mai bun, și slujește-i din inimă. Slujește-i cu dăruire. Dacă ești credincios și te vei dovedi un ispravnic credincios, Domnul va aduce mai mulți oameni pe care să-i păstorești, să-i îngrijești, și să-i slujești. Deci, fii credincios celor care sunt puși de Dumnezeu în îngrijirea ta.

În cartea Faptele Apostolilor vedem că au apărut probleme într-un program de ajutorare a săracilor. Văduvele care au crescut într-o cultură greacă au simțit că se face discriminare cu privire la ele, în timp ce văduvele care au fost crescute în cultura tradițională iudaică erau favorizate la împărțirea ajutoarelor. Deci, ele au venit la apostoli cu plângerea lor. Apostolii au spus: *“Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.”* (Fapte 6:2-4).

Deci, Cuvântul lui Dumnezeu a fost prioritatea numărul unu pentru Biserica primară, împreună cu rugăciunea. Ei au stărut în învățarea Cuvântului lui Dumnezeu, în părtășie, în frângerea pâinii și în rugăciuni. *“Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei care erau mântuiți.”* (Fapte 2:47). Atunci când Biserica a fost ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie, atunci când Biserica face ceea ce Dumnezeu vrea să facă, atunci Domnul va face ceea ce dorește să facă pentru Biserică. Și El va adăuga zilnic Bisericii pe cei care sunt mântuiți.

Oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit în Biserica din Faptele Apostolilor au fost oameni predați total lui Isus Hristos, care nu și-au căutat gloria lor, ci au căutat să aducă glorie lui Isus. Când mulțimea s-a adunat în Pridvorul lui Solomon, după vindecarea ologului, Petru a spus: *„Bărbați Israeliti, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, ...”* (Fapte 3:12-13). Chiar Petru, după un miracol așa de mare nu și-a permis să ia gloria și creditul pentru el însuși. El a îndreptat privirile mulțimii spre Isus, pentru a-i aduce glorie Domnului prin miracolul săvârșit.

Scopul Bisericii primare a fost să aducă glorie lui Dumnezeu. Oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit nu-și căutau gloria lor. Lucrul acesta apasă greu pe inima mea,

văzând cum unii aleargă după succes, după un nume, pentru a-și câștiga o glorie personală. Ei încearcă întotdeauna să se poziționeze în așa fel încât să fie în bătaia camerelor de luat vederi, în așa fel încât să fie prinși în obiectiv. Dar Isus a insistat, spunând că drumul în sus este prin coborâre. *“Oricine se va înalța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”* (Matei 23:12).

Concluzia: Trăiește pentru Împărăția lui Dumnezeu. Caută să aduci glorie lui Isus Hristos și Domnul te va folosi. Rugăciunea mea zilnică și constantă este ca Dumnezeu să mă țină la starea în care să pot fi folosit de El. Pavel a dorit același lucru. El a scris Corintenilor: *“Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.”* (1 Cor. 9:27).

Succesul este un lucru periculos. Dacă Dumnezeu începe să aducă succes slujirii tale, ești în mai mare pericol decât dac-ai fi într-un loc ne semnificativ, îndepărtat, încercând să supraviețuiești într-o părtășie de zece persoane. Este ușor să stai pe genunchi în astfel de circumstanțe. În aceste condiții nu ai prea multe oportunități să fii glorificat. Dar atunci când începi să experimentezi succesul, atunci ai de-a face cu pericolul real în slujire. În timp ce oamenii încep să te admire, este așa ușor să aluneci în ispita de a-ți asuma creditul sau a primi aplauzele. Aceasta este calea cea mai scurtă spre stoparea ungerii Duhului lui Dumnezeu. Biblia spune: *“Căci nici dela răsărit, nici de la apus, nici din pustie, nu vine înălțarea. Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El scoboară pe unul, și înalță pe altul.”* (Psalm. 75:6-7). Cuvântul important pentru mulți astăzi pare să fie “promovarea.” Mulți păstori își cheltuiesc tot timpul și toată energia pentru a promova o Biserică, sau încercând să se promoveze pe ei înșiși. Dar promovarea, adevărata promovare, vine de la Domnul. Deci, fii atent!

Cartea Faptele Apostolilor ne dă modelul pentru Biserică. Este o Biserică condusă de Duhul Sfânt, care stăruiește în studierea Cuvântului, și care dezvoltă unitate – aceasta este părtășie (în greacă: Koinonia). Este o Biserică în care se frânge pîinea împreună și credincioșii hse roagă împreună. Restul este lucrarea Lui și El își va face lucrarea. Dumnezeu va adăuga Bisericii zilnic pe cei ce sunt mântuiți.

CAPITOLUL 2

CONDUCEREA BISERICII

“El l-a pus totul sub picioare si l-a dat capetenie peste toate lucrurile Bisericii,”
Efeseni 1:22

Recunoaștem că Noul Testament nu ne dă un răspuns definitiv cu privire la felul de conducere a Bisericii pe care o preferă Dumnezeu. În Scriptură găsim trei forme fundamentale de conducere a Bisericii. Două dintre ele sunt în Noul Testament, iar cea de-a treia o găsim dezvoltată în istoria Bisericii. Prima formă de conducere bisericească a fost conducerea prin episcopi, sau priveghetori. Cuvântul grec pentru episcopi este *episkopos*. În 1 Timotei 3:1, Pavel scrie: *“Adevărat este cuvântul acesta: Dacă râvneste cineva să fie episcop (sau: priveghetor), dorește un lucru bun.”*

Timotei ne dă calificările pentru un ‘episkopos’. *“Dar trebuie ca episcopul (sau: priveghetorul) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului.”* (1 Tim. 3:2-7).

O a doua formă de conducere a Bisericii este conducerea care folosește un grup de bărbați dăruți, numiți ‘*presbiteros*’ sau bătrâni. Fapte 14:23 ne spune, *“Au rânduit presbiteri în fiecare Biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.”*

Noul Testament ne învață clar despre punerea în slujbă a episcopilor, *episkopos*, și rânduirea bătrânilor, *presbiteros*. Aceste două forme de guvernământ, prin natura lor, par să fie în contradicție. Este Biserica condusă de episcopi sau de un comitet de presbiteri? Cine conduce, episcopii sau presbiterii? Această diviziune este atât de pronunțată astăzi, încât avem două denominații care reprezintă cele două poziții. Biserica Episcopaliană urmează modelul *episkopos*. Este o Biserică condusă de un episcop. Avem și Biserica Presbiteriană care urmează modelul *presbiteros*, în care conducerea aparține unui comitet de bătrâni. Faptul că cele două modele există arată că nu este o învățătură biblică definitivă despre conducerea Bisericii. Amândouă părțile pot să-și argumenteze biblic poziția lor.

De-a lungul timpului, o a treia formă de conducere bisericească s-a dezvoltat, și anume, conducerea congregațională. Nu cred că această formă de conducere este o opțiune, pentru că nu vedem nici un exemplu în Biblie în care congregația să fi avut dreptate. Congregația a fost aceea care venea și spunea: *“Vrem un împărat care să domnească peste noi, așa cum au și celelalte popoare,”* cerând lucruri care nu au fost după voia lui Dumnezeu. Nu găsesc vreun exemplu biblic de conducere congregațională

efectivă. Citim despre congregații care au încercat să conducă. În Exodul 16:2 citim: “Și întreaga adunare a copiilor lui Israel au murmurat împotriva lui Moise și Aaron în pustie.” și în Numeri 14:1-3: “Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plâns în noaptea aceea. Toți copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron, și toată adunarea le-a zis: „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului, sau de ce n'om fi murit în pustia aceasta? Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta, în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” Moise răspunde lui Dumnezeu în Numeri 14:27: “Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva mea? Am auzit cârtirile copiilor lui Israel, cari cârteau împotriva mea.” Deci, vai de cel ce păstorește o Biserică congregațională. Ca și Moise, păstorul va găsi doar murmur și rebeliune.

Acestea sunt cele trei forme de bază de conducere bisericească pe care le vedem astăzi. *Episcopos*, *Presbiteros*, și forma mai recentă de conducere *congregațională*.

Acum, doresc să vedem că există o formă de conducere în Scriptură pe care Dumnezeu a stabilit-o și a modelat-o la începutul istoriei Israelului. A fost teocrația, forma de conducere în care poporul a fost condus de Dumnezeu. Națiunea Israel, la începuturile ei, a fost o teocrație. A fost condusă de Dumnezeu.

Problema evreilor a apărut când ei au obosit sub conducerea lui Dumnezeu și au cerut în schimb să aibă o monarhie. Ei au spus, „Vrem un împărat care să domnească peste noi. Vrem să fim ca celelalte popoare.” Samuel a fost foarte dezamăgit când ei au venit la el să ceară o monarhie.

Haideți să privim la un exemplu de teocrație în care Dumnezeu a condus. Sub autoritatea lui Dumnezeu era un om numit Moise, care mergea înaintea lui Dumnezeu căutând călăuzire și direcție. Moise a fost liderul pământesc care era recunoscut ca unul care primea de la Dumnezeu călăuzire, direcție, legi și reguli pentru națiune. Poporul a recunoscut că el era legătura lor cu Dumnezeu. Ei ziceau: „Uite, nouă ne este frică să ne apropiem de El. Domnul este înfricoșător. Am văzut focul și tunetele. Du-te tu sus pe munte și vorbește cu El, apoi vino jos și spune-ne ce ți-a spus, și noi vom asculta. Dar noi nu vrem să mergem. Du-te tu singur.” Deci, ei au recunoscut că Moise era călăuzit de Dumnezeu. El urca pe munte și primea instrucțiuni de la Dumnezeu, ca apoi să coboare de pe munte și să le împărtășească cu poporul.

Sub conducerea lui Moise, cerințele erau colosale. Șirul nesfârșit de oameni cu nevoi se întindea până la linia orizontului în fiecare zi. Ei veneau la Moise pentru fiecare lucru mic ca el să judece între ei și semenii lor asupra problemelor care au apărut. Iată una din ele: „El a împrumutat de la mine o sapă și nu mi-a adus-o înapoi.” Imaginați-vă că lucrul acesta se desfășura în fiecare zi, de dimineață pînă seara. Ietro, socrul lui Moise, i-a zis: „Fiule, ceea ce faci tu va ajunge să te coboare în mormânt. Nu poți să faci față singur la așa ceva. Nu poți să rezolvi singur problemele acestui șir lung de oameni.” Atunci Domnul a vorbit lui Moise, și i-a spus să aleagă șaptezeci de bătrâni din Israel și să-i aducă la cort. Acolo, Domnul a luat din Duhul care era în Moise și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni, în așa fel ca Israeliții să poată veni și la ei pentru judecată. Dacă apăreau situații care erau prea dificile pentru ei, atunci oamenii veneau la Moise pentru judecată. Moise, la rândul lui, aducea problemele înaintea lui Dumnezeu pentru a primi clarificare asupra problemelor (Exod 18:13:27).

Pentru suport adițional, Aaron și preoții, sub conducerea lui Moise, purtau de grijă nevoilor spirituale ale națiunii, cum ar fi pregătirea și aducerea jertfelor. Adunarea lui

Israel a fost sub conducerea bătrânilor și a lui Aaron. Aceasta este forma de conducere pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru națiunea Israel.

Astăzi, găsim această formă de conducere, dar modificată. Isus Hristos este capul trupului, al Bisericii. Este Biserica Lui. El este conducătorul ei. Ca și păstori, trebuie să fim ca Moise, în legătură cu Isus Hristos pentru a primi direcția și călăuzirea Lui. Ca păstori trebuie să conducem Biserica în așa fel încât poporul să înțeleagă că Domnul este în control. Apoi, când apar probleme, putem spune, „Lasă-mă să mă rog pentru problema aceasta.” „Lasă-mă să cer înțelepciune de la Dumnezeu pentru această situație.” „Haide să căutăm călăuzirea lui Dumnezeu.” De asemenea, ca Moise, în Biserică avem un comitet de presbiteri care se roagă cu noi și care ne dau sprijinul în a găsi călăuzirea lui Dumnezeu pentru Biserică.

Dați-mi voie să vă avertizez. În primul rând, trebuie să promovezi presbiteri care sunt oameni ai rugăciunii, și care recunosc că Dumnezeu te-a uns și te-a chemat să fii pastor al Bisericii. Pavel l-a avertizat pe Timotei să nu-și pună mâinile cu grabă peste nimeni (1 Timotei 5:22). Fă un efort să cunoști pe orice bărbat înainte să-i dai vreo poziție de autoritate. Este ca și în căsătorie. Nu-ți cunoști soția cu adevărat decât după câțiva ani de căsătorie. De multe ori apar surprize. De asemenea, este important să înțelegi că problemele apar atunci când începi să ai succes și Biserica începe să crească și să devină puternică. Sunt foarte mulți oameni care au o mare dorință după putere. Când ei văd că sunt bani la bancă, atunci fac pasul pentru a obține o poziție și pentru a fi în control.

Este necesar să ai oameni evlavioși care să recunoască că Dumnezeu te-a chemat și te-a rânduit ca și păstor al Bisericii. Bărbații care vor lucra cu tine și-ți vor da sprijinul lor în viziunea pe care ai primit-o de la Dumnezeu ca păstor te vor ajuta să implementezi această viziune în Biserică. Un comitet bun este ajutorul cel mai mare pe care-l poți avea în slujirea ta. Mulțumesc lui Dumnezeu că aici la „Calvary Chapel” Costa Mesa am fost binecuvântați cu bărbați mari ai lui Dumnezeu care slujesc în comitet. De obicei, privim la serile de rugăciune de sâmbătă, sau la nopțile de rugăciune ca la un loc de unde să alegem bărbați pentru comitet. Dorim să avem în comitet oameni ai rugăciunii. Dorim să avem bărbați care îl caută pe Dumnezeu și caută voia Lui. Suntem binecuvântați cu astfel de oameni în comitetul nostru, și mulțumesc lui Dumnezeu pentru ei.

Deci, pot să spun că presbiterii nu sunt un grup de oameni servili, ci bărbați care sunt călăuziți de Duhul Sfânt. Slujba lor este să interacționeze cu Biserica, care aduce orice problemă la ei. De multe ori ei vor spune: „Uite, aceasta este rânduiala Bisericii, și de aceea procedăm în felul acesta.” Și lucrurile se rezolvă aici. Uneori la ședințele de comitet ei aduc o listă de întrebări, cum ar fi: „Aceasta este problema care a fost adusă înaintea mea. Cum credeți că ar trebui să răspundem?” Uneori răspund: „Nu am nici un răspuns acum, haideți să aducem problema înaintea Domnului.” Dar în multe situații îi las pe ei să găsească soluția.

Când am fost pastor tânăr în Tucson, Arizona (a doua Biserică pe care am păstorit-o), obișnuiam să avem un picnic în fiecare an la 4 Iulie⁴ la Mt. Lemon. Trebuie să știți că la 4 Iulie, temperatura este de 40⁰ grade în vale, de aceea urcam la munte unde era mai răcoare. Parcul de stat din Mt. Lemon are locuri foarte frumoase pentru picnic. Aceste locuri au toalete, apă la robinet, mese și spații de joacă. A fost un loc minunat pentru Biserică să meargă și să aibă picnicul de 4 Iulie. Era și un timp bun pentru

⁴ 4 Iulie, sau Fourth of July, este data când americanii sărbătoresc Ziua Independenței.

părtășie. Înainte de un astfel de picnic unul din membrii Bisericii a spus: „Eu am un acru de pământ sus pe Mt. Lemon, și cred că ar fi bine să folosim acest loc pentru picnic în loc să ne amestecăm cu necredincioșii din parc.” L-am întrebat: „Ai apă acolo?” Și el a spus: „Nu.” „Ai toalete acolo?” „Nu, doar un acru de pământ.” Locul acesta era la cinci mile mai sus pe munte de parcul de stat. El a continuat: „Dar ar fi ceva deosebit să avem o zi de post și rugăciune.” Vă întreb, cum poate un pastor să nu fie de acord cu postul și cu rugăciunea, și să riște să apară nespirtual în fața Bisericii?

Deci, un grup de membri din Biserică au discutat problema, și au fost de acord că ideea unei zile de post și rugăciune pe acel acru de pământ este foarte bună. Vom fi doar noi și vom avea un timp minunat.

A fost un alt grup din Biserică care a spus: „În nici un caz nu ne vom lua copiii la un loc fără apă. Și cine va îngriji de copii, și ce vor face ei în timp ce noi postim și ne rugăm? Nu sunt toalete acolo. Dacă voi mergeți acolo, noi nu mergem.” Acum, grupul spiritual a spus: „Dacă voi mergeți la parcul de stat, noi nu vom merge cu voi.” Ei se manifestau foarte spiritual. În Biserică a apărut o diviziune adâncă între cele două grupuri.

Eram înaintea picnicului de 4 Iulie, un eveniment care a fost atât de plăcut, an după an, și care era acum sub semnul întrebării din cauza acestei diviziuni. Amândouă părțile au venit la mine și mi-au spus: „Chuck, unde o să avem picnicul de 4 Iulie?” Cu înțelepciunea primită de la Domnul am răspuns, vom lăsa comitetul să decidă lucrul acesta.” Am avut o ședință de comitet și am decis în unanimitate să mergem la parcul de stat. M-am dus înapoi la cele două grupuri și le-am spus: „Comitetul a decis să avem picnicul la parcul de stat.” Am avut libertatea să vorbesc și cu cei spirituali, cei care au dorit să postească și să se roage, și să le spun: „Ideea e foarte bună. E minunat să petrecem o zi în post și rugăciune. Dar o putem face altă dată, numai noi. Dar cât privește picnicul, comitetul crede că e mai bine să mergem la parcul de stat.”

Pentru că frații din comitet au luat decizia, am fost liber să slujesc ambele grupuri. Comitetul a devenit scutul de protecție între mine și Biserică. Și e foarte important să ai un „scut de protecție” de felul acesta pentru că membrii Bisericii să nu se polarizeze împotriva ta spunând: „Păstorul a decis, și nu agreez cu decizia lui.” Comitetul a decis și ei au devenit un „scut de protecție” pentru mine.

Cred că modelul lui Dumnezeu este ca pastorul să fie condus de Domnul și recunoscut de Biserică a fi un instrument uns de Dumnezeu pentru a conduce Biserica, iar comitetul să ajute păstorul în această conducere. În felul acesta comitetul asistă pastorul. Ei sunt acolo ca să slujească zilnic nevoile spirituale ale poporului. Dacă aceste lucruri sunt prezente la locul lor, avem o formă foarte bună de conducere bisericească, unde tu ca păstor nu ești în poziția unui angajat sau mercenar. A deveni un angajat este un mare pericol care apare atunci când Biserica este condusă după modelul presbiterian, în care comitetul conduce Biserica. Păstorul este angajat de comitet și poate fi data afară de comitet. Cu această formă de conducere păstorul devine un angajat.

Același lucru este adevărat și în forma de conducere congregațională. Un păstor este angajat de Biserică, mai degrabă decât să fie ales și rânduit de Domnul, care este Capul trupului. El nu este numit de Isus Hristos, Capul trupului, ci în schimb el este ales sau selectat de comitet sau de Biserică. Încă o dată, în aceste condiții pastorul devine un angajat. Nu cred că vreun păstor poate să lucreze la potențialul maxim ca angajat.

Este convingerea mea că fiecare membru al Bisericii ar trebui să fie un diacon. Slujba de ajutorare a fost esența lucrării diaconilor. Ei trebuiau să caute facilități. Ei trebuiau să împlinescă nevoile Bisericii și să ajute pe bolnavi. Unul din lucrurile cele mai rele pe care le poți face este să dai titluri membrilor Bisericii, în special un titlu care distinge pe cineva ca fiind superior celorlalți. Lucrul acesta este periculos.

Un cuvânt legat de calificările spirituale pentru conducerea Bisericii: Iuda spune în benedictia lui: „*Jar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale,*” (Iuda 1:24). Sunt fără vină atât timp cât sunt în Isus Hristos. Totuși, este adevărat că toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Dacă a fost cineva care a realizat că nu e calificat pentru slujire, atunci nu e altul decât apostolul Pavel, care a spus: “*Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos,*” (Efeseni 3:8). El de fapt spunea, “Eu sunt cel mai neînsemnat dintre sfinți. Nu sunt vrednic să fiu chemat apostol pentru că am persecutat Biserica lui Dumnezeu.” El se referă la el însuși spunând: “Acest har este dat celui mai mare dintre păcătoși.” Pavel a înțeles că poziția lui i-a fost dată numai prin harul lui Dumnezeu. În 1 Corinteni 15:10 el a spus: “*Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt.*” Pavel a recunoscut că în Hristos este fără vină. Deci, calificarea esențială pentru un păstor sau pentru un lider în Biserică este să fie “în Hristos Isus,” și în această stare, fără vină.

Cred că dacă un bărbat nu rămâne în Hristos, ci umblă în fire, el este descalificat din poziția de ‘*episkopos*.’ A umbla în fire înseamnă să trăiești un mod de viață dominat de poftele tale. Satana caută să distrugă pe oricine care are o slujire eficientă și cred că oricare dintre noi poate să cadă. Așa cum Isus i-a spus lui Petru: “*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.*” (Luca 22:31-32). Petru a răspuns, “*Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.*” (Matei 26:33). Ce spunea el de fapt, era: “Doamne, chiar dacă toți te-ar uita, eu nu te voi uita niciodată. Doamne, eu voi muri pentru tine.” Această încredere în sine trebuia zguduită înainte ca Petru să ajungă la dependența totală de Duhul Sfânt. Era ceva ce trebuia rezolvat în viața lui Petru. Și cred că e ceva ce trebuie rezolvat în viața noastră a tuturor. Când avem domenii în viața noastră unde suntem prea siguri de noi, Domnul ne va arăta gradual că, în noi și prin noi nu putem face nimic. Așa cum spunea Pavel: “*Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.*” (Romani 7:18). Deci, ori de câte ori credem că noi suntem excepție de la regulă, Domnul va îngădui să ne poticnim, tocmai ca să ne învețe că depindem de El total.

Când umblăm în fire și decidem să trăim după pornirile firii, ne descalificăm din poziția de slujire. Dar dacă luăm cuvântul „fără vină” într-un sens foarte literal, atunci toți am putea să ne facem bagajele și să plecăm să vindem mașini. Cred că pocăința este cheia, adevărata pocăință, și o dată ce există pocăință adevărată, există și iertare, și restaurare. Dar trebuie să existe această pocăință reală, o întoarcere reală de la păcat.

Am observat că acele biserici care urmăresc conducerea presbiteriană deseori nu caută un pastor ci caută un angajat. Ideea lor despre păstor este: „Cineva care va veni și va dansa după muzica noastră. Noi vom trage sforile și atât timp cât răspunzi și

reacționezi, ești un angajat cu poziția sigură. Dar dacă ai curajul să ai inițiative personale, situația se schimbă radical.”

Înainte să vin la „Calvary Chapel,” am început o Biserică independentă în Corona⁵ care s-a născut dintr-un grup de studiu biblic în casă. Unii din bărbații implicați în acest grup de studiu biblic au decis să formeze o corporație care să poarte numele de „Asociația Creștină din Corona”⁶ Ei au pus pe picioare structura organizatorică, în așa fel încât membrii să poată da zeciuiala și să înceapă să strângă fonduri, în primul rând pentru a mă ajuta pe mine să încep un program de radio în Corona. Acești bărbați care au început această corporație erau într-un fel șefii corporației. Deci, am început acest program de radio care a adus imediat o mulțime de oameni.

Am dorit să părăsesc denomiția în care eram și să devin independent. Acești bărbați m-au invitat să încep o Biserică în Corona, și am făcut lucrul acesta. Am început „Centrul Creștin Corona.” A fost binecuvântat de Dumnezeu. Locuiam încă în New Port Beach și conduceam mașina acolo duminica. Petreceam toată ziua acolo, și veneam acasă duminică seara. Într-o duminică după masă, când familia mea era acolo cu mine la „American Legion”, locul pe care l-am închiriat, am decis să punem scaunele în semicerc, și nu în linie. Am scos amvonul și am lăsat doar scaunele așezate în formă de cerc. Și poporul s-a așezat în seara aceea ca la studiu biblic. În loc să cântăm trei imnuri din cartea de cântări, acompaniați de orgă și pian, doar am cântat. I-am condus în cântări de închinare cântate acapela. După aceea am avut rugăciune, ceea ce noi am numit atunci *„directed prayer”* când aduceam o problemă și poporul, în cerc, se ruga. Apoi am predicat, stând acolo în scaun, într-o atmosferă relaxată.

Am simțit că lucrul acesta venea de la Duhul și că a fost foarte dinamic. Vreau să zic, a fost ceva foarte deosebit. Au fost persoane în seara aceea care s-au rugat și care nu au făcut lucrul acesta în public până atunci. Atât de mulți au fost atinși și mișcați. Cu toate acestea, membrii din comitet s-au întâlnit după acest serviciu de închinare într-o ședință specială. M-au sunat următoarea dimineață și m-au întrebat cum de am făcut ceea ce am făcut, și mi-au spus răspicat că ei nu doresc ca acest lucru să se mai întâmple. La acea dată, ziceam: „Bine, eu am crezut că aceasta va fi slujirea mea de o viață. Dar nu va fi. Nu voi fi sub acest fel de restricții. Trebuie să fiu liber pentru călăuzirea Duhului Sfânt.”

Așa se face că atunci când am venit la „Calvary Chapel” și am stabilit constituția, nu am creat o formă de conducere Presbiteriană. A fost mai mult o combinație între teocrație și forma de conducere *„Episkopos.”* Credem că modelul lui Dumnezeu este ca păstorul să fie condus de Domnul și ajutat de presbiteri să descopere gândul și voința lui Isus Hristos pentru Biserică. Apoi acestea sunt implementate de păstorii asistenți.

⁵ Corona este un oraș în aria Los Angeles

⁶ Corona Christian Association

CAPITOLUL 3

ÎMPUTERNICIȚI DE DUHUL SFÂNT

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile Pământului.”

Fapte 1:8

Un alt aspect distinct al mișcării „Calvary Chapel” este poziția cu privire la Duhul Sfânt. Noi credem că există o experiență a împuternicirii cu Duhul Sfânt în viața credinciosului, distinctă și separată de locuirea Duhului Sfânt care are loc la convertire. Pavel i-a întrebat pe Efeseni dacă au primit Duhul Sfânt când au crezut, sau de când au crezut. Nu are importanță ce traducere folosești, Scriptura spune clar că există o experiență cu Duhul Sfânt care este separată și distinctă de cea a mântuirii.

Când Filip s-a dus în Samaria și a predicat pe Hristos Samaritenilor, mulți au crezut și au fost botezați. Când Biserica în Ierusalim a auzit că Samaritenii au primit Evanghelia, i-au trimis pe Petru și pe Ioan. *“Aceștia au venit la Samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus.”* (Fapte 8:15-16). Încă odată, vedem o experiență a Duhului Sfânt care a fost separată și distinctă de convertire.

În capitolul doi din Fapte, când poporul a spus: "Fraților, ce să facem?" *"Pocăiți-vă", le-a zis Petru, "și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh."* (Fapte 2:37-38). Pavel s-a convertit pe drumul Damascului, dar Anania a venit la el și și-a pus mâinile peste el ca să-și primească vederea și să primească Duhul Sfânt (Fapte 9). Noi credem că este o experiență de împuternicire cu Duhul Sfânt care este separată și distinctă de convertire. Noi recunoaștem o relație în trei dimensiuni între Duhul Sfânt și credincios, relație reprezentată prin prepozițiile grecești 'para,' 'en' și 'epi.'

În Ioan 14, Isus le-a spus ucenicilor: *“Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor (grecește: paraclet, apărător, ajutor), care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.”* (Ioan 14:16-17). 'Cu voi' vorbește de o relație 'para,' a veni alături de credincios. 'En' în expresia 'în voi' este echivalent cu expresia 'El va locui în voi.'

Noi credem că Duhul Sfânt locuiește *cu* o persoană înainte de convertire. El este Cel care convinge de păcat, convinge că Isus Hristos este singurul răspuns. Duhul Sfânt mărturisește constant despre păcat, neprihănire, și judecata care are să vină. Noi credem de asemenea că în momentul în care o persoană primește mărturia Duhului Sfânt, Isus ia păcatele acelei persoane. Când cineva îl invită pe Isus să intre în inima lui, să domnească și să controleze viața lui, noi credem că atunci Duhul Sfânt vine în viața acelei persoane. El este cu fiecare din noi pentru a ne aduce la Hristos, și când venim la Hristos, El începe să locuiască în noi.

Pavel a spus: “...Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Cor. 6:19-20). El le-a spus, de asemenea, și Efesenilor: “Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.” (Efeseni 5:18). Astfel, noi credem că orice copil al lui Dumnezeu născut din nou are Duhul Sfânt care locuiește în el și este sub cerința Scripturilor să-și lase trupul controlat de Duhul Sfânt și de a fi umplut constant cu Duhul Sfânt.

Noi credem de asemenea că Duhul Sfânt aduce putere în viața credinciosului pentru victoria asupra păcatului și asupra firii pământești. Biblia ne învață să umblăm după îndemnurile Duhului și nu după cele ale firii. Cel care umblă condus de Duhul nu va împlini poftele firii pământești. Duhul Sfânt dă puterea necesară pentru biruința asupra unei vieți carnale, asupra naturii noastre decăzute. El este puterea în viața noastră care ne ajută să ne transformăm în asemănarea lui Hristos. “Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Cor. 3:18). Deci, vedem puterea dinamică a Duhului în noi care vine atunci când îl acceptăm pe Isus. El începe această lucrare de transformare în noi în asemănarea lui Isus Hristos.

Noi credem că există o a treia relație pe care credinciosul poate s-o aibă, relație care este separată și distinctă de primele două. În Fapte 1:8 avem această promisiune: “Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile Pământului.” (Fapte 1:8). Această relație este atunci când Duhul Sfânt vine peste tine. Termenul folosit în greacă este ‘epi’ care înseamnă ‘pe’ sau ‘peste.’ Eu prefer traducerea ‘umplerea peste măsură’ pentru că este convingerea mea că această experiență permite Duhului Sfânt să curgă afară din viața noastră. Viețile noastre, deci, nu sunt numai vase care conțin Duhul Sfânt, ci sunt și canale prin care curge Duhul Sfânt în așa fel încât lumea din jurul nostru este atinsă. Cred, de asemenea, că aceasta este lucrarea obiectivă a Duhului Sfânt. Prima lucrare este subiectivă, și anume atunci când are loc schimbarea și transformarea în viața mea. Această experiență de ‘venire peste’ oferă evidențe obiective ale puterii dinamice ale Duhului Sfânt, capacitându-ne să fim martori eficienți pentru Isus Hristos. Acesta este planul ideal al lui Dumnezeu, și anume, ca viața mea să fie instrumentul prin care El să atingă lumea din jurul meu, în timp ce Duhul curge prin mine și se manifestă în exterior.

Găsim în Noul Testament relatat faptul că Domnul Isus a suflat peste ucenici spunând: “Primiți Duhul Sfânt.” (Ioan 20:20). Cred că atunci când Isus a suflat peste ei și le-a spus: “Primiți Duhul Sfânt” ei au primit Duhul Sfânt.

Unii spun: “Aceasta a fost doar o acțiune simbolică.” Arată-mi unde în Scriptură se spune că aceasta a fost doar o acțiune simbolică! De ce Ioan nu a spus: “Vedeți, El a făcut ceva simbolic aici.” Nu există suport biblic care să ne îndreptățească să spunem că a fost doar o acțiune simbolică. Cred că în acel moment ucenicii au fost născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu.

Apoi Isus le-a spus ucenicilor că trebuie să aștepte în Ierusalim pînă vor primi promisiunea Tatălui despre care El le-a vorbit: “Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” (Fapte 1:5). El a spus de asemenea: “Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în

Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile Pământului." (Fapte 1:8). Ei aveau nevoie de această revărsare a Duhului ca să poată sluji pe Domnul în mod efectiv.

Noi credem că aceasta este experiența la care Isus s-a referit în Ioan 7 când, la Sărbătoarea Corturilor, a stat în picioare și a strigat în fața mulțimii: "*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.*" (Ioan 7:37-38). Comentând asupra acestui lucru, Ioan a spus: "*Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.*" Această 'venire peste' este recunoscută de unii credincioși ca fiind botezul cu Duhul Sfânt, sau revărsarea Duhului. Ce fel de revărsare poate fi aceasta? Este ca un torent de apă vie care curge din viața unui credincios.

Deci, pe de o parte avem umplerea cu Duhul Sfânt, iar pe de altă parte avem o revărsare a Duhului prin viața credincioșilor, lucruri care sunt distincte între ele. Plinătatea Duhului este puternică și dinamică, dar trebuie să existe și o revărsare a Duhului prin viața mea ca să afecteze și să atingă viețile celor din jurul meu.

Isus ne-a făcut trei promisiuni cu privire la Duhul Sfânt – "El este cu voi, El va fi în voi, și voi veți primi puterea când EL vine peste voi." Duhul Sfânt este cu noi *înainte* de convertire. Duhul Sfânt este Acela care convinge lumea de păcat, neprihănire și judecată. Duhul Sfânt este cel care te convinge de păcat în viața ta. Duhul Sfânt este Cel care te atrage spre Isus Hristos și-ți arată că Isus este singurul răspuns pentru păcatul tău. O dată ce ești atras la Hristos, și-ți deschizi inima, Duhul Sfânt vine în viața ta și locuiește în tine. Puterea Duhului Sfânt care locuiește în tine îți transformă caracterul în asemănarea Domnului Isus. Duhul Sfânt te ajută să trăiești viața creștină și să te conformezi caracterului Lui. El face pentru tine ce tu nu poți face pentru tine.

Pavel a spus, "*Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.*" (2 Cor. 3:18). El a spus, de asemenea: "*Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.*" (1 Cor. 6:19-20). Prin lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu trupul meu a devenit templul Duhului Sfânt. El locuiește în mine. El are puterea să mă schimbe în asemănarea Domnului Isus.

Este dorința Domnului ca El să fie vizibil în viața mea. Este un lucru să torni apă într-un pahar, și este cu totul altceva ca apa să curgă în afară. Este un lucru să ai Duhul Sfânt în viața ta, și este alt lucru ca Duhul Sfânt să se reverse din viața ta. Aceasta este dinamica necesară pentru lucrare. Chiar și ucenicilor li s-a interzis să se implice în lucrare până vor primi această dinamică a Duhului. "*Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, "pe care", le-a zis El, "ați auzit-o de la Mine.*" (Fapte 1:4). Promisiunea Tatălui este această dinamică a Duhului. Este această experiență 'epi' adică *venirea peste*. Această experiență este de obicei separată de experiența mântuirii, dar poate avea loc și o dată cu mântuirea, ca în cazul lui Corneliu. În timp ce Petru vorbea, Duhul Sfânt a venit peste ei, 'epi', și ei au început să vorbească în limbi. Deci, apostolii au decis să îi boteze și cu apă, dacă Dumnezeu i-a botezat cu Duhul. (Fapte 10).

Deci, noi credem că este o experiență cu Duhul Sfânt care este distinctă de convertire și locuirea Duhului în noi. Unii numesc lucrul acesta botez. Unii vorbesc

despre a fi umplut cu Duhul. Oricare ar fi formula folosită, această experiență vorbește despre umplerea pînă la revărsare cu Duhul Sfânt. Poți să umpli un pahar, dar dacă continui să torni în acel pahar, va ajunge să dea peste el. Lucrul acesta este distinct de umplerea propriu zisă. Aceasta este o revărsare a Duhului. Unii numesc lucrul acesta darul Duhului. Unii îl numesc împuternicirea cu Duhul. Nu are importanță cum îl numești, lucrul important este că îl ai. Putem să dezbatem termenii teologici, dar experiența este descrisă ca o revărsare de torente de apă vie din ființa noastră. Deci, nu are importanță cum numești experiența aceasta. Întrebarea principală pe care trebuie să ne-o punem referitor la această experiență necesară pentru lucrare este simplă: O AI ÎN VIAȚA TA?

CAPITOLUL 4

ZIDIREA BISERICII DUPĂ MODELUL LUI DUMNEZEU

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, – zice Domnul oștirilor! –“

Zaharia 4:6

O altă caracteristică distinctă a mișcării “Calvary Chapel” este stilul simplu, atmosfera relaxată. Nu veți găsi la noi prea multă exaltare emoțională. Noi nu încercăm să motivăm oamenii carnal, și nu suntem dispuși să strigăm în biserică. Lucrul acesta își are rădăcina în încrederea noastră în Isus Hristos și în Duhul Sfânt. Noi credem că *„dacă Domnul nu zidește o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc”*, de aceea toată exaltarea și presiunea nu vor realiza nimic. Ne încredem, simplu, în lucrarea Duhului Sfânt și a Domnului Isus, care își zidește Biserica, așa cum a promis că o va face.

Dacă avem încrederea deplină că este Biserica Lui, că El o va zidi, că El își va face lucrarea Lui, atunci tot ceea ce am de făcut este să fim credincios. Trebuie doar să observ lucrarea Lui, și atunci presiunea nu mai e pe mine. Nu mai port toată presiunea poverii lucrării, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu este responsabilitatea mea. Nu este Biserica mea. Este Biserica Lui. Cred că este foarte important să ne reamintim lucrul acesta, pentru că dacă încerci să porți tu povara, vei constata că este prea grea pentru tine. Te vei afla sub presiunea să crezi tot felul de strategii artificiale și apoi vei începe să manipulezi oamenii. Nu acesta este stilul Bisericii “Calvary Chapel.”

Cu ani în urmă, în 1969, am cumpărat un acru și jumătate de pământ, doar la o stradă distanță de locul pe care-l avem acum, la intersecția străzilor Sunflower și Greenville. Pe locul acela a fost o școală veche. Am demolat clădirea și am folosit materialele pentru construcția unei capele mici. Pentru că am folosit materialele existente, am reușit să construim capela cu \$40000, sumă în care s-a inclus și valoarea băncilor. După doi ani, capela a fost neîncăpătoare. Am ajuns să avem trei servicii duminică dimineața, și am avut așezate cinci sute de scaune în curtea Bisericii, iar participanții parcau de-a lungul străzii pe o distanță mare. În situația aceasta am înțeles că trebuie să facem ceva.

La acel timp parcela de pământ pe care o ocupa “Calvary Chapel” a ieșit la vânzare. Unul din membrii Bisericii a fost agent imobiliar. El a creat un grup de investitori care au cumpărat acești unsprezece acri de proprietate, planificând să scoată un profit. Grupul acesta de investitori au avut mai multe idei cu privire la modul cum să folosească această proprietate, dat toate aceste idei au fost respinse de orașul Santa Ana. Ei aveau o datorie de \$350000 pe care trebuiau s-o plătească, dar nu erau capabili s-o facă. Au ajuns chiar în situația în care nu mai puteau plăti taxele lunare, și în final au pierdut proprietatea.

Agentul imobiliar, care era membru în Biserica noastră, a venit la mine și mi-a spus ca ar fi bine ca Biserica să cumpere această proprietate. Răspunsul meu a fost: „Ei

bine, ce să facem noi cu unsprezece acri?” El mi-a sugerat că am putea vinde jumătate din proprietate. Apoi, un alt membru al Bisericii a venit la mine și mi-a spus că este sigur de faptul că putem obține această proprietate la \$300000. „Este ridicol!” i-am răspuns. „Este foarte greu să cred că proprietatea se va vinde la prețul de \$300000 fiindcă banca tocmai a luat această proprietate și a evaluat-o la \$350000. De ce ar vinde la \$300000?” Atunci el a răspuns: „Ei bine, știu câteva lucruri despre situația acestei doamne care este proprietara acestui teren.. Ea plătește taxe cu dobânda care a rămas de la investitori. Pentru că ei nu au făcut nici o plată , ea practic nu are bani să plătească taxele. Doamna are aproape optzeci de ani, are nevoie de bani lichizi, și cred că dacă facem o ofertă la \$300000, o va accepta.”

“Lucrul acesta sună bine, dar de unde vom face noi rost de \$300000?” l-am întrebat? El a răspuns: “Dacă putem să cumpărăm proprietatea cu \$300000, atunci putem împrumuta jumătate din bani. Banca ne va împrumuta cincizeci la sută din valoarea proprietății, noi avem \$110000 în bancă, iar eu voi împrumuta Bisericii \$90000 fără dobândă pentru un an de zile.” Atunci am răspuns: “Nu va accepta oferta aceasta niciodată.” “Îmi dați voie să-i fac oferta în numele Bisericii?” a spus el. “Sigur,” am răspuns. Nu după mult timp, am primit un telefon în care acest membru al Bisericii mi-a spus: “Chuck, doamna a acceptat oferta.” Primul meu gând a fost: “Da, e minunat, dar ce fac acum”?

La acel timp strada Fairview de-abia a fost terminată pînă la strada Sunflower. Obişnuiam să trec prin intersecția străzilor Fairview și Sunflower în drumul meu spre capela veche. Când treceam prin această intersecție, așteptând săgeata verde la semafor, mă uitam la acest teren imens, și am început să intru în panică. Gândeam în sinea mea, “Da, Dumnezeu a fost bun cu noi. Am plătit toate datoriile, și nu mai datorăm nimănui nimic. Avem \$60000 în bancă, avem un surplus, și lucrurile merg bine. Cum pot să pun Biserica în această situație în care să fim datori, plus construcția care urmează să o facem? Ce fac? Unde îmi este capul?”

Mă treceau toate transpirațiile încercând să raționalizez situația. Atunci Domnul mi-a vorbit inimii mele, spunându-mi: „A cui este Biserica aceasta?” Eu am răspuns, „Da, este Biserica Ta.” Atunci El mi-a spus: „Ei bine, atunci de ce te îngrijorezi cu gândul falimentului?” Și atunci mi-am zis, „Ce sunt eu? Nu eu sunt cel ce va ajunge la faliment. Domnul va ajunge la faliment, și atunci, de ce să mă îngrijorez?” Apoi Domnul mi-a spus: „Cine a creat problema aceasta?” Și eu am răspuns: „Tu ai creat-o. Tu ai adus toți acești oameni în biserică. Tu ai creat această situație în care avem nevoie de mai mult spațiu.” Domnul m-a asigurat că este Biserica Lui și problema Lui. El a creat situația aceasta. Înțelegând lucrul acesta, am primit pace, pînă în momentul când ajungeam din nou în această intersecție de străzi. Sunt un om destul de greu de convins, așa că procesul acesta a durat o vreme.

După ce am înțeles că noi suntem Biserica Lui, am fost eliberat de povara îngrijorărilor. Am înțeles că nu eu trebuie să port povara, și astfel am putut să mă liniștesc. A fost Biserica Lui și El va purta de grijă. Isus a spus: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea.” (Matei 16:18). El nu a spus: „Pe această piatră *tu* vei zidi Biserica Mea.” Trebuie să înțelegem că Biserica este a lui Isus și că El a declarat că își va zidi Biserica. Când Isus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” (Ioan 21:16), Petru a răspuns: „Da Doamne, știi că te iubesc.” Domnul Isus nu i-a spus lui Petru: „Du-te și zidește-Mi Biserica Mea.” În schimb, i-a spus: „Paște oile Mele.” – aceasta înseamnă, „poartă-le de

grijă.” Este responsabilitatea lui Isus să adauge suflete noi la biserică, să zidească Biserica. Slujba mea este să iubesc turma, să port de grijă turmei, să supraveghez turma, să hrănesc turma, și să mă încred în Domnul că El va zidi Biserica și va adăuga la biserică pe cei ce sunt mântuiți.

Am descoperit că atunci când faci eforturi să câștigi suflete, trebuie să faci și efortul de a păstra pe cei pe care i-ai câștigat. Păstrarea celor câștigați de eforturile și programele umane cere un efort foarte mare.

Cu mult timp în urmă am fost într-o denominație și am fost sub presiunea constantă să zidesc Biserica. Am folosit orice fel de strategie și programe artificiale care mi-au fost sugerate. Au fost programe de creștere a Bisericii, și le-am încercat pe toate în efortul de a zidi Biserica. Am descoperit faptul că atunci când faci eforturi să câștigi suflete, trebuie să faci eforturi să le și menții. Când nu faci eforturi să câștigi, nu trebuie să faci eforturi să păstrezi. Dacă este lucrarea Domnului, dacă El o face, dacă El adaugă, atunci tu nu trebuie să faci eforturi ca lucrurile să evolueze în direcția bună. Este acest efort de a menține lucrarea lui Dumnezeu care produce epuizare în păstori. Este ceea ce te omoară. Este lucrul care te va băga în pământ. Este lucrul care te va conduce în tot felul de practici aberante. Pentru că ai făcut eforturi să câștigi acest grup, acum trebuie să faci efortul să-l menții, și lucrul acesta poate fi foarte dificil.

Sunt multe biserici mari în această țară care sunt rezultatul unor programe de creștere a Bisericii. Dar ai nevoie să menții acele programe. Trebuie să ungi mereu roțile mașinării cu ulei, să le menții în stare de funcționare, sau totul se poate prăbuși. Și apoi, tot efortul și intensitatea care sunt necesare să mențină programul te vor ucide în mod sigur. Sunt multe super biserici astăzi, dar sunt de asemenea o mulțime de lideri oboșiți, datorită eforturilor lor de a menține ceea ce ei au zidit.

Efortul de a câștiga suflete nu înseamnă doar aplicarea celui mai nou program de creștere a Bisericii. Lucrul acesta se poate întâmpla și într-un mediu spiritual în care exaltarea și manipularea emoțională sunt folosite intens. Încă odată, ai o situație foarte dificilă, pentru că dacă folosești această tactică a manipulării emoționale pentru a atrage mulțimi, ai intrat pe un drum cu o singură direcție, în care înaintarea devine tot mai dificilă odată cu progresul. Vezi, dacă faci apel la supranatural și spectacular, și dacă acesta este punctul tău forte, atunci trebuie să continui într-un ritm crescendo, cu experiențe spirituale mai exotice, ca să poți să păstrezi mulțimea pe care tu ai atras-o prin acest fel de fenomene. Experiențele, oricât de atrăgătoare și exotice sunt, obosesc, și ceva în natura noastră umană dorește mereu ceva nou – o schimbare nouă, un nou unghi, o nouă atracție și o nouă putere. E nevoie mereu de mai multă putere pentru a menține același nivel de exaltare și de exuberanță.

Un exemplu: experiența mea cu bărcile a început cu mulți ani în urmă, cu o barcă de patru metri și un motor de 25 cai putere. A fost extraordinar la început, dar nu pentru multă vreme. Nu a trecut mult și am cumpărat o barcă mai mare, mai puternică, și apoi alta mai avansată. Unde te oprești? Din fericire eu m-am oprit, dar întotdeauna există ceva mai mult. Un pic mai mare, un pic mai frumos.

Este la fel cu atracția generată de manipularea emoțională. Poți să auzi: „*Așa vorbește Domnul*” doar de un anumit număr de ori, după care nu mai are același impact asupra ta. Deci, ești presat să faci mereu ceva nou, ceva diferit. În final, poți să ajungi la stări în care să râzi fără control, sau să latră ca un câine, sau să răcnești ca un leu. Uitați-vă cum unele biserici trec de la o practică bizară la alta, și apoi la alta, și apoi la alta. Sunt

practici care nu satisfac. Când ceea ce este legitim dispare începi să apelezi la ceea ce este nelegitim. Trebuie să păstrezi această dorință după nou prin experiențe din ce în ce mai bizare, diferite, noi.

“Calvary Chapel” nu are această căutare după neobișnuit. Noi nu suntem preocupați de o căutare carnală, de noi programe sau exaltare spirituală pentru a încerca să atragem oameni. Noi ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l învățăm, pe care ne bazăm. Este temelia pe care suntem noi zidiți. Acest Cuvânt este nelimitat în resurse. Nu este epuizare cu el. Cuvântul te ajută să mergi înainte.

Din acest motiv, noi avem un stil relaxat, neformal, care este reflectat în slujirea noastră. Este Biserica Lui, de aceea noi nu trebuie să transpirăm pentru ea. Nu suntem interesați atât de mult de seminarii care vorbesc despre cum să crești o biserică, cum să crezi o biserică prietenoasă pentru vizitatori, sau cum să dezvolti un plan pe cinci ani de zile. Cine știe dacă vom fi aici în cinci ani. Haideți să slujim astăzi!

Am fost rugat să vorbesc la un seminar de formare de lideri în Phoenix, unui grup de strategii sociali care studiază diferite curente sociale și dezvoltă planuri pentru biserici la intrarea în noul mileniu. În acest grup de strategii au fost și câteva personalități. Ei discutau despre: „Cum vom putea împlini nevoile pentru viitor și cum putem să dezvoltăm strategii potrivite pentru biserici?”

Bineînțeles că l-am supărat pe moderator când am spus, „Filozofia mea este: ‚Dacă ceva nu e stricat, nu încerca să repara.‘ Dumnezeu continuă să binecuvânteze astăzi predicarea Cuvântului Lui, Biserica continuă să crească, și Domnul continuă să adauge zilnic pe cei mântuiți la Biserica Lui. El își onorează Cuvântul așa cum a promis că îl va onora. Atât timp cât Dumnezeu își onorează Cuvântul, eu sunt satisfăcut, și voi continua să învăț Cuvântul. De ce să schimb lucrul acesta? De ce să încerc să remodelez acest lucru dacă lucrează? Dacă va veni și ziua când predicarea Cuvântului nu va mai fi eficientă, atunci Cuvântul lui Dumnezeu a falimentat, și atunci de ce să-l mai învăț?”

Moderatorul a fost supărat pe mine pentru declarația aceasta, și tot restul zilei l-am folosit în schimbul de lovituri la nivel de argumente. Evident, nu am mai fost invitat să vorbesc la aceste conferințe „minunate.”

Am constatat că după ce am trecut prin întreg Vechiul Testament, ajung flămând și gata să încep Noul Testament. Iar când ajung să termin Noul Testament, abia aștept să încep cu Geneza în Vechiul Testament. Ești mereu zidit de fiecare dată când treci prin Biblie. Câștigi și înveți tot mai mult de fiecare dată. Tu ești îmbogățit, și Biserica este îmbogățită. Cuvântul nu se învechește niciodată. Nu vei ajunge nici o dată în situația în care să fii nevoit să încerci noi trucuri, sau experiențe noi. Doar Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și puternic, slujește nevoilor spirituale ale oamenilor.

CAPITOLUL CINCI

HAR PESTE HAR

„Căci este bine ca inima să fie întărită prin har, ...”
(Evrei 13:9)

“Calvary Chapel” are o poziție distinctă cu privire la subiectul harului lui Dumnezeu. Înțelegem că fără harul lui Dumnezeu nici unul dintre noi nu ar avea nici cea mai mică șansă. Avem nevoie de harul lui Dumnezeu în viețile noastre. Avem nevoie de el zilnic. Îl experimentăm și suntem salvați prin har în mod personal. Nu numai că suntem salvați prin har, dar noi și stăm în har. Noi credem în dragostea și harul care caută să-l restaureze pe cel căzut.

Sunt unele biserici care duc lipsă în mod evident de harul lui Dumnezeu. Deseori există o formă foarte dură, inflexibilă, severă de legalism care nu oferă un cadru adecvat pentru pocăință și restaurare. Veți fi mirați să auziți de criticile îndreptate spre mine datorită faptului că doresc să ajut la restaurarea celor căzuți. Ori de câte ori văd un slujitor talentat a lui Dumnezeu căzând în mrejele dușmanului, devin mândri pe Satan care caută să distrugă pe unii din cei mai buni slujitori.

Noi avem o poziție foarte fermă cu privire la har. Credem că Biblia afirmă faptul că Dumnezeu este plin de har. Aceasta este una din caracteristicile de bază ale Lui în relația cu omul. Dacă El n-ar fi un Dumnezeu al harului, nici unul dintre noi n-ar avea vreo șansă. Toți avem nevoie de harul și mila lui Dumnezeu. De fiecare dată când mă rog, nu-i cer lui Dumnezeu dreptate, în afară de cazul când mă rog pentru altcineva. Când mă rog pentru mine, întotdeauna cer „Har” și „Milă,” Doamne, milă! Ai milă de mine. Aplică dreptatea celui care mi-a făcut rău, dar, Doamne, pentru mine vreau milă.”

Este interesant că o dată ce am primit milă, o dată ce am primit har, Domnul ne arată nevoia noastră de a arăta și altora această milă, acest har. El a spus: „Ferice de cei miloși, căci ei vor avea parte de milă.” (Matei 5:7).

Este interesant că Isus a considerat iertarea egală cu dispoziția noastră de a ierta. Lucrul acesta este evident în rugăciunea Tatăl Nostru. La sfârșitul acestei rugăciuni model, El accentuează doar una din cererile legate de iertare: „*Dacă nu iertăm oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.*” (Matei 6:15).

Isus a folosit parabole care vorbeau despre necesitatea iertării. În Matei 18 vedem un stăpân care iartă robului lui o datorie de șaisprezece milioane de dolari. Dar acest rob s-a dus la un alt rob care-i datora doar șaisprezece dolari și l-a aruncat în închisoare. Stăpânul l-a chemat pe primul rob și i-a spus: „*Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?*” Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora.” (Matei 18:32-34)

Dacă am fost iertați așa de mult, cu siguranță că și noi ar trebui să iertăm. O dată ce am primit harul lui Dumnezeu, ar trebui să arătăm acest har și celor care au căzut. Eu am nevoie de harul lui Dumnezeu zilnic. Eu stau în harul lui Dumnezeu. Am fost salvat

prin har, nu prin fapte, deci gloria este a lui Dumnezeu pentru ceea ce El a făcut. Nu pot să mă laud cu ceea ce am făcut. Eu nu am făcut nimic. Noi nu suntem salvați prin faptele neprihănirii, ci prin harul Lui.

Aceasta este tema care o găsim peste tot în Noul Testament, și de aceea am ales să subliniem această temă. Cărțile Romani și Galateni devin foarte semnificative pentru că amândouă scot în evidență harul lui Dumnezeu și neprihănirea prin credință. Aceasta este în contrast cu neprihănirea personală care se încearcă a fi obținută prin faptele Legii.

Noi credem în restaurarea celor căzuți, așa cum a învățat Pavel în Galateni: *„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.”* (Galateni 6:1) Mulțumesc Domnului pentru harul care l-am primit, și primind acest har, caut să-l extind și altora.

Sunt mândros pe Satan când aud despre un slujitor talentat al lui Dumnezeu că a căzut. Acei care au abilități deosebite și talente deosebite pentru Domnul par să fie o țintă specială pentru Satan. Nu sunt dispus să-l las pe Satan să aibă victorie asupra acestor oameni. Încerc să-i recâștig pentru împărăția lui Dumnezeu ca ei să-și poată folosi talentele pentru Domnul.

Am ridicat mulți oameni căzuți în viața mea. Este ceva ce îmi place să fac. Îmi place să iau oameni care au ajuns epave și să fac ceva atractiv din ei. Am avut un Ford Skyliner. Dacă l-ați fi văzut atunci când l-am cumpărat, ați fi spus că e gata pentru cimitirul de mașini. Ce împlinire poate fi pentru cineva să ia o astfel de mașină, să lucreze la ea, s-o descompună, s-o repare, s-o vopsească, s-o asambleze din nou, și în final să ai ceva frumos și atractiv, făcut din ceva care a fost o epavă. Există o bucurie și o împlinire în așa ceva. Îmi place să fac lucrul acesta și cu casele vechi. Fata mea cumpără tot timpul case care au nevoie de reparații, și apoi îmi spune! „Tati, vino te rog.” Îmi place să iau aceste case vechi, să le remodelez, și să fac ceva atractiv, modern, și frumos din ele. Același lucru este valabil și pentru viețile pe care Satan le-a ruinat.

Îmi place să iau vieți ruinate, să le rezidesc, să le restaurez, să le remodelez. Uitați-vă la majoritatea slujitorilor de la “Calvary Chapel”! Viețile lor au fost în ruină. Dar uitați-vă cum a restaurat Dumnezeu viețile lor, și ce bogăție și valoare a ieșit din aceste vieți. Este o lucrare minunată a lui Dumnezeu astăzi, să vezi ceea ce lumea a aruncat la cimitirul vieților ruinate, și să vezi transformarea glorioasă în vase de cinste.

Noi credem că o dată ce am fost iertați, trebuie la rândul nostru să iertăm. O dată ce am primit milă, suntem datori și noi să fim miloși. A arăta și a extinde harul lui Dumnezeu este o parte importantă a slujirii la “Calvary Chapel”.

În Evanghelia lui Ioan, capitolul opt, avem o istorisire foarte interesantă. Isus a venit la Templu și a șezut jos să învețe poporul. Deodată, El a fost întrerupt de o comoție. S-a auzit un plâns isteric. *„Atunci cărturarii și Fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului, și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia.”* (Ioan 8:3-4)

Dușmanii lui Hristos încercau mereu să pună învățătura Lui în conflict cu învățătura lui Moise. Oamenii, în general, au recunoscut că Moise a fost instrumentul prin care Dumnezeu a dat Legea. Nu a fost nici o îndoială cu privire la autoritatea lui Moise. El a vorbit din partea lui Dumnezeu. Dacă Isus ar fi spus ceva contrar Legii lui Moise, atunci Isus nu ar fi putut să pretindă că este de la Dumnezeu. Problema divorțului este un exemplu în acest sens. Ei l-au întrebat dacă un bărbat poate să se despartă de soția lui

pentru orice motiv. Isus le-a răspuns! „*Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește.*” (Matei 19:9) Ei pretindeau că Moise le-a dat libertatea să divorțeze doar prin alcătuirea unei scrisori de despărțire. În felul acesta au crezut că L-au prins pe Isus în capcană. Atunci Isus, s-a dus înapoi, înaintea de Moise, și a spus că la început nu a fost așa. Moise a dat această dezlegare cu cartea de despărțire datorită împietririi inimii lor, dar la început nu a fost așa.

Deci, din nou ei căutau să-L pună pe Isus în conflict cu Legea lui Moise. „*Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?*” Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui.” (Ioan 8:5-6) Lucrul acesta era foarte evident. Dar Isus nu a spus nimic. El a stat jos și scria cu degetul pe pământ ca și cum nu i-ar fi auzit.

Întrebarea e, ce a scris El pe pământ? Nu știu. Poate a scris: „Unde este bărbatul?” Ei au spus, „Am prins-o în timp ce săvârșea fărădelegea.” Bine, dar nu puteau să o prindă pe femeie în păcat fără să-l prindă și pe bărbat. După Legea lui Moise, amândoi trebuia să fie omorâți cu pietre. Deci, dacă erau cu adevărat interesați să țină Legea lui Moise, l-ar fi adus și pe bărbat la Isus. Poate că bărbatul a fost un prieten de-al lor, și l-au lăsat să plece. Aceasta nu a fost dreptate.

Dușmanii lui Isus erau mânioși. Isus stătea acolo și scria pe pământ ca și cum i-ar fi ignorat. Ei au insistat cu întrebarea lor. În final, Isus s-a ridicat și le-a spus: „*Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.*” (Ioan 8:7) Din nou, Isus s-a plecat să șadă jos, și a continuat să scrie pe nisip. Acum cred că știu ce a scris. Probabil că a scris numele bărbaților care stăteau acolo gata să condamne, și probabil că a început cu cel mai bătrân. Cred că Domnul Isus a scris o mulțime de păcate pe care cel mai bătrân dintre ei le-a comis, poate o prietenă pe care a avut-o, și El a început să dea detalii despre activitățile păcătoase în care ei erau angajați. În final bărbatul cel mai bătrân a spus! „O, îmi aduc aminte că soția mea mi-a spus să ajung acasă mai devreme. Trebuie să plec. După ce a plecat, Isus a scris pe nisip numele celui care a rămas cel mai bătrân în grup, și a continuat să scrie câteva păcate pe care acest om le-a comis. Și așa, unul câte unul, de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr, au plecat până nu a mai rămas nici unul. Atunci Isus s-a ridicat, și uitându-se la femeie, i-a spus: „*Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?*” „*Nimeni, Doamne*”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „*Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.*” (Ioan 8:10-11). Ce răspuns minunat a avut Isus: „*Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.*”

Când are loc un accident serios și mașinile sunt zdrobite și trupurile oamenilor sunt rănite și întinse acolo pe stradă, sunt două feluri de mașini de urgență care vin la scena accidentului. De obicei prima mașină care ajunge este mașina poliției, și sarcina oamenilor legii este să stabilească o zonă de siguranță pentru controlul traficului. Apoi își iau carnetul de notițe și consemnează poziția mașinilor, măsoară urma frânelor și iau interviu martorilor. Slujba lor este să stabilească cine a încălcat legea și cine e vinovat de încălcarea ei.

A doua categorie de vehicule sunt ambulanțele. Paramedicilor prea puțin le pasă cine sunt vinovații. Sunt oameni care sângerează pe stradă. Slujba lor este să-i ajute pe acești oameni, să le verifice bătăile inimii, să le bandajeze rănile, să vadă dacă sunt oase rupte, să-i pună pe o targă, și să-i pună în ambulanță. Ei nu sunt preocupați cu problema stabilirii vinovației. Ei sunt acolo să ajute pe cei care sunt răniți.

În mod asemănător, sunt două feluri de slujiri creștine pe care le-am observat. Acei care iau atitudinea polițiștilor, vin la locul tragediei, văd viețile zdrobite, și scot cartea cu codurile legale. Ei îți vor citi legea. „Ai dreptul să nu spui nimic, dar tot ceea ce spui poate fi folosit împotriva ta.” Ei sunt acolo la scena accidentului reprezentând legea, încercând să afle cine este vinovat, și pentru a-ți citi legea.

Apoi sunt acei slujitori care se aseamănă mai mult cu paramedicii și care nu sunt atât de preocupați cu stabilirea vinovăției, ci sunt preocupați cu vindecarea. Cum putem să ajutăm? Cum putem să slujim pe cei cu trupul zdrobit, cu viața zdrobită? Cum putem să punem lucrurile înapoi împreună? Cum putem aduce vindecare?

În relatarea din Ioan 8 îi avem pe Farisei. Ei au cartea cu codurile legale pregătită. „*Legea noastră spune că această femeie trebuie să fie omorâtă cu pietre. Tu ce spui?*” Dar Isus a fost interesat s-o slujească pe femeia aceasta, s-o ajute să-și pună viața din nou în ordine, nu să o condamne, „*Nici Eu nu te condamn.*” Dorința Lui a fost să o pună din nou pe picioare.

Noi căutăm să slujim oamenii răniți. Dorința noastră e să-i vedem cu viețile refăcute, din nou pe picioarele lor, funcționând normal din nou. Ioan ne spune că Legea a venit prin Moise, dar harul și adevărul vine prin Isus Hristos. Dacă sunt un slujitor al lui Isus Hristos, atunci trebuie să slujesc potrivit cu harul. Uitându-ne la biserici și la slujirea lor, vedem pe mulți care sunt slujitori ai lui Moise. Ei sunt foarte nemiloși și legaliști. Legea a fost călcată și ei îți vor spune exact ce spune legea. Și totuși, îl găsim pe Isus spunând: „*Cine este fără păcat să arunce primul cu piatra ... nici Eu nu te condamn.*”

A fost bucuria și privilegiul nostru să putem restaura pe mulți care au fost condamnați de lege. Cred că înainte de restaurare trebuie să existe evidența unei pocăințe adevărate. Cred că Legea a fost dată ca să fie un îndrumător spre Isus Hristos. Cei care nu au venit să se pocăiască, au nevoie de Lege, astfel există un loc și pentru Lege. Ea este sfântă, neprihănită, și bună dacă este folosită corect. Dar cred că uneori exagerăm prin folosirea Legii, formulând pedepsele exacte ale Legii chiar după ce a avut loc pocăința. Nu suntem gata să restaurăm. Isus a fost promotorul harului și al adevărului. Noi ar trebui să căutăm întotdeauna restaurarea, dar să nu uităm că pocăința este necesară.

Este minunat să vezi o viață care a fost zdrobită și rănită devenind rodnică din nou pentru Împărăția lui Dumnezeu. Este adevărat că harul nu este fără risc. S-ar putea să fac o greșeală în a ierta o persoană și a-i arăta har, fără să existe o pocăință autentică. Este posibil ca astfel de persoane să aibă o agendă ascunsă. Am avut situații în care am arătat har unor persoane care au continuat să trăiască în păcat, și care mai târziu mi-au făcut rău. Nu sunt perfect. Am făcut greșeli în judecățile mele și am arătat har celor care nu s-au pocăit cu adevărat de răul din viața lor.

Am riscat, am adus persoane în conducerea Bisericii care au pretins că s-au pocăit, ca mai târziu să ne dăm seama că, de fapt, nu s-au schimbat. Am greșit. Și probabil voi mai face greșeli în viitor. Dar vreau să-ți spun următorul lucru, dacă este să greșesc, aș vrea să greșesc de partea harului mai degrabă decât de partea judecății.

În Ezechiel 34, Domnul a vorbit împotriva păstorilor din Israel. Ei au lăsat oile să rățăcească și nu s-au dus să le caute pe cele pierdute. Domnul a avut câteva lucruri grele de spus împotriva acestor păstori care nu erau preocupați să caute și să restaureze pe cei pierduți. Cred că Domnul va fi mult mai îngăduitor cu mine și greșelile mele de partea harului decât dacă ar fi exact situația opusă în care să condamn pe cineva pe care El deja l-a iertat.

Sunt mai multe texte din Scriptură care ne avertizează cu privire la judecata fratelui nostru: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați.” (Matei 7:1). Când judecăm pe alții, noi suntem cei care stabilim standardul judecării. „*Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.*” (Romani 14:4) Mi-ar fi tare greu să greșesc judecând pe cineva care s-a pocăit cu adevărat. Aș suporta foarte greu gândul că judec pe cineva într-un mod greșit. Deci, încă o dată, dacă greșesc, vreau să greșesc de partea harului pentru că știu că Dumnezeu va fi mult mai îngăduitor cu mine decât dacă aș greși judecând o persoană în mod greșit. Nu vreau să fiu vinovat de așa ceva.

Este foarte ușor să cazi în legalism. Trebuie să fim conștienți de ispita aceasta. Fii atent la ispita de a lua o poziție foarte dură. Am observat că, în cele mai multe cazuri, atunci când o persoană devine foarte categorică în „*Teologia Reformei*,” de obicei cade în legalism. Aceste persoane vor să fie sigure că toate lucrurile sunt împlinite conform literei, în detaliu. „*Teologia Reformei*” are câteva puncte bune, dar și porcupinul⁷ are. Când îl îmbrățișezi prea tare, atunci vei simți cu siguranță țepii lui ascuțiți.

Unii obiectează față de poziția mea, acuzându-mă că eu îndulcesc anumite pasaje din Scriptură și au dreptate. Dar a îndulci anumite pasaje din Scriptură este deseori deliberat pentru că de obicei sunt două părți ale problemei. Eu am înțeles că este important să nu aduci diviziune și să nu lași credincioșii să se polarizeze pe anumite poziții, pentru că în momentul când se face lucrul acesta apare diviziunea.

Un exemplu clasic este modul cum înțelegem Scriptura în problema suveranității lui Dumnezeu și a responsabilității umane. Biblia subliniază ambele poziții, dar în înțelegerea noastră umană ele se exclud una pe alta. Cei care sunt gata să divizeze, fixându-se la un anumit pol, pretind că nu putem să credem ambele poziții, pentru că dacă crezi în suveranitatea lui Dumnezeu, lucrul acesta exclude responsabilitatea umană. Iar dacă crezi în responsabilitatea umană, excluzi suveranitatea lui Dumnezeu. Greșeala aceasta se face atunci când o persoană ia aceste învățături și le duce la concluzia logică. Folosind rațiunea umană și ducând doctrina suveranității la concluzia ei logică, aceasta îl lasă pe om fără nici o alegere.

În concluzie, cum ar trebui să interpretăm Cuvântul cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea umană? Trebuie să acceptăm ambele poziții afirmate de Scriptură, prin credință, pentru că nu le pot ține în echilibru prin înțelegerea mea. Nu înțeleg cum aceste două învățături pot să fie compatibile. Dar le cred pe amândouă. Cred că Dumnezeu e suveran, dar cred de asemenea că eu sunt responsabil și că Dumnezeu mă ține responsabil pentru deciziile care le iau. În modul cel mai simplu, îmi pun încrederea în Dumnezeu că aceste două afirmații ale Scripturii sunt adevărate.

Un păstor a scos recent un pamflet despre Calvinism, și pe prima pagină este o balanță care are pe un taler pe Calvin, iar pe celălalt taler este Ioan 3:16. Pentru care poziție ești înclinat să-ți dai acceptul? Nu te lăsa polarizat. Nu-i lăsa pe alții să se polarizeze. În momentul când faci lucrul acesta, ți-ai pierdut jumătate din Biserică, pentru că credincioșii sunt divizați egal în această problemă. Deci, dacă iei o poziție care polarizează, vei avea jumătate din Biserică. Vrei cu adevărat să-ți pierzi jumătate din Biserică?

⁷ Un animal care are o mulțime de țepi pe corpul lui pentru protecție.

Știi care e lucrul frumos cu privire la “Calvary Chapel”? Credincioșii nu știu exact care e poziția ta. Pune „baptist” în titlul tău, și oamenii știu unde ești, și jumătate din oameni nu vor veni pentru că este o Biserică baptistă. Pune „prezbiterian” în numele tău, și ei vor ști unde stai, și jumătate din oameni nu vor veni pentru că știu ceea ce cred prezbiterienii. Pune „nazarinean” în numele tău, și imediat vei fi catalogat. Ei știu cine ești, și nu vor veni să se alătore.

Dar Clavary Chapel are un fel de aer mistic. „*Ce cred oamenii aceștia?*” „*Nu știu, dar hai să aflăm.*” Și tot câmpul este al nostru. Ai ocazia să pescuiești într-un lac cât mai mare. Dacă vrei să lansezi un produs, vei vrea să ai piața cea mai mare, pe cât e posibil. Deci, nu ciunti piața ca să spui: „*Noi vom pescui în această apă mică aici.*” Păstrează piața largă. Pescuiește în lacul mare. Pescuiește acolo unde peștele trage.

CAPITOLUL ȘASE

PRIORITATEA CUVÂNTULUI

„Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora.” (1 Timotei 4:13)

O altă caracteristică distinctivă a mișcării “Calvary Chapel” este efortul de a prezenta oamenilor tot planul lui Dumnezeu. Vedem acest principiu ilustrat când Pavel se întâlnește cu presbiterii din Efes, fapt relatat în Fapte 20. Ei erau pe malul Mării Egee la Milet, nu departe de Efes, când Pavel le spune că el este nevinovat de sângele oamenilor, *„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”* (Faptele Apostolilor 20:27).

Dar, cum este posibil ca cineva să deprezinte tot planul lui Dumnezeu? Singurul mod în care cineva poate pretinde lucrul acesta în fața Bisericii este dacă a învățat Biserica tot Cuvântul lui Dumnezeu, de la Genesa la Apocalipsa. O dată ce Biserica a trecut prin toată Biblia, atunci poți să spui: *„nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”*

Lucrul acesta nu poate fi făcut predicând pe subiecte. Predicile pe subiecte sunt bune, și ele își au locul lor, dar atunci când predici pe subiecte, ești înclinat să predici acele subiecte pe care le îndrăgești. Și sunt subiecte în Scriptură care nu sunt prea inspirative. Ele nu încântă pe ascultători, dar sunt subiecte necesare care trebuie predicate. Tendința umană este să evite subiectele incomode. Dacă predici doar pe subiecte, vei fi tentat să eviți subiectele controversate sau dificile, și poporul nu va avea o concepție echilibrată despre cuvântul lui Dumnezeu. Deci, valoarea predicării Scripturii întregi este că ea te ajută să poți spune! *„Nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”*

Acum, cred că pot spune credincioșilor de la “Calvary Chapel” din Costa Mesa: *„V-am vestit tot planul lui Dumnezeu,”* pentru că am trecut cu Biserica prin toată Biblia, de la Genesa la Apocalipsa, de șapte ori. Acum începem a opta rundă. Nu trecem peste nici un pasaj. De aceea, în majoritatea Bisericilor “Calvary Chapel”, în cele care au succes, vei găsi predicarea sistematică a întregii Scripturi, de la un capăt la altul.

În cea mai mare parte, predicarea la “Calvary Chapel” are o formă expozitivă. Asta nu înseamnă că, ocazional, nu predicăm un anumit subiect, sau o serie de predici pe un anumit subiect. Nu spunem că predicile pe subiecte sunt greșite. Ele își au locul lor. Nu vrem să cădem într-un legalism strict prin care să analizăm fiecare predică să vedem dacă a avut o homiletică corectă și a fost prezentată expozitiv. Dar, pentru cea mai mare parte, căutăm să urmăm exemplul lui Isaia care a spus, *„și pentru ei cuvântul Domnului va fi: „Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo”*, (Isaia 28:13) Acest verset descrie reacția poporului la stilul de învățătură al lui Isaia.

Ei își băteau joc de această metodă, dar a fost o metodă eficientă. Ei se plâneau de Isaia, și îi spuneau batjocoritor să meargă să învețe pe copiii de grădiniță pentru că metoda lui era *„învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste*

poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.” Ei au spus aceste cuvinte în bătaie de joc. Totuși, este atât de important să treci Biserica prin Cuvânt, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă. Când facem lucrul acesta, le vestim tot planul lui Dumnezeu.

Un alt avantaj al prezentării întregului plan al lui Dumnezeu este libertatea de a aborda pasaje dificile care tratează probleme din viața unui individ sau din viața Bisericii, și pe care le poți adresa direct. Nu mai e nevoie să te îngrijorezi că ascultătorii vor zice! „*O, a ales acest text ca să lovească în mine.*” Ei vor ști că este pasajul care urmează să fie studiat în acea zi. Deci, nu poate fi, „*O, acum se leagă de mine*” pentru că ascultătorii realizează că treci pur și simplu prin Carte, și că nu sari de la subiect la subiect. Mai degrabă, iei pasajele la rând, trecând prin tot Cuvântul lui Dumnezeu.

În Neemia 8:8, când copiii lui Israel s-au întors din captivitate și rezideau cetatea, liderii poporului au adunat mulțimea pe o mică platformă. Au început să citească Cuvântul lui Dumnezeu poporului, dis-de-diminează. Neemia 8:8 declară! „*Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră.*”

Cred că aici avem o definiție bună a predicării expositive – să citești Cuvântul și să faci pe ascultători să priceapă sensul. De multe ori mi s-a întâmplat că am ajuns să înțeleg un pasaj doar după ce l-am citit de 50 sau 60 de ori. Și se întâmplă că dintr-o dată aveam o licărire de înțelegere. Cred că este bine să folosești comentarii bune în înțelegerea sensului unui pasaj. Apreciez înțelepciunea pe care Dumnezeu o dă altor oameni cu privire la înțelegerea Scripturii. Totuși, trebuie să mărturisesc că deseori citesc pagini după pagini din comentarii și nu găsesc nimic care să pot folosi în predică. Uneori citești șapte comentarii cu privire la un anumit pasaj și ești mai confuz decât înainte, pentru că sunt concepții și înțelegeri diferite al pasajului studiat. Deci, cred că unul din cele mai bune comentarii ale Bibliei este Biblia însăși.

Este important să realizăm că noi nu am văzut rezultate spectaculoase imediat la “Calvary Chapel”. E nevoie de timp ca să dezvolti apetitul Bisericii pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Este nevoie de timp ca Biserica să crească. Pentru cele mai multe Biserici “Calvary Chapel” care sunt plantate într-o arie nouă, e nevoie de doi ani pentru a așeza temelia, a pregăti terenul, a săpa în pământul uscat, a lucra pământul, și a planta sămânța într-un teren fertil. Apoi trebuie să aștepti. Sămânța nu aduce roadă peste noapte. Sămânța trebuie să crească și să se dezvolte. Apoi, vei vedea că vor veni și roadele.

Cei mai mulți dintre păstorii care au început o nouă Biserică, după doi ani au atins un punct de criză. De obicei sunt descurajați și au sentimentul că nu se va întâmpla nimic în locul acela. Ei încep să creadă că oamenii din locul acela sunt diferiți, și că nu se va putea planta o Biserică în locul acela. Vă veți mira să știți cât de mulți s-au dus să înceapă o nouă Biserică, și după doi ani m-au sunat să-mi spună că abandonează locul respectiv pentru că nu se întâmplă nimic. I-am încurajat să mai stea încă șase luni, spunându-le, „Ai trecut de partea cea grea. Ai trecut de săpatul și cultivatul pământului, și ai trecut și de plantarea sămânței. Acum așteaptă și urmărește să vezi dacă roada va apărea.” Ca o regulă generală, anul al treilea este anul rodului, anul în care începi să vezi rezultatul plantării Cuvântului lui Dumnezeu în viața oamenilor. „*O altă parte a căzut în pământ bun, și a dat rod: un grăunte a dat o sută, altul șaiszeci, și altul treizeci.*” (Matei 13:8) Dar lucrul acesta nu se întâmplă peste noapte.

Poate fi descurajant văzând pe unii predicatori cu mult foc, aducând o mulțime de ascultători imediat. Oamenii se înghesuie să vadă miracole, să vadă show-ul, iar tu de-abia supraviețuiești. Nu vezi prea multă dezvoltare sau creștere, iar alții par să aibă succes imediat. Dar așa cum Domnul i-a spus lui Daniel: „*Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.*” (Daniel 12:3)

La 4 Iulie, de Ziua Independenței, este distractiv să privești jocurile de artificii, cerul se luminează de tot felul de culori care îți iau privirea. Toată lumea stă și privește mirată, dar acest spectacol durează puțin. Și înainte să te dumirești bine, totul e cenușă. E o mare explozie de lumini și apoi totul se încheie. Așa sunt multe slujiri, doar o lumină intensă la început, care dispare apoi. Trebuie să stabilești în care cer vrei să strălucești. Vrei să strălucești ca o stea pentru veșnicie? Sau vrei să fii ca o rachetă cu o strălucire imediată, venind pe scenă într-un mod dramatic, dar fără putere de a sta?

CAPITOLUL ȘAPTE

CENTRALITATEA LUI ISUS HRISTOS

„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus...” (2 Corinteni 4:5)

Una dintre caracteristicile importante ale Bisericii “Calvary Chapel” este centralitatea lui Isus Hristos în închinarea noastră. Noi nu permitem nici o practică sau comportament care ar distra atenția oamenilor de la El. De exemplu, noi nu permitem credincioșilor să stea în picioare individual, când cântăm în Biserică. În momentul când cineva se ridică, cei care sunt lângă acea persoană se întreabă: „*De ce stă în picioare?*” Atenția este luată de la Isus și orientată spre persoana care stă în picioare.

Ochiul este atras de mișcare. În multe cazuri, am văzut că cei care stau în picioare la închinare trag concluzia că ei nu au parte de destulă atenție, de aceea ridică mâinile și încep să se miște. Lucrul acesta nu trece neobservat. Dar este în același timp și o distragere, și dintr-o dată oamenii se întreabă de ce acești credincioși se manifestă așa? „*Ce gândesc oamenii aceștia? Sunt ei conștienți că atrag atenția asupra lor? Ce se întâmplă aici?*” Cred că este important ca aceste lucruri să fie rezolvate pentru că astfel de manifestări vor cauza pierderea membrilor potențiali. Dacă m-aș duce într-o Biserică și astfel de manifestări ar avea loc, aș putea să cred că predica a fost bună, dar nu aș putea să trec peste celelalte manifestări care deranjează.

Cu mai mulți ani în urmă am fost într-o Biserică “Calvary Chapel” unde li s-a permis credincioșilor să stea individual în picioare la închinare. De obicei, unul influențează și pe alții. Era o persoană pe prima bancă care în fiecare seară, nu numai că stătea în picioare, ci și dansa. Era evident că această persoană era cu deficiențe mentale. Omul acesta a găsit un mediu unde putea să se manifeste ciudat și să fie acceptat, dar era foarte deranjant. I-am vorbit păstorului despre această situație, și el a apărut această practică, și ca atare m-am retras.

La “Calvary Chapel” în orașul Costa Mesa, dacă cineva se ridică în timpul închinării, ușierii se apropie de acea persoană și o invită în foaier, unde unul din păstori stă de vorbă cu el/ea, cu blândețe și în dragoste. De obicei, ei le spun acestor persoane, „Noi nu practicăm lucrul acesta pentru că am înțeles că astfel de practici distrag atenția oamenilor de la închinare. Și, cu siguranță, tu nu vrei să iei atenția oamenilor de la Isus Hristos, și să o orientezi spre tine, nu-i așa?”

Le spunem că atrag atenția asupra lor, și că oamenii își pierd concentrarea asupra persoanei Domnului Isus. Le vorbim în dragoste și le sugerăm să nu facă lucrul acesta, și dacă se supără, este o dovadă că sunt firești și au făcut lucrul acesta în firea lor tot timpul. Dacă sunt cu adevărat în Duhul și umblă prin Duhul, ei vor lua corectarea în Duhul. Reacția va fi, „Oh, nu mi-am dat seama de lucrul acesta. Îmi pare rău.” Dar dacă încep să facă scene, atunci știi că sunt oameni care acționează în firea pământescă.

Isus a spus: „*Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru care*

este în ceruri.” (Matei 6:1) Apoi, El a ilustrat cum oamenii încearcă să atragă atenția asupra lor atunci când vin la închinare. Fie că ne place, fie că nu ne place, stând în picioare și legănându-te în timp ce toți ceilalți stau așezați, va atrage atenție asupra ta.

Am fost într-o altă Biserică “Calvary Chapel” unde aveau aceste femei îmbrăcate ca niște bunicuțe, practicând un dans tematic pe fondul unei muzici de închinare. Acum, dacă a fost ceva care să mă deranjeze vreodată, atunci cu siguranță acest lucru m-a deranjat. Dansul era destul de reușit, dar am realizat că nu am primit prea multă zidire de la muzica de închinare în acea seară. Am privit la aceste femei și la mișcările lor grațioase, încercând să înțeleg interpretarea cântărilor care se cântau. Din nou am vorbit păstorului despre aceasta, și el a înțeles și a oprit acest dans tematic, înțelegând că a fost dăunător pentru închinare.

Am avut o Biserică afiliată în Basel, Elveția, care a fost probabil una din cele mai bune Biserici din Europa. În ceea ce privește potențialul, cred că a fost cea mai mare Biserică Protestantă din Europa la acel timp. În fiecare an vizitam Biserica din Basel și predicam acolo. A fost un timp deosebit pentru mine. Ei și-au însușit întreaga viziune a mișcării “Calvary Chapel.” Aveau „choruses,”⁸ un grup de închinare foarte bun, și predicarea Cuvântului. Aveau sute și sute de tineri care veneau duminicile seara la Biserica foarte frumoasă construită în stil gotic. Biserica de stat i-a lăsat să folosească facilitățile lor. Biserica de stat folosea facilitățile doar duminică dimineața. Pentru că doar șase persoane mai în vârstă frecventau această Biserică, episcopul a spus că duminicile seara pot fi folosite de “Calvary Chapel.” Biserica era ticsită cu oameni pentru că aveau un program de evanghelizare foarte bun. Au deschis un loc unde se putea servi cafea. Aveau programe foarte bune. Se ocupau de hippie și tineri orientați spre droguri. Biserica era plasată într-o zonă infestată de droguri, și tinerii care erau salvați aveau nevoie de casă, și Biserica le-a oferit un loc de adăpost. Biserica a pornit mici fabrici pentru producerea suvenirurilor, un lucru care a avut succes. Tinerii au fost angajați și cei cu daruri artistice au putut să-și folosească abilitățile. Lucrurile mergeau foarte bine.

Ultima dată când am fost acolo au început și ei să introducă dansul tematic cu două fete îmbrăcate în leotard.⁹ Au adus un pastor asistent format în mediu penticostal, și au început să se închine stând în picioare. Păstorul nu a fost destul de tare să ia atitudine. Am vorbit cu el după serviciu de închinare și i-am spus: „Lucrurile acestea trebuie să înceteze. Te vor distruge.” De fapt, el nici nu mai era în controlul serviciului. Am observat că atunci când a fost timpul să fiu prezentat și să vorbesc, fetele acestea au venit la păstor și i-au șoptit ceva la ureche și apoi au mai avut un dans și au mai cântat un cântec. Dansatorii au fost în controlul închinării, nu păstorul. Am vorbit cu el despre lucrul acesta, dar el a fost rezervat să confrunte problema. Ca rezultat, nu mai avem nici o Biserică în Basel. Păstorul a plecat, penticostalii au luat controlul, Biserica gazdă i-a dat afară, și acum nu mai este nici o lucrare care să se desfășoare acolo. Deci, e important să-L menținem pe Isus Hristos în centrul atenției noastre și să menținem distragerile la minimum. Când distracțiile au loc, confruntă-le și dacă este necesar vorbește public despre ele.

Când am fost în Colegiu Biblic, era un bărbat care stătea mereu în primul rând. De obicei, la momentul culminant, când Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere la inimile oamenilor, el se apleca spre înainte, după care stătea dintr-o dată cu mâinile ridicate

⁸ Acele cântări scurte și ușoare care se repetă de mai multe ori

⁹ O îmbrăcăminte dintr-o singură bucată, strânsă pe corp, purtată de dansatori sau acrobați

strigând, „*Aleluia!*” Toată lumea râdea. Dar în același timp atenția tuturor era îndreptată asupra acestui caracter care striga „*Aleluia!*” Punctul predicii era pierdut. El a distrus atâtea predici din cauza acțiunilor lui. Am hotărât să opresc circulația asta. M-am așezat pe rândul din spatele acestui individ și când se apleca pe genunchi și era gata pentru momentul „*Aleluia!*” îl apucam de umeri și îl împingeam în jos. Nimeni nu a avut curajul să-l oprească. Mai degrabă l-au lăsat să facă aceste lucruri și era un deranjament atât de mare pentru ceilalți.

Cu câțiva ani în urmă am fost în Colorado Springs la o conferință și acolo a fost un bărbat care stătea în față și era ca un măscărici. Puteai să-ți dai seama de lucrul acesta doar uitându-te la el. În timp ce toată Biserica se închina prin cântare, acest bărbat se plimba prin Biserică dansând. L-am întrebat pe păstor: „De ce permiți lucrul acesta?” El mi-a răspuns: „Ce să fac, au vrut libertate...” „Uite, aceasta nu este libertate” i-am răspuns eu. „Dacă aș fi un străin și aș veni la această Biserică pentru prima dată și aș vedea pe acest bărbat așa cum se manifestă acum, nu aș mai veni înapoi. Aș trage concluzia că părtășia voastră este ciudată.”

Ajungem la un loc unde acceptăm lucruri care sunt greșite pentru că nu avem curajul să le oprim. Ne este frică să nu fim acuzați că stingem Duhul. Eu aș stinge acest fel de duh! Nu Duhul Sfânt, ci duhul care caută să atragă atenția asupra unui individ, distrăgând atenția credincioșilor de la închinare față de Domnul.

În trecut (și lucrul acesta nu s-a mai întâmplat la “Calvary Chapel” de mult) aveam credincioși care se ridicau în timpul serviciului de închinare și vorbeau în limbi. Din nou, ușierii erau în controlul situației. Îi invitau pe acești credincioși în foier, și păstorii le explicau că la “Calvary Chapel” nu se admite vorbirea în limbi sau profeția în public, așa ca în Bisericile carismatice sau pentecostale. De la amvon am explicat Bisericii că darul limbilor este valid în Noul Testament, și că este un cadru potrivit pentru vorbirea în limbi. Am explicat Bisericii că Pavel a subliniat lucrul acesta, în experiența lui personală, mai degrabă a preferat să vorbească cinci cuvinte care să fie înțelese decât mii de cuvinte într-o limbă neînțeleasă în timp ce e în Biserică. Totuși, el era mulțumitor că vorbea în limbi mai mult decât ceilalți credincioși. În închinarea ta privată, este o experiență foarte edificatoare. Este un mijloc prin care poți să-L lauzi pe Dumnezeu. Dar pentru o Biserică de mărimea lui “Calvary Chapel” unde nu toți pot să audă interpretarea, nu este ziditor să exercităm acest dar spiritual, chiar cu interpretare. Nu este nici edificator, nici convenabil, deci noi nu-l practicăm. Nu permitem manifestarea acestui dar în serviciile publice, dar încurajăm pe credincioși să folosească acest dar în închinarea personală.

Dacă ai un grup de credincioși adunat pentru rugăciune și pentru a căuta pe Domnul, atunci folosirea darului limbilor poate fi admisă cu interpretare. Dar cred că atunci când sunt prezenți necredincioși, se creează confuzie și se ridică întrebări. De aceea, este bine ca această manifestare să se limiteze la credincioșii care sunt strânși împreună specific pentru a-L aștepta pe Domnul. Este ziditor și se poate admite în acest context. Credincioșii pur și simplu caută pe Domnul și plinătatea Duhului, deci în acest context se poate permite folosirea acestui dar.

Pavel a spus în 1 Corinteni 1:29: „*pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.*” Mă întreb dacă înțelegem cât de serios este faptul de a atrage atenția asupra noastră în prezența Domnului? Dorim oare să distragem atenția oamenilor de la Isus

Hristos și s-o atragem spre noi? Cred că lucrul acesta este o ofensă foarte serioasă. Cu siguranță, eu nu vreau să fiu vinovat de așa ceva.

În Vechiul Testament găsim un caz foarte interesant despre cât de serios este să atragi atenția asupra ta. Când Israel a încheiat confecționarea Cortului și a mobilierului pentru el, a adunat poporul împreună să dedice cortul și să aducă jertfe. Tot poporul era adunat împreună și fiecare era la locul lui. Aaron a fost în hainele lui de preot, la fel și fiii lui, și toată scena era în ordine, după planul lui Dumnezeu. Atunci, dintr-odată, în timp ce poporul aștepta, focul lui Dumnezeu a coborât și a aprins focul pe altar. A fost o manifestare spontană. Tot poporul a văzut acest semn al prezenței lui Dumnezeu și au răspuns cu strigăte de bucurie. A fost mare bucurie și emoții foarte intense la realizarea faptului că Dumnezeu este în mijlocul poporului Lui. Atunci, doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abihu, au luat foc străin și l-au pus pe altarul tămâierii. Au fost gata să aducă tămâie înaintea Domnului în locul sfânt. Scriptura ne spune că un foc s-a ridicat de pe altar și i-a ars pe Nadab și pe Abihu (Levitic 10).

Este convingerea mea că ei au fost prinși în emoția și exuberanța momentului. Ei erau pe punctul să demonstreze poporului poziția lor de preoți și cât de importanți „*suntem noi*.” Rezultatul a fost că ei au trebuit să moară.

Sunt foarte neliniștit în prezența focului străin. Și tu trebuie să fii foarte atent cu privire la focul străin – acele emoții care nu vin de la Dumnezeu, și acel fel de slujire care nu-și are originea în Dumnezeu. Este o încercare de a atrage atenția asupra uneltei și nu asupra Stăpânului.

Vedem lucrul acesta în Biserica primară intrat prin Anania și Safira. Avem, din nou, încercarea de a atrage laudă și glorie pentru individ. Anania și Safira au vândut proprietatea și au adus o parte din prețul vânzării la Biserică, dar ei au pretins că au adus întreg prețul. Cred că ei au făcut acest lucru ca să atragă admirația și lauda oamenilor, care urmau să spună: „*Uită-te la ei, ei dau totul pentru Dumnezeu*,” când, în realitate, ei păstrau ceva pentru ei.

Toți iubim felul acesta de atenție. Ne place când oamenii cred că noi suntem spirituali. Fii atent! Firea noastră pământească este atât de coruptă. Eu vreau să fiu cunoscut ca o persoană foarte spirituală, mai spirituală decât sunt în realitate. Câteodată vrem în mod conștient să transmitem această impresie, și cred că lucrul acesta a fost unul din blestemele Bisericii. Unii păstori vor să prezinte o imagine de adâncă spiritualitate care de fapt nu este reală. Acest lucru va afecta acțiunile lor. Vor începe să dezvolte o voce care pare atât de sfântă, vor ține mâinile într-un mod unic, și apoi vor spune: „*Soră dragă, spune-mi totul*.” Întreaga lor manifestare se schimbă și aparența lor dă impresia de adâncă sfințenie. Și ei iubesc lucrul acesta. Ei iubesc faptul că oamenii cred despre ei că sunt giganți spirituali. Ei doresc ca poporul să cunoască Cuvântul așa cum îl cunosc ei, sau să creadă că ei petrec ore în rugăciune. Au un zâmbet pe buze și spun: „*E nevoie de multă dedicare, știi?*”

Trebuie să avem mare grijă să nu creăm o aură în jurul nostru și să iubim adularea care vine de la oameni. În cazul lui Anania și Safira, ei au fost omorâți pentru că au atras atenția și gloria asupra lor, gloria care trebuia îndreptată spre Dumnezeu. Și ei au plătit un preț sever. Dumnezeu nu vrea să împartă gloria Lui cu nimeni. Fii atent! Nu permite lucruri care distrag atenția de la El. Vrem să-L păstrăm pe Isus în centrul atenției oamenilor. Este foarte important să-L menținem pe Isus Hristos central în închinarea noastră.

CAPITOLUL OPT

RĂPIREA BISERICII

„așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” (Tit 2:13)

Răpirea se referă la acel timp când Isus va reveni, fără vreo avertizare, și va lua Biserica Lui de pe pământ. După Răpire, Domnul își va vărsa mânia peste lumea păcătoasă. Sunt mulți păstori care se declară nedeciși cu privire la Răpire, spunând că nu sunt siguri dacă Răpirea va avea loc înainte de Necazul cel Mare. Ei spun că nu știu exact unde stau referitor la această problemă. Nu cred că este o scuză de a nu avea o poziție în această problemă. Fiecare avem Bibliile noastre și cred că suntem capabili să studiem acest subiect în întregime. Cred că poziția ta referitor la Răpire va avea un impact semnificativ în succesul slujirii tale.

În primul rând, știm că Isus a promis că va reveni. În Ioan 14 citim: *„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”* (Ioan 14:1-3) Domnul a promis că va veni din nou și își va primi ucenicii la El, ca acolo unde e El, să fie și ei.

Scriind Corintenilor, Pavel declară: *„Iată, vă spun o taină”* (1 Corinteni 15:51). O taină în Noul Testament înseamnă ceva ce nu a fost descoperit de Dumnezeu în revelația lui progresivă despre El, scopurile Lui, și planurile lui față de om. De exemplu, Pavel, a vorbit Colosenilor despre *„care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.”* (Coloseni 1:27) Profetii Vechiului Testament nu au înțeles ce a însemnat faptul că Hristos va fi în noi. Chiar și îngerii ar dori să înțeleagă aceste lucruri (1 Pe 1:12). În pasajul din 1 Corinteni 15:51-52 ni se descrie un alt adevăr care nu a mai fost făcut cunoscut înainte: *„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Când Biblia declară că toți vom fi schimbați, înseamnă că va avea loc o metamorfoză. „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.”* (1 Corinteni 15:53) Toți credincioșii vor trece printr-o transformare glorioasă când Isus Hristos va veni să-și ia Biserica Sa.

Tesalonicenii au avut o problemă cu această învățătură. Pavel a slujit acolo doar două săptămâni, dar în acest timp scurt el i-a învățat multe lucruri. Unul din lucrurile care i-a învățat a fost cu privire la Răpirea Bisericii. Tesalonicenii așteptau Împărăția lui Dumnezeu.

Cred că este intenția lui Dumnezeu ca fiecare generație de credincioși să creadă că este ultima generație. Cred, de asemenea, că planul lui Dumnezeu este ca Biserica să trăiască într-o așteptare constantă a revenirii Domnului. Isus, vorbind despre revenirea

Lui, a spus: „*Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!*” (Matei 24:46).

Biserica primară a crezut că Isus va instaura Împărăția imediat. În primul capitol din Fapte, ucenicii au întrebat: „*Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?*” (Faptele apostolilor 1:6). „Suntem aproape de instaurarea ei?” Ei erau foarte bucuroși pentru că așteptau ca Domnul să așeze Împărăția în orice moment. Isus a răspuns: „*Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.*” (Faptele Apostolilor 1:7-8).

A fost un zvon care circula în Biserica primară, că Domnul va reveni înainte ca Ioan să moară. De fiecare dată când Ioan avea o răceală sau amigdale infectate întreaga Biserică se bucura. Ca răspuns la această situație, Ioan a scris în Evanghelie o clarificare cu privire la ceea ce a spus Isus. El i-a spus lui Petru cum va muri, și Petru, în maniera caracteristică, a spus: „Dar Doamne, cu acesta ce va fi?” Isus a răspuns: „*Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!*” (Ioan 21:22) Ioan a remarcat sublinierea Domnului Isus „dacă vreau.” Deci, Ioan a căutat să corecteze înțelegerea greșită că Isus va reveni înainte ca el să moară.

Tesalonicenii îl așteptau pe Domnul să vină a doua oară, dar unii dintre frații dragi din Biserică au murit, și Isus încă nu s-a reîntors. Ei credeau că dacă frații lor au murit înainte de revenirea lui Isus, și ei vor pierde Împărăția glorioasă. În 1 Tesaloniceni capitolul 4, Pavel a corectat această idee greșită că dacă un credincios a murit înainte de revenirea lui Isus, el va pierde Împărăția. El a spus: „*Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde*” (1 Tesaloniceni 4:13). Pavel a continuat: „*Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.*” (1 Tesaloniceni 4:14-15). Pavel a crezut că probabil și el va fi în viață la venirea lui Domnului. El a subliniat că cei vii nu o vor lua înaintea celor adormiți. „*Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.*” (1 Tesaloniceni 4:16-18)

Sunt credincioși care spun, „Eu nu cred în Răpirea Bisericii,” pentru că ei au căutat în Biblie și nu au găsit nicăieri cuvântul „răpire.” Dar în 1 Tesaloniceni 4:17 citim: „*Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*”

Cuvântul tradus ‚luați’ în greacă este ‚harpazo,’ care înseamnă ‚să fii luat și dus cu forța.’ Acest termen a fost folosit în general ca termen militar referindu-se la luarea ostaticilor. Traducerea latină Vulgata traduce ‚harpazo’ cu ‚raptuze,’ de unde avem în limba engleză ‚răpire.’ Isus se va întoarce să-și răpească Biserica. Acesta este primul eveniment.

Al doilea eveniment este a doua venire a lui Isus Hristos, când El va veni din nou cu Biserica Lui să stabilească Împărăția Lui pe pământ. Răpirea, deci, e distinctă de a

doua venire a lui Isus Hristos. Ni se spune: „*Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.*” (Apocalipsa 1:7) Și: „*Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.*” (Coloseni 3:4) A doua venire a lui Isus va fi cu scopul să stabilească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Dar înainte de a doua venire a Lui, va avea loc Răpirea Bisericii. Lucrul care-l îndrăgesc cel mai mult cu privire la acest eveniment este că „vom fi cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17).

Este o distincție clară între venirea lui Isus *pentru* Biserica Lui și venirea lui Isus *cu* Biserica Lui. El va veni pentru Biserica Lui la Răpire. Dar la a doua venire a lui Isus, EL va veni cu Biserica Lui. „*Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.*” (Coloseni 3:4)

Iuda 14 vorbește despre a doua venire a lui Isus când spune: „*Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi,*” (Iuda 1:14). Zaharia a vorbit și el despre acest eveniment când a scris: „*Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!*” (Zaharia 14:4-5). Răpirea poate avea loc oricând. Nu există profeții care să trebuiască să se împlinescă înainte de Răpire. Aceasta poate avea loc înainte ca tu să termini de citit capitolul acesta, și noi am fi bucuroși să fie așa.

Sunt, în schimb, profeții care trebuie să se împlinescă înainte de a doua venire a lui Hristos. Anticristul trebuie să fie descoperit, și pământul trebuie să treacă printr-un necaz mare și printr-o perioadă de judecată. Aceste profeții sunt legate direct de a doua venire a lui Hristos. Isus a vorbit despre semnele venirii Lui în Luca 21:28: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.*” (Luca 21:28)

Anul trecut, spre sfârșitul lui octombrie, chiar înainte de Halloween, eram într-un magazin mare în sudul Californiei și am văzut cum puneau pe moș Crăciun, cerbii, și alte decoruri de Crăciun, deși era doar octombrie. Atunci i-am spus soției mele: „Privește, deja pun decorații de Crăciun. E minunat, pentru că iubesc Ziua Mulțumirii.” Atunci ea mi-a răspuns: „Aceste decorații nu sunt de Ziua Mulțumirii, sunt decorații de Crăciun.” „Știu,” i-am răspuns, „Dar știu de asemenea că Ziua Mulțumirii vine înainte de Crăciun. Deci, dacă semnele Crăciunului sunt deja puse, Ziua Mulțumirii este aproape.” La fel, când vedem semnele revenirii lui Hristos, știm că Răpirea este foarte aproape.

Isus le-a dat ucenicilor semnele venirii Lui ca răspuns la întrebarea lor: „*El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”* (Matei 24:3) Isus tocmai a trecut pe lângă Templu cu ucenicii Lui, care au remarcat imensitatea pietrelor din construcție. Isus le-a spus: „*Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.*” (Matei 24:2). Când au ajuns la Muntele Măslinilor, ei L-au întrebat pe Isus, „*El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și*

care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). Ei nu au întrebat numai despre un set de semne. Ei au întrebat despre semnele distrugerii Templului, și au întrebat despre semnele sfârșitului veacului acestuia și venirea Împărăției lui Dumnezeu.

Ei nu au întrebat, și probabil nici nu au înțeles nimic despre Răpirea Bisericii. Dar Isus le-a dat semnele distrugerii Templului și a revenirii Lui. Când a vorbit despre semnele revenirii Lui, El a vorbit și despre Necazul cel Mare. *„Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi.” (Matei 24:21). Isus, de asemenea, i-a avertizat, „De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” – cine citește să înțeleagă! –” (Matei 24:15). Când veți vedea urâciunea pustiirii stând în locul sfânt, veți ști că este timpul să fugiți din Ierusalim în pustie. Și apoi: „Îndată după acele zile de necaz, „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.” Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” (Matei 24:29-30).*

Înainte de a doua venire, sunt multe profeții care trebuie să se împlinescă. Trebuie ca Anticristul să fie descoperit și împărăția Satanei să fie așezată în toată puterea în timpul Necazului cel Mare. Aceste evenimente trebuie să se întâmple înainte de a doua venire a lui Isus. Dar nu există nimic care să trebuiască să se întâmple înainte de Răpire. De aceea ni se spune să veghem și să fim gata pentru că „Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați.” De aceea: *„Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (Matei 24:44, 46)*

Apoi Isus a început să le spună o serie de pilde. Lucrul subliniat în fiecare pildă este de-a veghea și de-a fi gata pentru revenirea Lui la orice timp. Fiecare pildă se concentrează asupra faptului că Răpirea este iminentă, adică, poate avea loc oricând.

În pilda celor Zece Fecioare citim, *„Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar el, drept răspuns, le-a zis: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!” Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” (Matei 25:10-13)* Accentul în această pildă cade pe importanța vegherii și pe faptul de a fi gata, pentru că nu știți când Domnul vine să-și ia slujitorii Lui.

În Matei 24:42-44 citim: *„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.”*

Cred ferm că Biserica nu va trece prin Necazul cel Mare. Vorbind despre Necazul cel Mare, Domnul Isus a spus în Luca 21: *„Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.” (Luca 21:36)* Acum, dacă Isus îmi spune să mă rog pentru ceva, credeți-mă, voi face lucrul acesta! Mă rog: *„Doamne, vreau să fiu găsit vrednic ca să scap de aceste lucruri care vor veni peste pământ.”* Aceasta este în contextul Necazului cel Mare.

În Apocalipsa 1:19 ni se spune că această carte este divizată în trei secțiuni: *„lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele.”* În

capitolul 1 i se spune lui Ioan să scrie despre „lucrurile pe care le-a văzut,” și el a scris despre viziunea pe care a avut-o cu Hristos umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, ținând cele șapte stele în mâna Lui dreaptă. El a scris despre măreția lui Hristos în toată gloria Lui.

În capitolele doi și trei, el a scris despre „lucrurile care sunt.” Acesta este mesajul lui Isus către cele șapte Biserici din Asia Mică. Cred că aceste Biserici au existat atunci, dar cred, de asemenea, că ele reprezintă șapte perioade în istoria Bisericii. Cred de asemenea că ele sunt reprezentative pentru Bisericile pe care le putem găsi astăzi.

Sunt Biserici astăzi care și-au părăsit dragostea dintâi. Sunt Biserici astăzi care au îmbrățișat învățătura Nicolaiților. Există și o Biserică Smirna, care suferă în lume astăzi, în țări ca și China, Sudan, și alte locuri. Cred că există și o Biserică Tiatira care a îmbrățișat cultul Mariei – numit „Mariologie.” Putem vedea Biserica Sardes în Protestantismul mort: „*Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.*” (Apocalipsa 3:1) Cred că există o Biserică Filadelfia, acea Biserică credincioasă Cuvântului. Nu are mare putere, dar mulțumiri lui Dumnezeu că El a „*pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu.*” (Apocalipsa 3:8) Noi nu suntem neapărat mari și nici nu zguduim lumea, dar slavă Domnului că avem o mică influență! Dar există și o Biserică Laodicea, cea care L-a scos pe Isus afară. El stă la ușă și bate, spunând: „*Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.*” (Apocalipsa 3:20)

Deci cred că există o aplicație triplă a mesajului către cele șapte Biserici. În capitolul patru, versetul unu, după mesajul către Biserici, avem o nouă secțiune care începe cu un cuvânt grec, „metatauta” (după aceste lucruri), care a fost folosit și în 1:19. Întrebarea care se pune este, „după care lucruri?” După lucrurile descrise în capitolul doi și trei. Lucrurile din capitolele doi și trei sunt lucrurile Bisericii. Deci după lucrurile care sunt specifice Bisericii, citim: „*După aceste lucruri, m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe, și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”* (Apocalipsa 4:1)

După această poruncă, Ioan spune: „*Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.*” (Apocalipsa 4:2). Apoi el descrie tronul lui Dumnezeu care era înconjurat de un curcubeu și de heruvimii care se închinau. El vede douăzeci și patru de tronuri mai mici cu bătrânii șezând pe ele și observă închinarea cerească cu heruvimii declarând caracterul etern, natura, și sfințenia lui Dumnezeu. „*Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”* (Apocalipsa 4:8). În timp ce ei declară sfințenia lui Dumnezeu, cei douăzeci și patru de bătrâni cad cu fața la pământ, își iau cununile de aur, le aruncă pe marea de sticlă și declară: „*Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apocalipsa 4:11).

Apoi atenția lui Ioan este atrasă de un sul pecetluit cu șapte peceti, scris pe dinăuntru și pe dinafară. Un înger proclamă cu o voce puternică: „*Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă*

pecețile?” (Apocalipsa 5:2). Și Ioan scrie, „*Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.*” (Apocalipsa 5:4). Este credința mea că acest sul este titlul de proprietate al pământului, conform cu legea de răscumpărare a pământului. A fost un timp când puteai să răscumperi o proprietate pierdută, dacă împlineai condițiile specificate în titlul de proprietate, reprezentate printr-un sul. Vedem lucrul acesta ilustrat în istoria lui Rut, când Boaz a răscumpărat pământul care a fost a lui Elimelec, ca să poată obține mireasa. Vedem o altă ilustrație în Isus care a plătit prețul ca să răscumpere lumea, ca să poată avea mireasa Lui, Biserica.

În cer, îl găsim pe Ioan plângând, pentru că în acord cu Legea mozaică, dacă nu răscumperi o proprietate la timpul stabilit, acea proprietate va fi luată de un alt proprietar. Ai doar o oportunitate, după care ea aparține pentru totdeauna noului proprietar. Gândul că lumea va fi pentru totdeauna sub puterea și controlul Satanei a fost prea mult pentru Ioan, și el începe să plângă, până când un bătrân îi spune: „*Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceți ale ei.*” (Apocalipsa 5:5). Ioan ne spune că El nu L-a văzut pe Domnul Isus ca și Leul din seminția lui Iuda. EL L-a văzut ca Miel care a fost junghiat. Isaia ne spune: „*El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.*” (Isaia 53:2, 5).

În Apocalipsa capitolul cinci citim: „*El a venit, și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie. Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!”* (Apocalipsa 5:7-10).

Dacă te uiți atent la versurile cântării, îți dai seama că numai Biserica le poate cânta. Când Domnul primește titlul de proprietate al pământului, în cer, noi vom fi în cer privind-L pe El cum ia sulul din mâna dreaptă a Celui ce stă pe tron. Ne vom uni cu toți într-un cor glorios cântând: „*Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.*” (Apocalipsa 5:9). În Luca 21, Isus a spus ucenicilor Săi despre semnele celei de-a doua veniri și Necazul cel Mare care va precede sfârșitul veacului. El a spus: „*Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.*” (Luca 21:36)

Când Necazul cel Mare va avea loc pe pământ, eu aștept să fiu în cer stând înaintea Fiului Omului, cântând despre vrednicia Mielului. Numai Biserica poate cânta cântarea răscumpărării. Dacă urmărim cronologia evenimentelor, observăm că Biserica cântă cântarea răscumpărării în capitolul cinci, înainte de deschiderea sulului în capitolul șase, și aceasta precede Necazul cel Mare care va avea loc pe pământ. Din nou, citim că El a „*răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Său, oameni din orice seminție, de orice*

limbă, din orice norod și de orice neam. A făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeuul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:9-10).

Vedem Biserica stând înaintea Fiului Omului și a lui Isus, vorbind despre Necazul cel Mare, spunând: „*Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.*” (Luca 21:36) Credeți-mă, doresc din toată inima să fiu în compania celor din cer când va avea loc Necazul cel Mare.

Apocalipsa capitolul șase începe cu descrierea Necazului cel Mare. În timp ce Domnul rupe fiecare pecete a sulului, o judecată este pronunțată asupra pământului. În timp ce prima pecete este ruptă, Ioan scrie: „*M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, și a pornit biruitor, și ca să biruiască.*” (Apocalipsa 6:2) Cred că aici avem descoperirea Anticristului. Unii cred că acest călăreț pe cal alb este Isus Hristos. Dar, examinând pasajul, vedem că ceea ce urmează este război, foamete, vărsare de sânge, și a patra parte din omenire omorâți. Asta nu arată ca Împărăția lui Dumnezeu și glorioasa venire a lui Isus. Cred că aici este vorba de Anticrist.

Cred de asemenea că forțele și puterea lui Anticrist sunt în lume acum și că singurul lucru care le oprește să ia lumea în stăpânire este prezența Bisericii. Avem puțină putere, dar destul de multă ca să ținem puterile întunericului în loc în așa fel ca să nu ia control deplin asupra pământului. Nu cred că Anticristul poate controla pământul decât după ce Biserica va fi luată.

Pavel ne spune în 2 Tesaloniceni capitolul doi: „*Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.*” (2 Tesaloniceni 2:7-8). Acest text este în concordanță cu Apocalipsa capitolul șase unde Biserica este în cer în timp ce Isus ia sulul. O dată ce Isus începe să rupă pecetea de pe sul, judecățile asupra pământului sunt lansate, una câte una. Acesta este timpul când mânia lui Dumnezeu se dezlănțuie.

În Romani 5:9, Pavel ne spune: „*cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.*” (Romani 5:9). El repetă acest lucru în 1 Tesaloniceni 5:9: „*Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos,*” (1 Tesaloniceni 5:9). Noi, Biserica, nu suntem „rânduți pentru mânie.” În Romani 1, Pavel scrie: „*Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor.*” (Romani 1:18). Simplu, nu este în natura lui Dumnezeu să judece pe cel neprihănit împreună cel rău.

Acum, este adevărat că noi creștinii vom avea necazuri în lume. Lumea ne urăște, deci să nu fim surprinși de persecuție. Isus a spus: „*Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră.*” (Ioan 15:18). Și: „*În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.*” (Ioan 16:33). Deci, în lumea aceasta vei avea necazuri. Dar care este sursa necazului în legătura cu Biserica? Satana este sursa necazului.

Când Satana este sursa necazului, te poți aștepta ca cei ce sunt copiii lui Dumnezeu să fie persecutați. Dar când Dumnezeu este sursa judecății, este o altă situație. Dumnezeu deja a judecat păcatele noastre pe crucea Domnului Isus. Isus a purtat judecata lui Dumnezeu pentru toată vina noastră.

Vă aduceți aminte când îngerii erau în drum spre Sodoma pentru a o distruge? Ei s-au oprit și l-au vizitat pe Avraam. Ei au spus: Să-i spunem lui Avraam ce avem de gând să facem?” Și ei au decis: „De ce nu?” Deci, ei i-au spus lui Avraam că păcatul Sodomei a ajuns până la cer și că ei au fost trimiși să vadă dacă este adevărat și apoi să distrugă cetatea.

Avraam i-a rugat să zăbovească puțin pentru că Lot, nepotul lui, locuia în Sodoma. El a spus: „Avraam s-a apropiat, și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?” Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei, și nu vei ierta locul acela din pricina celor cinci zeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei? Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.” Avraam a luat din nou cuvântul, și a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă. Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cinci de oameni buni.” Avraam l-a vorbit mai departe, și a zis: „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici pentru cei patruzeci.” Avraam a zis: „Să nu Te mâni, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni.” Avraam a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei douăzeci.” Avraam a zis: „Să nu Te mâni, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni.” După ce a isprăvit de vorbit lui Avraam, Domnul a plecat. Și Avraam s-a întors la locuința lui.” (Geneza 18:23-33).

Și ce s-a întâmplat? Când îngerii au ajuns în Sodoma, ei au găsit un om neprihănit, pe Lot, stând la poartă. El știa comportamentul sodomiților. Petru ne spune că Lot își chinuia sufletul în cetatea aceasta. Lot, neștiind că bărbații aceștia sunt îngeri, i-a invitat în casa lui. În noaptea aceea un grup de bărbați din Sodoma au venit la casa lui Lot și au bătut în ușă, zicând: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreună cu ei.” (Geneza 19:5). În mod literal, ei au vrut să-i violeze. Lot a răspuns: „Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate!” (Geneza 19:7).

Îngerii l-au tras pe Lot în casă în timp ce gloata de afară forța ușa pentru a intra. Apoi îngerii i-au lovit pe oamenii aceia cu orbire. Ni se spune că ei au încercat toată noaptea să găsească ușa. Dimineța, îngerii au trebuit să-l scoată afară pe Lot din Sodoma pentru că ei nu puteau distruge cetatea înainte ca Lot să o părăsească.

Lot reprezintă Biserica și aceasta așteaptă să fie eliberată. Petru ne spune că Domnul „dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite;) – înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății.”

(2 Petru 2:7-9). Dumnezeu va scăpa pe cel neprihănit, și va păstra pe cel rău pentru ziua judecății.

Principiul de bază este că Domnul pământului este neprihănit. El e drept și nu va distruge pe cel neprihănit împreună cu cel rău. Când Dumnezeu este sursa judecății, atunci Dumnezeu va scăpa pe cel neprihănit de judecată. Mai demult, Dumnezeu a judecat lumea prin potop datorită răutății ei. „*Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.*” (Geneza 6:5). Dar în mijlocul celor care trăiau în fărâdelege a fost un om neprihănit, Noe. Și Dumnezeu l-a protejat pe Noe atunci când judecata Lui s-a dezlănțuit. Noe a fost sigilat de Dumnezeu și a trecut cu bine prin potop, așa cum cei 144000 din Apocalipsa capitolul șapte au fost sigilați de Dumnezeu ca să nu fie vătămați de judecățile Necazului cel Mare. Noe este un tipar al celor 144000 care sunt sigilați și trecuți de judecată.

În aceeași perioadă, a trăit un alt om neprihănit, Enoh. „*Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.*” (Geneza 5:24). Enoh reprezintă o imagine interesantă a Bisericii. El a fost mutat, sau răpit.

Nu cred că Biserica va trece prin Necazul cel Mare. Dar sunt anumite pasaje biblice folosite de unii pentru a arăta că Biserica va trece prin el. Unul din argumente este bazat pe interpretarea ‚ultimei trâmbițe.’ În 1 Corinteni 15, Pavel vorbește de Răpire: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.*” (1 Corinteni 15:51-52). Unii încearcă să facă legătura între acest eveniment și cele șapte trâmbițe ale judecății din Apocalipsa și spun că trâmbița a șaptea este ultima trâmbiță. Ei văd în lucru acesta o dovadă că Răpirea nu va avea loc până la cea din urmă trâmbiță, care este judecata finală.

Sunt cel puțin două probleme cu interpretarea aceasta. În primul rând, cele șapte trâmbițe din Apocalipsa sunt date celor șapte îngeri ca să sune și să aducă cele șapte judecăți pe pământ. Când examinăm cine suflă în aceste trâmbițe vedem că sunt toți îngeri. În 1 Tesaloniceni 4:16, Pavel vorbește despre Răpire, „*Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos*” (1 Tesaloniceni 4:16). Trâmbița Răpirii nu este a vreunui înger ci a lui Dumnezeu.

După ce al patrulea înger sună din trâmbiță, este o voce care strigă: „*M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune”*” (Apocalipsa 8:13). După ce trâmbița a cincea sună, din nou vocea spune: „*Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea*” (Apocalipsa 9:12). Este clar că este vorba de o nenorocire pronunțată pentru cei de pe pământ. Dar starea noastră de a fi răpiți în văzduh nu este o nenorocire. Este o glorie!.

Un alt argument adus împotriva Răpirii este cel din Apocalipsa capitolul 20, când Ioan vede diferite grupuri în cer. Începând cu versetul patru, citim: „*Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărășit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere.*”

(Apocalipsa 20:4-5). Argumentul pe care unii îl aduc este că la prima înviere Ioan vede pe cei care au fost decapitați datorită mărturiei pentru Isus, care nu s-au închinat fiarei sau icoanei ei și nu au primit semnul pe frunte. Ei au trăit și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Unii cred că aici avem o dovadă solidă că Biserica va trece prin Necazul cel Mare și va fi martirizată.

Dar trebuie să mergem înapoi la text și să-l citim încă o dată. În versetul patru vedem tronuri, și faptul că celor ce ședea pe ele li s-a dat judecata. Haideți să ne uităm puțin în urmă și să vedem cine sunt acești biruitori. Mesajul către biruitorii din Biserică este următorul: *„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”* (Apocalipsa 3:21). Ioan vede Biserica făcând parte din prima înviere. Apoi vede pe cei care vor fi martirizați în perioada Necazului cel Mare pentru refuzul lor de a accepta semnul fiarei. Acesta e numărul mare pe care îl găsim în capitolul șapte unde bătrânul întreabă: *„Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?”* „Doamne”, i-am răspuns eu, *„Tu știi”*. Și el mi-a zis: *„Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului.”* (Apocalipsa 7:13-14).

Dar observați că ei stau în templu Lui și-L slujesc zi și noapte. Biserica este mireasa lui Hristos. Isus a spus: *„Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.”* (Ioan 15:15). Deci, avem al doilea grup format din sfinții martiri din perioada Necazului cel Mare. Ei vor fi parte din împărăție, dar Biserica este deja răpită. Și aceasta este o cale mult mai bună de a ajunge în cer decât prin martiraj în Necazul cel Mare.

În Apocalipsa 10:7 citim mai mult despre trâmbița a șaptea. Ni se spune: *„că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”* (Apocalipsa 10:7). „Zilele” e la plural, dar Răpirea va avea loc într-un moment, într-o clipire de ochi. De aceea nu putem face legătură între trâmbița din urmă și trâmbița a șaptea din Apocalipsa. Trâmbița a șaptea din Apocalipsa își face lucrarea în timpul mai multor „zile.” În contrast, când trâmbița lui Dumnezeu va suna, noi vom fi schimbați într-o clipă.

În Evanghelia după Matei, Isus a spus: *„Îndată după acele zile de necaz, „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.” Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”* (Matei 24:29-31). Vedem aici că Isus se arată întregii lumi imediat după zilele acelea de necaz.

Apoi El îi adună pe cei aleși din cele patru vânturi, dintr-un capăt al cerului până la celălalt. Dar unii spun: „Nu este Biserica formată din cei aleși?” Da. Biserica este mulțimea celor aleși, dar și Israelul este parte din cei aleși. Aceasta este o referință la Israel, lucru care poate fi văzut și în pasaje din Vechiul Testament unde același lucru este declarat. Dumnezeu îi va aduna pe evrei din toată lumea. În acest pasaj Isus vorbește despre aleșii Lui, națiunea Israel, nu Biserica. Isaia a spus: *„El va înălța un steag pentru*

neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului.” (Isaia 11:12) Israelul va fi reunit.

Ce putem spune despre versetele biblice care vorbesc de Anticrist făcând război împotriva sfinților? Daniel ne spune cartea lui, în 7:21: „Am văzut de asemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i-a biruit.” În Apocalipsa 13:7 citim: „I s-a dat (Anticrist) să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.” Cine sunt sfinții? Ei nu pot fi Biserica, pentru că Isus i-a spus lui Petru: „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:18). Faptul că Anticrist face război împotriva sfinților și îi biruiește arată că este vorba de sfinții evrei, și nu de Biserică.

Nu cred că Biserica va vedea Anticristul lucrând pe pământ în toată puterea lui. În același timp, vreau să spun că nu aș fi surprins dacă Anticristul este deja una din persoanele centrale în scena lumii. Dar nu cred că Biserica va vedea pe Anticrist manifestându-și toată puterea pe pământ.

În 2 Tesaloniceni 2 Pavel vorbește despre omul fărădelegii, fiul pierzării, și face următoarea clarificare: „Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2:6-8).

Nu cred că Anticrist va domni asupra pământului în timp ce Biserica va fi încă pe pământ. Cred că Duhul Sfânt în Biserică este forța care oprește puterile răului să se declanșeze și să copleșească pământul întreg. Dar în momentul în care Biserica este luată de pe pământ, nu va fi nimic care să oprească sau să stăvilească forțele răului să domine total. Ceea ce reține această declanșare a răului va reține răul până va fi luat din calea lui. Atunci omul fărădelegii, fiul pierzării, va fi descoperit. Acesta este motivul pentru care eu nu doresc să-l văd pe Anticrist. Satana ispitește pe oameni într-un mod foarte subtil, încurajându-i să-l caute pe Anticrist în loc să-l caute pe Hristos.

Motivul pentru care unii credincioși au scenariul profetic confuz este pentru că ei spiritualizează și cred că Biserica este Israelul. Ei spun: „Dumnezeu a încheiat socotelile cu Israelul ca națiune pentru că ei l-au respins pe Mesia.” Ei cred că Dumnezeu a abandonat Israelul și l-a înlocuit cu Biserica, și aceasta este acum „Israelul lui Dumnezeu.” Ei iau acele profeții care se referă la Israel și le aplică Bisericii. Când faci lucrul acesta, întreg scenariu profetic devine confuz.

Dacă soarele a răsărit în dimineața aceasta, atunci legământul lui Dumnezeu cu Israelul stă în picioare. El a spus: „Atât timp cât soarele va răsări, legământul Meu cu Israelul va dăinui.” Dumnezeu nu a abandonat Israelul. În cartea Osea Dumnezeu spune: „Du-te și adu-o înapoi. Spal-o, curățește-o, și primește-o înapoi.” În Daniel capitoul nouă ni se spune că Dumnezeu are un plan de șapte ani pe care trebuie să-l împlinească cu privire la Israel, un plan în care El va interveni în mod direct.

Găsim Răpirea și în Vechiul Testament. Enoh, care a fost luat la cer înainte de judecata potopului, este o reprezentare a Bisericii. Cred de asemenea că și Daniel este o reprezentare a Bisericii. Vă aduceți aminte când Nebucadnețar și-a construit acea statuie imensă și a cerut ca toată lumea să se închine în fața ei? Cred că o astfel de statuie va ridica Anticristul, o va așeza în templu, și va cere ca toată lumea să i se închine.

Nebucadnețar a cerut ca toată lumea să se închine în fața acestei idol la sunetul muzicii. Atunci când muzica a început, toți s-au închinat, cu excepția lui Șadrac, Meșac și Abed Nego. Chaldeenii au venit să-i raporteze lui Nebucadnețar: „Sunt aici trei tineri evrei care nu vor să se-nchine. Muzica a cântat, dar ei au continuat să stea în picioare.”

Nebucadnețar i-a chemat pe cei trei tineri evrei, și le-a spus: „Ce aud? Voi nu vă ați închinat? Vă mai dăm o șansă, dar dacă nu vă veți închina veți fi aruncați în cuptorul cu foc.” Ei au răspuns: „*Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!*” (Daniel 3:16-18). Îmi place atitudinea acestor tineri. Nu vei opri niciodată bărbați ca aceștia.

Nebucadnețar a fost atât de mânios că a dat poruncă slujitorilor lui să încâlzească cuptorul de șapte ori mai mult. Cei trei evrei au fost aruncați în cuptor și bărbații care i-au aruncat au fost arși pe loc și au murit pentru că au fost prea aproape de foc. Dar singurul lucru care a fost ars la Șadrac, Meșac și Abed Nego a fost frânghia cu care au fost legați. Nebucadnețar s-a uitat în cuptor și a întrebat: „Câți am aruncat în cuptor?” Slujitorii lui i-au răspuns: „Trei, împărate.” „Dar cum se face că văd patru? Ei umblă prin mijlocul focului! Și al patrulea seamănă cu Fiul lui Dumnezeu. Șadrac, Meșac și Abed Nego veniți afară de acolo!” Când au venit afară, nici măcar un fir de păr nu a fost pârlit. Nu era nici cel mai mic miros de fum. Toți au fost uimiți, și Nebucadnețar care era bun în a face proclamații, a spus, „Proclam că nu există nici un Dumnezeu pe tot pământul ca și Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed Nego, care a putut să-i scape din cuptorul cu foc!”

Dar unde a fost Daniel când s-au întâmplat aceste lucruri? Crezi că Daniel s-a închinat în fața acestui idol? Dacă crezi lucrul acesta, atunci tu cunoști un Daniel diferit de cel pe care-l cunosc eu. Adu-ți aminte că în capitolul unu ni se spune că Daniel a hotărât să nu se spurce, nici măcar cu carnea de la masa împăratului. Nu cred că un tânăr cu o astfel de determinare s-ar fi închinat în fața chipului de aur. Daniel probabil că a fost în altă parte cu treburile împărăției. Daniel devine o reprezentare a Bisericii care este luată atunci când Anticrist își instalează chipul lui și cere tuturor închinare. Noi, Biserica, ne vom ocupa de treburile împărăției în altă parte, în scena cerească.

Când înțelegi că Necazul cel Mare este în planul lui Dumnezeu, atunci înțelegi că poporul Lui nu poate fi în acest necaz. Nu ar fi drept, sau consecvent, ca Dumnezeu să judece pe cel neprihănit cu cel rău.

Petru spune că Dumnezeu „*dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți;*” (2 Petru 2:5). Dumnezeu a cruțat pe cel neprihănit dar a adus potopul peste cei nelegiuți. Aceasta este natura judecății. Este intenționată pentru lumea păcătoasă. „*dacă a osândit El la piere și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire,*” (2 Petru 2:6). Dar El „*a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite;)* – înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății.” (2 Petru 2:7-9). Aceasta scoate în evidență scopul precis a lui Dumnezeu.

Cred că prin tipurile de reprezentări din Vechiul Testament, așa ca în cazul lui Lot, Noe, Enoh și Daniel, vedem adevărul Răpirii Bisericii, și anume faptul că Biserica nu va fi pe pământ în timpul Necazului cel Mare. Scriptura afirmă foarte clar: „*Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rănduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos,*” (1 Tesaloniceni 5:9). „*Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.*” (Romani 5:9). Și „*Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuii a oamenilor, care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor*” (Romani 1:18) – dar aceste stări nu-l descriu pe copilul lui Dumnezeu.

Cred că Dumnezeu a dorit ca fiecare generație de credincioși să creadă că va fi ultima în istorie. A crede lucrul acesta are un triplu efect. În primul rând, ne ajută să înțelegem urgența slujirii pe care o facem, și anume să ducem Evanghelia la cei nemântuiți. Nu avem mult timp, de aceea ar trebui „să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară atât de lesne.” Trebuie „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1). Ceea ce trebuie să facem, trebuie să facem repede pentru că nu mai avem mult timp. Există o urgență în lucrarea noastră. Domnul vine curând.

În al doilea rând, câștigăm o perspectivă corectă asupra lucrurilor materiale. Lumea materială va arde. Ne punem toate investițiile în această lume materială, dar toate se vor pierde. Isus a spus: „*ci străngeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură*” (Matei 6:20). El a spus de asemenea: „folosiți bogățiile nedrepte pentru scopuri eterne.” Dacă Dumnezeu te binecuvântează financiar, slavă Lui! Dar trebuie să folosim banii noștri pentru scopuri eterne. Iminența întoarcerii Domnului Isus ne dă o perspectivă echilibrată a lucrurilor care aparțin Duhului și a lucrurilor care aparțin lumii materiale. Noi recunoaștem că lumea materială va trece repede, dar lucrurile care sunt eterne vor rămâne. Știind că avem doar o singură viață care curând va trece, recunoaștem că doar ceea ce am făcut pentru Hristos va rămâne. Aceasta ne dă o perspectivă corectă.

Al treilea motiv pentru care sunt convins că Isus vrea ca fiecare generație să creadă că este ultima generație este pentru că această convingere menține puritatea în viața noastră. Isus a spus: „*Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!*” (Matei 24:46). Nu vreau ca Domnul să vină și să mă găsească vizionând un film pornografic sau căutând pe internet site-uri pornografice. Imaginați-vă lucrul acesta. Credința că Isus se poate reîntoarce în orice moment ne ajută să ne păstrăm puri. Domnul poate veni astăzi. „Binecuvântat este robul pe care stăpânul îl va găsi făcând așa la venirea lui,” spune Ioan: „*Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat* (1 Ioan 3:2-3). Lucrul acesta ne dă o nădejde care ne curăță. De aceea cred că este important să ne menținem credința în venirea iminentă a lui Hristos și să nu o compromitem.

Aștept momentul când Domnul cerului va veni și mă va lua să fiu cu El. Așa cum El a spus: „*Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului*” (Luca 21:36). Aceasta este rugăciunea mea, și este dorința mea să fiu acolo, și faptul minunat este că se poate întâmpla oricând. Cred că Domnul a dorit ca noi să trăim în

această anticipare în fiecare generație a Bisericii. Cred de asemenea că nădejdea revenirii glorioase a Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Isus Hristos este scânteia folosită de Dumnezeu pentru a aduce trezire în istoria Bisericii. Aceasta este ceea ce aprinde trezirea astăzi, faptul că nu avem mult timp. Domnul vine curând. Trăim foarte aproape de sfârșit, și este așa cum a spus Pavel: *„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut* (Romani 13:11).

Să ne ajute Dumnezeu să păstrăm această nădejde binecuvântată și s-o împărtășim și cu alții, în așa fel ca:

- 1) Ei să înțeleagă urgența trăirii pentru Isus Hristos în mod total și complet;
- 2) Ei să aibă prioritățile corecte cu privire la lucrurile lumii care așa de ușor pun stăpânire pe noi și ne țin pe loc;
- 3) Ei să trăiască o viață de puritate
- 4) Să slujească pe Domnul cu inimi pure știind că Domnul poate veni în orice moment.

Vreau să veghez și vreau să fiu gata ca să-L întâlnesc pe El când va veni. Nu vreau să fac nimic care ar putea să mă tragă în jos sau să mă țină pe loc. Vreau să fiu gata pentru Domnul meu!

Cred că este important să proclamăm această învățătură cu privire la Răpire și să ajutăm pe credincioși să vegheze și să nădăjduiască, pentru că fără aceasta, ce nădejde putem avea în lume astăzi? Avem nevoie să ținem credincioșii focalizați asupra adevărului că ne așteaptă o zi mai bună foarte curând. Fii gata! Domnul vine după poporul Lui, și El va veni să ne ia ca să fim cu El.

CAPITOLUL NOUĂ

DACĂ AM ÎNCEPUT ÎN DUHUL

„Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viața” (2 Corinteni 3:5-6)

“Calvary Chapel” este o lucrare care a fost începută de Duhul. Fiecare mișcare nouă și mare este începută de Duhul Sfânt. Dacă examinăm istoria Bisericii și fiecare mișcare mare a lui Dumnezeu, descoperim că toate au luat ființă prin Duhul. Totuși, se pare că multe mișcări care au început în Duhul, istoric vorbind, au ajuns să încheie în fire. Se pare că este un ciclu continuu în istoria Bisericii. Mișcări care odată au fost vii în Spirit devin moarte în ritualism.

Ritualismul nu este nimic mai mult decât o urmă în pământ făcută de pașii oamenilor care calcă mereu pe același loc, și diferența între această urmă și un mormânt este lungimea și adâncimea. Vedem cum energiile Bisericii sunt cheltuite pentru a face un cadavru să respire, să supraviețuiască. Scopul principal pare să fie concentrat în a nu lăsa mișcarea să moară. Noi credem că dacă un program nu supraviețuiește prin el însuși, cel mai bun lucru care-l putem face este să-l lăsăm să moară.

În cartea Judecători citim despre un ciclu continuu de infidelitate a Israelitilor. Este aproape dezgustător să vezi cum Israelitii au făcut răul sub privirea Domnului, și cum Domnul i-a dat pe mâna dușmanilor lor. Ei ajungeau în robie, și după aproximativ patruzeci de ani strigau către Domnul după ajutor. Dumnezeu auzea strigătul lor și le trimitea un izbăvitor, și lucrurile mergeau bine pentru o vreme. Dar apoi, copiii lui Israel făceau din nou răul înaintea Domnului, și erau duși din nou în captivitate. Vedem același ciclu și în viețile noastre. Când lucrurile merg bine, avem tendința să alunecăm într-o viață neglijentă. Și când ajungem la necaz, strigăm către Domnul. De fiecare dată când citesc Judecători, devin mânios pe copiii lui Israel. Mă gândesc, „Cum poți să întorci spatele lui Dumnezeu? Nu poți să vezi ce se întâmplă? Nu poți să vezi acest ciclu care se repetă?”

Uitându-mă la istoria Bisericii, văd același tipar. Dumnezeu ridică o nouă mișcare. Ea se naște din Spirit. Este mult entuziasm și trezire spirituală. Este o mișcare puternică a Duhului. Să considerăm câteva din mișcările din ultimele secole ale Bisericii, când Dumnezeu a folosit oameni ca John Wesley și Martin Luther. Este evident că puterea și ungera Duhului a fost peste viețile lor. Totuși, dacă examinăm Bisericile Metodiste și Luterane de astăzi, vedem, cu puține excepții, că sunt prinse în curentul modernist. Duhul este stins, și chiar o negare a puterii și a darurilor Duhului. Dar aceste mișcări s-au născut prin Duhul. Observăm acest tipar în istoria Bisericii. Dumnezeu ridică o nouă lucrare și începe o nouă mișcare. “Calvary Chapel” este încă în prima fază a ciclului. Duhul lui Dumnezeu a început lucrarea, și continuă să lucreze, și EL a ridicat o

nouă mișcare. Ea a început în Duhul. Așa cum Domnul a spus lui Zaharia: „*Atunci el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, – zice Domnul oștirilor! –“* (Zaharia 4:6)

Pavel a scris bisericilor din Galatia, biserici care au început în Duhul, muștrându-le: „*Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământescă?*” (Galateni 3:3). Dumnezeu este foarte interesat ca liderii Lui aleși să depindă de Duhul Sfânt și să nu-și pună încrederea în puterea și înțelepciunea lor. Este interesant să observăm care sunt oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit, bărbații pe care EL i-a ridicat să conducă poporul pe calea Lui.

Moise este unul din exemple. Vă aduceți aminte de povestirea cu rugul aprins? Când Dumnezeu l-a chemat, Moise a obiectat inițial, spunând, „*Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?*” (Exodul 3:11) Moise a spus: „Doamne nu am nici un fel de credibilitate. Cine sunt eu? Am fost aici patruzeci de ani.” Îmi imaginez că Moise avea de gând să-și petreacă restul vieții având grijă de oi. Aceasta era viața pe care el credea că trebuia s-o trăiască. Așa că, atunci când Domnul l-a chemat, el a răspuns, „Cine sunt eu? Nu am curaj de loc, Doamne.”

Este foarte interesant să observăm că Moise a început cu multă încredere, dar Domnul i-a zdrobit această încredere foarte repede. Este interesant să vedem că el a avut un sens al destinului cândva. Ștefan ne spune că Moise a crezut că Israel va înțelege că Dumnezeu l-a ales pe el să-i conducă, dar ei nu au înțeles decât a doua oară (Fapte 7). Este o ilustrație bună a diferenței dintre lucrarea firii și lucrarea Duhului. La început Moise s-a străduit să facă lucrarea lui Dumnezeu în fire, dar prin puterea lui nu a fost în stare nici măcar să îngroape un egiptean. În contrast, atunci când a fost călăuzit de Duhul, Israel a reușit să îngroape întreaga armată egipteană.

Cred că cei mai mulți dintre noi pot să se raporteze la experiența lui Moise. Deseori începem în fire pentru a împlini chemarea lui Dumnezeu pentru viața noastră. De multe ori începem în fire și ne trezim falimentari. Când o persoană falimentează în fire, riscul este să ia drumul spre deșert și să părăsească lucrarea, și în cele mai multe cazuri fără cale de întoarcere. El devine descurajat și înfrânt, pentru că a încercat în abilitatea firii să îplinească o chemare pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Moise a făcut lucrul acesta. El a înțeles chemarea lui Dumnezeu pentru el. A știut că Dumnezeu l-a rânduit pentru un scop, dar apoi s-a trezit singur în deșert pentru patruzeci de ani. În timpul acesta, el și-a pierdut orice fel de încredere în capacitatea lui de a fi folosit de Dumnezeu. Dacă atunci când avea o șansă bună de reușită a eșuat, cu atât mai mult acum, când nimic nu e de partea lui. Dar răspunsul lui Dumnezeu pentru refuzul lui Moise de a fi trimis să elibereze poporul este, „Negreșit, Eu voi fi cu tine,” (Exod 3:12). Pentru mine, lucrul acesta este glorios. „*Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?*” (Romani 8:31).

Moise a răspuns lui Dumnezeu: „*Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: „Nu ți s-a arătat Domnul!”* (Exodul 4:1). În alte cuvinte, Moise spunea, „Doamne, nu am credibilitate. Nu mă vor crede. Îmi vor spune pur și simplu că Domnul nu mi-a vorbit.” Răspunsul lui Dumnezeu la obiecția lui Moise a fost: „Ce ai în mână?” El a răspuns, „un toiag.” Domnul i-a spus, „Aruncă-l pe pământ.” Și apoi, printr-o serie de semne, Domnul L-a asigurat că va fi cu el.

În Exod 4:10, Moise spune Domnului: „*Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când*

vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba mi-este încurcată.” Moise a încercat să-L convingă pe Dumnezeu: „Nu am abilități. Nu sunt elocvent. Limba mea este încurcată.” La această obiecție Domnul a răspuns, „Cine a făcut gura? Cine ți-a dat abilitatea de a vorbi?” Dumnezeu are puterea să ne ajute să depășim inabilitățile noastre. El este Cel care a creat gurile noastre.

Și apoi în versetul treisprezece, el a spus: „*Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți.*” Cu alte cuvinte, „Doamne caută pe altcineva pentru slujba aceasta. Nu am nici o dorință să mă implic. Alege pe altcineva.” În momentul acesta Domnul se supără pe Moise și îi oferă o alternativă. Aaron va fi purtătorul de cuvânt al lui Moise, aceasta ca o concesie pentru Moise. Este trist, dar deseori renunțăm la planul cel mai bun pe care Dumnezeu îl are pentru noi și îl forțăm să accepte planul B.

Cred într-o voie directă și într-o voie permisivă a lui Dumnezeu. Cred că voia lui Dumnezeu este să fim ridicați la cel mai înalt nivel la care putem fi ridicați, și acolo să fim binecuvântați la superlativ. Dar de asemenea cred că deseori îl forțăm pe Dumnezeu să se coboare la nivelul nostru în loc ca noi să fim ridicați la nivelul Lui. Îl coborâm pe Dumnezeu la nivelul nostru de dedicare, care este o dedicare compromisă.

Uitați-vă ce a trebuit să facă Dumnezeu ca în final să-l convingă pe Moise, un bărbat fără încredere, fără credibilitate, fără abilitate, fără dorință, și totuși ales de Dumnezeu să elibereze poporul Lui.

În cartea Judecători, când copiii lui Dumnezeu au făcut ceea ce era rău în fața Domnului și au început să se închine zeilor străini, Domnul i-a dat în mâna Madianiților. Aceștia au umplut țara ca și lăcustele. Ei au luat recolta imediat ce s-a copt. Copiii lui Israel au început să strige după ajutor la Dumnezeu din cauza robiei și a mizeriei în care se aflau. Dumnezeu a răspuns și a trimis un înger la Ghedeon care bătea grâul în teasc pentru a-l ascunde de Madianiți. Îngerul Domnului a spus lui Ghedeon: „*Du-te cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?*” (Judecători 6:14). Și Ghedeon a răspuns: „*Ghedeon I-a zis: „Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu”* (Judecători 6:15).

El credea că se descalifică înaintea Domnului, dar în realitate el se califica, pentru că Dumnezeu căuta o astfel de persoană. Dumnezeu a dorit să folosească o persoană care nu avea capacitatea sau abilitatea de a elibera o națiune, o persoană care să depindă de El în întregime. Dumnezeu a trebuit să-l aducă și pe Moise la stadiul acesta ca să-l poată folosi.

Este un început sănătos în lucrare pentru cei care nu-și pun încrederea în capacitatea personală ci în puterea lui Dumnezeu.. Când am simțit chemarea lui Dumnezeu în lucrare, m-am dus la un Colegiu Biblic pentru pregătire. În timp ce eram acolo, am fost ales președinte de clasă, președinte al studenților pe tot colegiu, și am dezvoltat un program athletic pentru școală. Am simțit că am mult de oferit acestei școli. Când am început lucrarea, am crezut că am toate calificările necesare și pregătirea necesară să ridic o Biserică plină de succes, oriunde.

Am avut mare încredere, dar Domnul m-a trecut prin ciurul Lui. El m-a lăsat să mă zbat șaptesprezece ani, fără succes. A trebuit să am un al doilea serviciu ca să-mi pot întreține familia și să pot sta în lucrare. Dacă nu ar fi fost acel sens clar al chemării, aș fi renunțat la lucrare. De fapt, de două ori am încercat să ies din lucrare, dar Domnul m-a

adus înapoi. Lucrul acesta a trebuit să se întâmple din cauza încrederii pe care am avut-o în puterile mele proprii.

Domnul a îngăduit să petrec anii cei mai buni în eșec, până când m-a dus în locul în care am înțeles că nu am nimic de oferit. Apoi, am început, în modul cel mai simplu, să mă încred în Duhul și să depind de El. De abia atunci am putut să observ cum Dumnezeu lucrează prin Duhul. Nu am fost ispitit să fur gloria pentru ceea ce Dumnezeu făcea. El m-a adus la cruce și m-a golit de mine însumi și de ambițiile mele. Când Dumnezeu a început să lucreze prin Duhul Lui, experiența a devenit plină de bucurie, de încântare, doar pentru harul de a vedea ce poate face El.

De multe ori este nevoie de procesul acesta de golire. Când Ghedeon a spus, „Doamne, familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu,” în loc să se descalifice, el de fapt afirma că Dumnezeu a găsit omul de care avea nevoie, cineva care nu va pretinde credit pentru victorii, ci va da gloria lui Dumnezeu.

Este interesant să observăm că atunci când Dumnezeu l-a folosit pe Ghedeon, și când Madianiții au fost împrăștiați și învinși, Israeliții au venit la Ghedeon și i-au spus: „Domnește peste noi, tu, și fiul tău, și fiul fiului tău, căci ne-ai izbăvit din mâna lui Madian.” Ghedeon le-a zis: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi.” (Judecători 8:22-23). Un astfel de om a căutat Domnul.

Mă uit la oamenii pe care Dumnezeu i-a adunat în jurul lui David. Fiecare avea probleme, erau oameni cu datorii, cu nemulțumiri. Ei au venit la David și acesta a devenit căpitanul lor. Grupul acesta de oameni erau o gașcă de nemulțumiți și falimentari, în jur de 400 de bărbați, dar Dumnezeu a făcut din ei o armată puternică.

Mă uit de asemenea la bărbații care s-au adunat în jurul meu și am noduri în gât uitându-mă la cei care au fost folosiți de Dumnezeu. Ei se aseamănă cu bărbații lui David, un fel de abandonați de societate, și totuși, ce lucrări frumoase a făcut Dumnezeu prin ei.

Când Dumnezeu l-a chemat pe Ieremia, el a răspuns: „Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil.” (Ieremia 1:6). Când Isus și-a chemat ucenicii, El a ales pescari și vameși. El nu s-a dus la Universitatea Ebraică din Ierusalim să spună: „Gamaliel, cine sunt cei mai inteligenți și mai buni studenți aici?” El s-a dus la Marea Galileii și i-a chemat pe acești pescari.

Nu este pentru prima dată când Dumnezeu folosește oameni abandonați de societate ca să facă lucrări minunate. Aceasta este adevărat și cu privire la „Calvary Chapel.” Totuși, este interesant și oarecum trist că o dată ce Dumnezeu ne folosește, începem să căutăm motivele pentru care Dumnezeu ne folosește. Și încercăm să devenim mai buni în fire.

Scriind Corintenilor, apostolul Pavel spune: „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales.” (1 Corinteni 1:26). El îi cheamă pe Corinteni să observe că Dumnezeu nu a chemat prea mulți bărbați calificați – nu mulți înțelepți, după fire, nu mulți puternici, sau de neam ales. Pavel continuă: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii,

și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt;” (1 Corinteni 1:27-28).

Apoi el ne dă motivul în 1 Corinteni 1:29: *„pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.”* (1 Corinteni 1:29). Scopul lui Dumnezeu este să aleagă pe cei care nu sunt calificați, ca apoi să-i ungă cu Duhul Sfânt. Apoi, când rezultatele vin, este o minune pentru lume, pentru că nu există nici o pretenție omenească de a primi credit, ci totul este spre slava Lui.

Luca ne spune în capitolul zece că ucenicii s-au întors cu entuziasm de la lucrarea miraculoasă pe care Dumnezeu a făcut-o prin ei. În acea oră, când ei vorbeau de reușita lor, Domnul Isus se bucura în Duhul, și a spus: *„Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu.”* (Luca 10:21). Isus mulțumea Tatălui că a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-a descoperit oamenilor simpli, pentru că lucrul acesta este bun înaintea Lui.

Este interesant că mulți încep în Duhul ca apoi să sfârșească în fire. Unii din pastorii de la “Calvary Chapel” s-au dus înapoi la școală. Unele școli s-au bucurat să-i aibă datorită succesului lor în lucrare. Școlile voiau să-i folosească pentru a-și face reclamă și pentru a se asocia cu lucrarea lor înfloritoare. Școlile au fost doritoare să-i aibă și să le ofere credit pentru experiența lor în slujire.

Pastorii aceștia au luat câteva cursuri și cu creditul pentru experiența lor în lucrare au putut să-și ia o diplomă. Acum, școlile arată spre ei ca fiind exemple clasice de succes pentru absolvenții lor. Unii dintre acești pastori s-au dus înapoi la școală pentru că se simțeau înjosiți atunci când trebuiau să răspundă că nu au nici o diplomă teologică.

„Unde ai fost la seminar?”

„Nu am fost la nici un seminar.”

„De la ce universitate ai absolvit?”

„Nu am putut să-mi iau nici diploma de liceu.”

Poate fi înjositor să admiți că nu ai pregătirea potrivită. Când oamenii fac liste cu bărbații faimoși ei vor să știe la ce universități au studiat acești bărbați și vor să adauge la numele lor cuvântul „doctor.” Uneori credem că aceste calificative sunt cheia succesului în lucrare. Am început în Duhul, și singura cale de a menține succesul este să continuăm în Duhul.

În Matei 11:25 citim: *„În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor.”* (Matei 11:25). Este interesant să observăm cum încercăm să ne descalificăm de la a primi revelația adevărilor lui Dumnezeu devenind înțelepți și pricepuți. Isus s-a bucurat că Tatăl nu a descoperit aceste lucruri celor înțelepți și pricepuți ci pruncilor ca toată gloria să fie a lui Dumnezeu.

Când Ghedeon a fost gata să pornească împotriva Madianiților, armata lui a fost foarte mică în comparație cu cea a dușmanilor. Au fost cel puțin 135,000 de Madianiți iar armata lui Ghedeon număra doar 32,000 de bărbați care au răspuns la prima chemare. Dar Dumnezeu a spus: *„Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult, pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea, și să zică: „Mâna mea m-a izbăvit.”* (Judecători 7:2). Domnul spune că nu poate da victoria prin 32,000. Vedeți,

Dumnezeu vrea să lucreze, dar El vrea gloria pentru ceea ce face. De aceea El folosește lucrurile simple ale acestei lumi ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Oamenii pot să se uite, să dea din cap și să spună: „Nu înțeleg, dar ungera lui Dumnezeu este acolo. Cu siguranță Dumnezeu îi folosește.” Mă întreb de câte ori lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată pentru că El nu găsește oameni simpli. De multe ori EL găsește doar un grup de doctori în teologie.

Acum, vreau să știți că am fost acuzat de anti-intelectualism. Chiar și “Calvary Chapel” este deseori acuzată de anti-intelectualism. Probabil sunt vinovat, dar nu-mi cer iertare pentru aceasta. Eu cred în educație. Viața mea întregă a fost a viață de studiu. Scriptura ne spune: „*Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.*” (2 Timotei 2:15). Cred că Dumnezeu folosește instrumente umane, și cred că El pregătește aceste instrumente pe care le folosește. Cred că este important să fii pregătit în Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu din perspectiva umanistă. Adevărata educație nu vine din înțelepciunea lumii, ci prin călăuzirea și înțelepciunea care vine de la Duhul Sfânt.

Când ucenicii au stat în fața Sinedriului, preoții și cărturarii se mirau de înțelegerea pe care acești oameni simpli o au cu privire la Scriptură. Ei au observat că acești bărbați au fost cu Isus. La fel, când petrecem timp cu Isus în Cuvântul Lui, vom primi tot ce avem nevoie ca să ne pregătim pentru slujire. Nu ai nevoie de patru ani de seminar și un doctorat. De multe ori acestea pot fi mai degrabă o piedică decât o binecuvântare. Cred că titlul de „*Doctor*” ridică un zid între tine și popor, care te face mai puțin eficient în a-i sluji. Oamenii te vor pune pe un pedestal în momentul în care îți spun, „*Doctor.*” Te pui deasupra lor, și ei se simt inferiori. Și sfârșești în a nu-i sluji la nivelul la care să se poată relaționa cu tine.

Odată pe an avem o întâlnire cu păstorii pentru planificare. Mă întâlnesc cu Raul Ries, Mike MacIntosh, Greg Laurie, Skip Heitzig, și alții. La sesiunea care am avut-o după ce Raul și Mike și-au luat doctoratul, toți au făcut glume pe seama titlului lor de „*doctori.*” „*Dr. Raul Ries*” și „*Dr. Mike MacIntosh.*” Le-am dat un timp dificil, și unul din păstori a remarcat. „*Fraților, dacă puteți să mergeți la școală și puteți obține suficientă educație, puteți probabil să reduceți Bisericele voastre la un număr care poate fi ușor de administrat.*”

Cred că afirmația aceasta a fost clasică. Pentru că dacă ai început în Duhul, dacă încerci să continui în fire, nu vei face altceva decât să împiedici lucrarea lui Dumnezeu. Singura cale este să continui în Duhul. **Dacă am început în Duhul, haideți să continuăm în Duhul!** Slavă Domnului că Raul este în continuare Raul și Mike este în continuare Mike, bărbați care își cunosc limitările și inabilitățile lor, bărbați care se bazează în continuare pe Duhul. Domnul i-a spus lui Ieremia: „*Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște.”* (Ieremia 9:23-24). Acesta este singurul lucru care are valoare, faptul că Îl înțelegi și Îl cunoști pe Dumnezeu. „*Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.*” (Ieremia 9:24).

De aceea Dumnezeu alege să folosească oameni necalificați ca noi, ca apoi să ne umple cu Duhul Lui și să facă lucrări minunate prin noi, în așa fel că lumea se minunează și se miră. Cum am putea fi atât de neînțelepți în a încerca să găsim motive în noi care să

explice de ce ne folosește Dumnezeu? Asta nu ar face decât să atragă gloria asupra noastră în loc s-o atragă asupra lui Dumnezeu?

Pavel scrie Corintenilor și le spune: „*Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?*” (1 Corinteni 4:7). Deci, ce ai tu mai deosebit față de alții? Indiferent ce ai, l-ai primit ca pe un dar de la Dumnezeu. Dacă l-ai primit, atunci de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit, ca și când tu ai fi ceva special?

CAPITOLUL ZECE

SUPREMAȚIA DRAGOSTEI

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:35

Fără dragoste toate darurile și manifestările pline de putere ale Duhului Sfânt sunt fără sens și fără valoare. *„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenеști și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitоr.” (1 Corinteni 13:1).* Pavel spune că sunt unii credincioși care pun mare accent pe vorbirea în limbi, și privesc acest dar ca evidența primară a plinătății sau botezului cu Duhul Sfânt. Dar dacă acești credincioși nu au dragoste, vorbirea în limbi nu este mai valoroasă decât zgomotul făcut de chimvale. Este doar o gălăgie. Nu este nici o evidență sau dovadă pentru ceva semnificativ. Poate fi considerat ca o evidență primară a prezenței Duhului Sfânt, dar nu dovedește nimic dacă nu este dragoste. Este la fel ca zgomotul făcut de chimvale într-o fanfară. Este doar o gălăgie, și nu o dovadă reală.

Toată învățătura noastră conservatoare și înțelegerea corectă a Scripturii nu au nici o valoare fără dragoste. Poți să înțelegi misterele mari, misterele Dumnezeirii, suveranitatea lui Dumnezeu, sau responsabilitatea omului, dar dacă nu ai dragoste, ele sunt fără valoare. Dacă stau în fața oamenilor și îi fac să vadă și să creadă doar partea umană din mine, puritatea mea doctrinară nu mă ajută cu nimic. Totul este în zadar fără dragoste.

Am ajuns la concluzia că este mai important să ai atitudinea corectă decât răspunsurile corecte. Dacă răspunsurile mele sunt greșite, Dumnezeu le poate schimba într-un moment prin revelația adevărului Lui. Dar deseori este nevoie de o viață întreagă pentru schimbarea atitudinii. E mai bine să avem o atitudine corectă și răspunsuri greșite, decât răspunsuri corecte și o atitudine greșită. Adu-ți aminte de lucrul acesta data viitoare când ești prins într-o ceartă cu privire la probleme doctrinare.

Dorința supremă a lui Dumnezeu pentru noi este să experimentăm dragostea Lui și apoi să împărtășim această dragoste cu ceilalți. Isus a spus: *„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13:34).* Lucrul acesta nu este mic. Apoi El a spus: *„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14:21).* Ioan a spus: *„Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” (1 Ioan 4:20).* Și el întrebă: *„Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17).*

Ioan vorbește destul de mult despre ținerea poruncilor lui Dumnezeu în prima lui epistolă. Dar care este porunca pe care am auzit-o de la Domnul? Este să ne iubim unii pe

alții. În timp ce slujim un grup de credincioși, fie că este un grup mic de studiu biblic sau o Biserică cu 10,000 de membri, trebuie să fim siguri că una din temele majore este dragostea. Acea dragoste care trebuie să fie demonstrată prin fapte, atitudini, și viață în totalitatea ei. Pavel i-a reamintit lui Timotei: „*Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.*” (1 Timotei 4:12). Caută în mod constant să fii înțelegător și plin de compasiune, văzându-i pe oameni în și prin compasiunea lui Isus Hristos.

Am ajuns la concluzia că secretul compasiunii este înțelegerea. Ezechiel a spus: „*și am rămas acolo, înmărmurit în mijlocul lor, șapte zile.*” (Ezechiel 3:15). Cred că lucrul acesta este important de făcut, cel puțin în mintea noastră. Pune-te în pantofii altora. Pune-te în situația lui. Șezi acolo unde șade și el. Privește lucrurile din unghiul lui. De cele mai multe ori vedem lucrurile doar din unghiul nostru, dar încercă să privești și din perspectiva altora.

Uneori avem oameni în jurul nostru care ne irită prin lipsa de maniere sau prin anumite manifestări care ne sunt dezgustătoare. L-am auzit odată pe Dr. James Dobson vorbind despre un coleg de școală pe care l-a urât, și la rândul lui și acest coleg l-a urât pe el. În toți acei ani de școală nu se puteau suferi unul pe altul. Cu câțiva ani mai târziu, Dr. Dobson l-a întâlnit pe acest coleg de școală la o conferință, unde nu a putut să-l evite. Deci, a scris pe o bucată de hârtie lucrurile care l-au iritat și pe care nu le-a suferit la acest coleg. Apoi, când l-a întâlnit i-a spus: „Știi, trebuie să-ți mărturisesc că în toți acei ani de școală te-am urât, și acestea sunt motivele.” D. Dobson a început să citească toate motivele pentru care el l-a urât pe colegul lui de școală. Fostul lui coleg a răspuns: „Știi, că și eu te-am urât, pentru aceleași motive.” Dr. Dobson a spus că s-a uitat din nou la motivele lui și a înțeles că de fapt se uită în oglindă. Găsesc că lucrul acesta este foarte adevărat, și în același timp amuzant.

Acele trăsături de caracter care ne ne plac la noi, le disprețuim în alții. În general tolerăm aceste deficiențe la noi, dar când e vorba de alții, nu putem să le suportăm. Ele ne irită și ne fac să ne pierdem cumpătul. Înțelegerea este o componentă atât de importantă a compasiunii.

Mulți ani de zile mi-am petrecut vacanțele conducând tabere de tineret. Este una din experiențele mele favorite în viață. Acele momente au fost cu adevărat glorioase pentru mine. Familia mea mă însoțea în aceste tabere în care se bucura de natura frumoasă. Kay obișnuia să spună: „Dar dragul meu, tu nu ai avut concediu.” Și eu îi răspundeam: „O, da, am avut.”

Dacă ai avut ocazia să conduci o tabără de tineret, cu siguranță că ai avut experiențe cu acei copii iritabili care stau jos când le spui să stea în picioare, sau stau în picioare când le spui să stea jos. Dacă spui: „Nu aruncăm pietre în copaci. Coaja copacului poate fii găurită și insectele pot pătrunde să distrugă copacul.” Dar vei prinde în mod constant copii care aruncă pietre în copaci. Ei sunt într-o rebeliune continuă. Am avut consilieri care au venit la mine și mi-au spus: „Chuck, ori muți acest copil la un alt consilier, ori nu știu ce am să-i fac. Nu mai pot să-l văd în fața mea.”

Răspunsul meu era: „Trimite-l la mine.” Cu siguranță că ei apucau copiii de ceafă și îi aduceau la mine spunându-mi: „Acesta este cel despre care ți-am spus.” Așezam acest copil pe un scaun și îi aruncam unul din acele zâmbete ale mele, și apoi îl întrebam, „Ce vrei să bei, cola, seven-up, suc de portocale, sau altceva? Mă duceam și-i aduceam ceva de băut și o bomboană preferată de el. În momentul când acest copil se așază pe

scaun este în rebeliune, gândindu-se că nu o să-mi spună nimic. Ca atare, încep prin a-i doborî sistemul de apărare. Încerc să dărâm acel perete pe care l-a ridicat și încep să arăt interes pentru el. Dialogul s-a desfășurat cam așa:

„De unde ești?”
 „Black Canyon.”
 „Unde este Black Canyon? Este de-a lungul râului Verde?”
 „Da.”
 „Minunat. Mergi la școală?”
 „Da.”
 „Bine. Spune-mi puțin despre familia ta. Unde este tatăl tău?”
 „Nu am tată.”
 „Oh, ce s-a întâmplat?”
 „Nu știu. Nu am avut niciodată tată.”
 „Hmm, trebuie să fie greu pentru tine.”

În timp ce începi să sapi mai adânc, afli că mama lui lucrează într-u bar și că are alt bărbat în fiecare noapte, și că băiatul este lăsat să se descurce singur. Bărbații care vin la el acasă nu sunt prietenoși cu el, și el a învățat că cel mai bun lucru este să nu stea în calea lor. Nici mama lui nu are interes pentru el. În timp ce lucrurile încep să fie scoase la suprafață, simți că inima ti se topește de compasiune pentru acest copil, care nu are în viață nici o șansă. Viața lui este plină de resentimente și ură pentru lumea în care trăiește. A învățat să ridice aceste ziduri în jurul lui. Nu are curajul să lase pe nimeni să se apropie de el prea mult. Trebuie să se protejeze. El este singurul care își poartă de grijă. Acum ai înțelegerea situației, știi de ce acest copil reacționează în felul în care o face.

Apoi, m-am dus înapoi la consilier, am stat jos cu el și i-am împărtășit ce am aflat despre acest copil. Doream să-l ajut pe consilier să înțeleagă, ca apoi să aibă compasiune. Deseori sfătuiam pe consilieri să țină aproape de ei astfel de copii, dându-le responsabilități, arătându-le multă atenție, și acordându-le multă încredere. Este uimitor să vezi ce schimbări radicale pot avea loc într-o săptămână atunci când arați compasiune.

Ca și păstor, vei avea membri în Biserica ta despre care vei simți la fel. Ai dori să faci cumva ca acești oameni să dispară. Dar ai nevoie de înțelegere. Încearcă să-i cunoști. Încearcă să înțelegi unde este rana, ce anume-i irită. Dacă vei căuta să-i înțelegi, vei avea compasiune și vei putea să-i slujești. Adevărul este că nu poți să slujești pe nimeni fără compasiune. De câte ori citești în Scriptură: „Lui Isus i s-a făcut milă,” când a văzut nevoile oamenilor. El a înțeles nevoile. El nu avea nevoie ca cineva să-i spună despre nevoile lui sau ale ei pentru că El știa ce este în inima fiecăruia. Și aceasta pentru că El avea compasiune. Deci, caută să înțelegi oamenii.

Isus a spus ucenicilor Lui: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.” (Ioan 15:16). Rода Duhului este dragostea. El te-a ales ca să aduci această roada. În 1 Ioan 13:34, scrie că imediat după ce le-a spus ucenicilor să se iubească unul pe altul așa cum EL i-a iubit pe ei, Isus le spune: „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.” (Ioan 15:8-9). Vedem clar aici supremația dragostei.

CAPITOLUL UNSPREZECE

IMPORTANȚA ECHILIBRULUI

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15).

O caracteristică importantă a mișcării “Calvary Chapel” este dorința noastră de a nu crea disensiuni asupra lucrurilor ne esențiale. Aceasta nu înseamnă că noi nu avem convingeri solide. Acolo unde Biblia vorbește clar, trebuie să facem și noi la fel. Dar în celelalte lucruri încercăm să recunoaștem validitatea biblică a ambelor părți implicate în dezbateri, evitând să excludem sau să favorizăm una din părți.

Un exemplu referitor la acest fel de inclusivitate este abordarea pe care o avem cu privire la lucrarea Duhului Sfânt. Noi nu avem o poziție pentecostală tipică, și nici una baptistă. În momentul în care îmbrățișezi una din poziții și ai pierdut jumătate din Biserică. De ce ai vrea să-ți pierzi jumătate din Biserică? Dorința noastră este să putem sluji la cât mai mulți oameni posibil. În momentul în care luăm o poziție foarte rigidă cu privire la ceva neesențial, ofensăm o parte din oameni. În doctrinele esențiale ale credinței trebuie să avem o poziție fermă. Dar în aspectele ne-esențiale acceptăm faptul că oamenii pot avea păreri diferite, și acceptăm acest lucru în spiritul harului. Este important să recunoaștem că putem agree să dezagreem și totuși să menținem un spirit de unitate și dragoste.

Noi credem în validitatea darurilor spirituale și în faptul că aceste daruri pot fi exprimate astăzi. Dar nu credem în excese, care atât de des însoțesc manifestarea acestor daruri. Deci, încercăm să evităm controversile.

Dacă credincioșii vor să vorbească în limbi, îi încurajăm să facă lucrul acesta singuri, în cămăruța lor, exprimându-și dragostea, lauda și rugăciunile lor spre Dumnezeu. Privim la 1 Corinteni 14 ca la exemplul biblic pe care trebuie să-l urmăm. Noi nu insistăm asupra faptului că dovada primară a botezului cu Duhul Sfânt este vorbirea în limbi. Noi credem că sunt alte evidențe care sunt mult mai credibile decât vorbirea în limbi. Așa cum a afirmat Pavel: *„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenesci și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit.”* (1 Corinteni 13:1). Noi nu facem din vorbirea în limbi evidența primară a botezului cu Duhul Sfânt, ci mai degrabă căutăm dragostea ca evidență a manifestării Duhului Sfânt. Cred că stăm pe o bază Scripturală solidă dacă facem așa, și în același timp, îi încurajăm pe credincioși să primească darul vorbirii în limbi.

Așa cum a explicat apostolul Pavel, poți să folosești darul limbilor în rugăciunea personală și viața devoțională, cântând Domnului. *„Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga*

cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altminteri, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?” (1 Corinteni 14:14-16). Dacă ești într-o adunare publică fără un interpret prezent, și cineva vorbește în limbi, cum va înțelege cel care intră în acea adunare pentru prima dată? Tu poți să-l lauzi pe Dumnezeu, dar ceilalți nu sunt zidiți. Trebuie să facem toate lucrurile în decență și bună rânduială. În sensul acesta, nu intrăm nici în categoria penticostalilor și nici în categoria celor care neagă orice dar și orice experiență a Duhului Sfânt astăzi.

Un alt exemplu de echilibru în abordarea unor doctrine controversate este Calvinismul. Acesta este un domeniu de dezbatere unde credincioșii devin foarte aprinși. Noi nu suntem nici „Calviniști în cinci puncte”¹⁰ și nici Arminieni.¹¹ Noi credem în siguranța credinciosului. Noi nu credem că îți poți pierde mântuirea pentru că ți-ai pierdut controlul asupra temperamentului sau ai spus o minciună, și ca atare trebuie să ieși în fața Bisericii duminica viitoare, să te pocăiești ca să fii salvat din nou.

Noi credem în siguranța mântuirii, dar credem și în „perseverența sfinților.” Nu credem că un credincios pentru că e sfânt va persevera în credință, ci mai degrabă un credincios trebuie să persevereze în credință pentru că este sfânt. Isus a spus: „*Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei;*” (Ioan 8:31), și „*Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” (Ioan 15:6-7). Domnul Isus Însuși ne vorbește despre posibilitatea ca un credincios să nu rămână în El. De aceea noi ne străduim să luăm o poziție echilibrată în această dispută Calvinism vis a vis Arminianism. Când ieși o poziție rigidă în aceste învățături ne-esențiale, îți vei goli Biserica de toți aceia care au un fundament metodist, nazarinean, și alții cu influență arminiană. De ce ai vrea să faci lucrul acesta?

Siguranța eternă (eternal security) a credinciosului este o problemă dezbătută. Sunt texte biblice de ambele părți ale problemei. Avem Ioan 3:16. Ce înseamnă „oricine crede în El?” Înseamnă cumva că oricine poate fi salvat? După mine, cred că tocmai aceasta înseamnă, și de aceea nu luăm poziția Calvinismului extrem, care susține o ispășire limitată, și anume, că Isus nu a murit pentru toți oamenii, ci numai pentru cei care vor urma să creadă în El. Noi nu acceptăm faptul că a crede în El nu are nimic de a face cu responsabilitatea umană, și că alegerea oamenilor pentru mântuire este hotărârea exclusivă a lui Dumnezeu. Această poziție susține că Dumnezeu a rânduit pe unii să fie salvați iar pe alții să nu fie salvați. Dacă Dumnezeu a hotărât ca tu să nu fii mântuit, atunci ai un mare ghinion prietene. Nu mai poți să faci nimic. Dar lucrul acesta este o negare a faptului că Dumnezeu ne-a creat ființe libere, cu capacitatea de a alege. Noi credem că Dumnezeu ne-a dat această capacitate să alegem. Motivul pentru care EL ne-a dat această capacitate este ca dragostea pe care o exprimăm față de El să fie reală și semnificativă. Aceasta este poziția de echilibru pe care o luăm.

Sunt creștini care încearcă mereu să găsească nod în papură mișcării “Calvary Chapel”. „Crezi în securitatea eternă a credinciosului?” De obicei răspund: „Sigur că da,

¹⁰ Calvinistii au la baza învățăturii lor cinci puncte de bază: totala depravare a omului, alegerea necondiționată, ispășire limitată, harul irezistibil, și păstrarea creștinilor (eternal security).

¹¹ Arminienii cred următoarele: voința liberă, alegerea condiționată, ispășire universală, harul care poate fi respins, căderea din har.

cred. Atât timp cât rămân în Hristos, sunt sigur.” Încearcă să discuți lucrul acesta. Dacă nu rămâi în Hristos, poți să fii sigur? Poți să ai siguranță fără Isus Hristos? Nu cunosc nici o siguranță în afara lui Isus Hristos. Dar cred că atât timp cât rămân în El, pot fi sigur că El mă va ajuta să nu cad și mă va prezenta cu bucurie înaintea lui Dumnezeu fără greșală. Și nimeni nu mă poate smulge din mâna Lui. Cred lucrul acesta, și experimentez siguranța lui Dumnezeu.

Dispute de felul acesta se reduc deseori la chestiuni de semantică. Credincioșii ajung să se împartă datorită interpretării a câtorva cuvinte. Avem aici la “Calvary Chapel” un credincios angajat care este foarte dedicat grupurilor de suport. În timpul cât a fost cu noi a condus pe mulți la Hristos. Din nefericire, a trebuit să ne despărțim și în urma despărțirii, acest credincios a rămas cu o amărăciune atât de intensă încât s-a atașat unui grup numit „Fundamentalistii Anonimi.”¹² La ora actuală el încurajează credincioșii să abandoneze credința biblică în Isus Hristos.

Este acest om mântuit? În realitate, el este un dușman al lui Hristos. Dacă aș fi un arminian, aș spune că omul acesta a căzut de la credință. Dacă l-aș descrie de pe o poziție calvinistă, aș spune că nu a fost niciodată mântuit. Acum, ambele aprecieri se referă la același om, dar termenii acestor descrieri creează diviziune.

Noi recunoaștem faptul acesta. Acest om a întors spatele lui Isus Hristos. Este evident. A căzut omul acesta de la credință, sau nu a fost cu adevărat mântuit niciodată? Problema care apare dacă spun că nu a fost niciodată mântuit este problema siguranței mântuirii. Cum știu că eu sunt mântuit? Omul acesta a avut toate evidențele unui om mântuit. El a avut o dorință sinceră să-L slujească pe Domnul. El a căutat să-i conducă pe alții la Hristos. La rândul meu, am dorința să-L slujesc pe Domnul și am dorința să-i conduc pe alții la Isus Hristos. În aceste condiții poate că nici eu nu sunt mântuit. Asta nu înseamnă deloc siguranța mântuirii pentru mine.

Vedeți, e o problemă de semantică. Cum putem descrie ceea ce observăm în relația unei persoane cu Hristos? Și atunci toată diviziunea este cu privire la modul cum descriu această persoană; Este căzut de la credință? Sau nu a fost niciodată mântuit? Dacă ne divizăm în această problemă, cu siguranță că nu putem fi uniți. Vom alunga jumătate dintre credincioși din Biserică prin modul acesta de abordare a problemei. Când permitem ca astfel de conflicte să aibă loc, divizăm Biserica.

De aceea eu nu am o poziție dogmatică asupra acestui subiect pentru că știu că Scriptura afirmă atât suveranitatea lui Dumnezeu, cât și responsabilitatea omului. Dacă duci una din aceste poziții la extremă, negând pe cealaltă, atunci ai o problemă pentru că Scriptura le afirmă pe amândouă. Dar atunci vei întreba: „Cum putem să reconciliem cele două poziții?” Eu nu pot să le reconcilies și nici nu cred că trebuie. Dumnezeu nu mi-a cerut lucrul acesta. Dumnezeu mi-a cerut doar să cred. Când întâlnesc o persoană care trăiește în desfrâu și umblă după îndemnurile firii și totuși are libertatea să spună: „Nu te îngrijora cu privire la mine. L-am acceptat pe Hristos în viața mea la o evanghelizare a lui Billy Graham pe când eram copil.” Și totuși această persoană trăiește în desfrâu și în beție. Dar el spune: „O dată ce am fost salvat, sunt salvat pentru totdeauna. ! Nu te îngrijora cu privire la mine.” Credeți-mă, în situații de felul acesta voi scutura cușca acestui om cât voi putea de tare. Îl voi duce în Galateni 5 unde Biblia vorbește despre faptele firii. La sfârșitul acestei liste avem afirmația, „*Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.*” (Galateni

¹² În engleză „Fundamentalists Anonymous.”

5:21). Îl voi duce apoi prin Corinteni și Efeseni. Îi voi arăta apoi că cei care trăiesc după îndemnul și dorințele firii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, dacă vorbesc unor sfinți cu o conștiință hipersensibilă, care cred că-și pierd mântuirea ori de câte ori păcătuiesc sau fac o greșală, încerc să-i duc prin Scriptură și să-i asigur de dragostea lui Dumnezeu. Le voi arăta cum Hristos îi ține în brațul Său și că nimeni nu-i poate smulge din mâna Lui. Îi voi duce la pasajele din Scriptură care le vor da asigurarea de care au nevoie.

Deci, poziția pe care a iau depinde de condiția persoanei cu care vorbesc. Pot să iau ambele poziții și să argumentez la infinit. Pot să adun versete din Scriptură pentru ambele poziții. Pot să te las să decizi de care parte ești, și apoi eu să iau cealaltă poziție. Pot să aduc o mulțime de versete și să argumentez solid pentru oricare din poziții.

Simplu fapt că avem o problemă care ridică dezbateri demonstrează că există două părți. Dacă ar fi vorba de o învățătură biblică definitivă și clară, atunci nu am avea discuții. Dacă nu am avea versete din Scriptură care declară, „*Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!*” (Apocalipsa 22:17), atunci nu am avea dezbateri. Dar faptul este că în Biblie există învățătura unei alegeri pe care trebuie s-o facă omul. Dumnezeu așteaptă ca noi să facem această alegere. „*alegeți astăzi cui vreți să slujiți.*” (Iosua 24:15). „*Până când vreți să schiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!*” (1 Împărați 18:21). Pe de altă parte, avem cuvintele Domnului Isus către ucenici, „*Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.*” (Ioan 15:16). Există două fațete ale problemei, și este important să nu fim prinși în poziții radicale nici de o parte, nici de alta. Aceasta nu va face decât să-ți împartă Biserica.

Eu, ca oricare alt student în Colegiu Biblic, m-am luptat cu problema siguranței mântuirii. Am citit în acea perioadă cartea lui Arthur Pink *The Sovereignty of God* (Suveranitatea lui Dumnezeu). Am fost atât de confuz după ce am citi afirmațiile lui Pink, care susținea că omul nu are nici o alegere în problema mântuirii. Această problemă este exclusiv în mâna lui Dumnezeu. Nu există nici o responsabilitate umană. În timp ce citeam cartea, am ajuns atât de confuz și frustrat încât m-am ridicat, am luat cartea și am aruncat-o în celălalt colț al camerei. M-am simțit ca Martin Luther care a aruncat o călimară de cerneală spre diavol. Am zis atunci: „Doamne, nu pot să înțeleg.” Mental eram frustrat. Domnul a vorbit atunci inimii mele: „Nu ți-am cerut să înțelegi, ți-am cerut doar să crezi Cuvântul Meu.” Din acel moment am avut pace. Nu pot nici astăzi să armonizez cele două poziții în mintea mea. Nu pot să le aduc împreună într-o explicație logică. Este ca și cu liniile de cale ferată. Cele două linii sunt paralele și dacă ele ar veni vreodată împreună, știi că ești în pericol. Deci, eu cred în ambele poziții, chiar dacă nu pot să le reconciliesc în mintea mea. Și nici nu mai trebuie să fac lucrul acesta. Pot fi satisfăcut doar să le cred, fără să fiu nevoit să le reduc la limitele intelectului meu.

A încerca să-L reduci pe Dumnezeu la limitele intelectului tău este o lecție dură în frustrare. Încearcă să înțelegi eternitatea! Încearcă să înțelegi infinitul! Încearcă să înțelegi infinitul spațiului! Încearcă să înțelegi unde este granița spațiului. Cât de departe trebuie să mergi ca să întâlnești în final un semn care să spună: „Stradă închisă. Nici o ieșire. Nimic dincolo de acest punct.” Trebuie să recunoaștem că Dumnezeu e mai mare decât ceea ce putem înțelege noi cu mintea noastră. Dumnezeu a spus: „*Căci gândurile*

Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele,” zice Domnul. „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55:8-9). Iar, dacă Dumnezeu spune despre căile Lui că sunt dincolo de puterea noastră de înțelegere, atunci este în zadar să încerci să le înțelegi. Într-adevăr, este dincolo de puterea noastră de înțelegere.

Trebuie să acceptăm faptul că Dumnezeu este nelimitat. Când ajung la aceste momente de criză, acele momente când intelectul nostru atinge puncte limită, ceea ce obișnuiesc să fac, este să mă închin înaintea lui Dumnezeu care este atât de măreț, iar eu nu pot să-L reduc la nivelul meu de înțelegere.

În timpul slujirii tale, în timp ce studiezi Cuvântul, vei ajunge la acele versete care vorbesc despre suveranitatea lui Dumnezeu. Când ajungi la ele, predică-le. Când ajungi la versete care vorbesc despre responsabilitatea umană, predică-le și pe acestea. În felul acesta vei fi sigur că poporul primește o dietă spirituală echilibrată.

CAPITOLUL DOISPREZECE

AVENTURILE CREDINTEI

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6)

A-l lăsa pe Dumnezeu să lucreze este o experiență copleșitoare, întotdeauna. Dumnezeu vrea ca tu să fii parte din lucrarea pe care o face El. Dumnezeu nu vrea să se oprească din lucru, de aceea este important să descoperi ceea ce vrea EL să facă. Am descoperit că modul de a afla cum vrea Dumnezeu să lucreze este prin aventura credinței. Trebuie să ieșim afară din rutina noastră și să vedem ce vrea să lucreze Dumnezeu. Dar, în timp ce pășim prin credință, trebuie să avem o pază împotriva prezumției. Mulți oameni care testează apele să vadă ce anume va lucra Dumnezeu fac o greșală serioasă alunecând înapoi în eforturile umane atunci când Dumnezeu nu este în lucrarea în care sunt ei implicați. Câteodată suntem prinși atât de adânc într-o lucrare încât abandonarea sau eșecul par să pună reputația noastră la bătaie. În situații de felul acesta pompăm energie și efort mai mare într-un program care nu a fost al lui Dumnezeu de la început. M-am aventurat de multe în lucruri care în final au dovedit că Dumnezeu nu era în ele. Ce faci în situații de felul acesta? Te retragi. Ce ne duce pe noi în necaz este mândria noastră care spune: „Voi face acest lucru cu succes.” Ne trezim cheltuind toată energia încercând să creăm ceva în care Dumnezeu nu este prezent, și o astfel de situație ne poate da peste cap. Dacă fac un pas al credinței în realizarea unui lucru, dacă am succes, mă bucur și spun: „Minunat. Domnul m-a condus.” Dacă nu am succes, fac un pas înapoi și spun: „Am crezut că a fost o idee bună, dar e clar că am falimentat.” Deci, cred că sunt câteva precauțiuni pe care un credincios trebuie să le ia înainte de a se lansa în aventurile credinței.

În Vechiul Testament, avem istoria lui Saul. În timpul domniei lui, el, a ridicat o armată puternică. Saul a fost comandantul armatei, dar și fiul lui Ionatan a avut responsabilități militare. Armata Israelului nu era așa de numeroasă, și Filistenii au invadat țara cu gândul să distrugă Israelul cu desăvârșire. Ei au comasat trupe imense și multe care de război. Armata filisteană era o amenințare atât de mare încât mulți din armata israeliană au dezertat și s-au ascuns de partea cealaltă a râului Iordan. Au mai rămas doar câțiva soldați care erau înfricoșați. Ionatan s-a trezit într-o noapte cu un gând care putea fi tulburător sau un gând extraordinar. Dacă Dumnezeu vrea să dea pe Filistenii în mâinile Israelului, El nu are nevoie de o armată întreagă. Dacă Dumnezeu vrea să lucreze, El poate să lucreze cu un singur om la fel de ușor ca și cu o sută de mii de oameni.

Acum, dacă stai și te gândești la lucrul acesta dintr-o perspectivă logică, este foarte adevărat. Dumnezeu nu are nevoie de o armată întreagă. Tot ce are nevoie El este o persoană care să fie în armonie cu scopul Lui. Dumnezeu își poate împlini dorințele Lui printr-un singur om. Tot ce are nevoie este un om. Lucrul acesta este atât provocator cât

și entuziast. Gândul acesta l-a ținut pe Ionatan treaz până ce, în final, l-a trezit pe cel ce-i purta armele și i-a spus: „Haide să mergem în tabăra filistenilor să vedem dacă Dumnezeu îi dă în mâinile noastre astăzi.”

Ionatan și cu slujitorul lui s-au aventurat prin credință. Este acea gândire care spune: „Haide să vedem dacă Dumnezeu vrea să lucreze astăzi. Haide să vedem ce vrea Dumnezeu să facă astăzi.” Ceea ce trebuie să faci este să fii la dispoziția lui Dumnezeu. Ionatan și-a luat și măsuri de precauție. În timp ce se apropiau de tabăra filisteană, el a spus: „*haidem la oamenii aceștia și să ne arătăm lor. Dacă ne vor zice: „Opriți-vă până vom veni noi la voi!” vom rămâne pe loc, și nu ne vom sui la ei. Dar dacă vor zice: „Suiți-vă la noi!” ne vom sui, căci Domnul îi dă în mâinile noastre. Acesta să ne fie semnul.*” (1 Samuel 14:8-10).

Așa că ei au lăsat ușa deschisă lui Dumnezeu să le confirme decizia lor. Ei nu au năvălit în tabăra filistenilor cu aroganța că „Dumnezeu va fi cu noi și îi vom distruge pe filisteni.” Dacă nu cunosc voia lui Dumnezeu cu certitudine, este bine să fii precaut. Biblia este plină de relatări ale oamenilor care s-au aventurat în credință, care i-au dat lui Dumnezeu libertatea să facă ceea ce a dorit să facă, fiind la dispoziția Lui.

Cu mai mulți ani în urmă am auzit că stația de radio KWVE este de vânzare. În timpul acela transmiteam pe stația KYMS. Am ajutat această stație financiar și am făcut-o cât mai vizibilă ca să poată să înceapă să transmită. Președintele acestei stații de radio a cumpărat stația ca să aducă mesajul creștin și în Orange County. La început programul de bază a fost *The Word for Today* (Cuvântul pentru astăzi). Când s-a schimbat proprietarul stației de radio, noua conducere a hotărât să dea prioritate muzicii contemporane și să reducă programele de predicare a Cuvântului. Acesta a fost motivul pentru care ne-am dus la KBRT, dar prețurile aici erau foarte mari.

Apoi am auzit că stația KWVE este de vânzare. Am decis: „Haide să le facem o ofertă, și să vedem ce va face Domnul în continuare. Dacă Domnul vrea s-o avem, oferta va fi acceptată și lucrurile vor merge în direcția dorită. Am dat lui Dumnezeu o șansă să lucreze. L-am întrebat pe Dumnezeu: „Doamne, vrei o stație în Orange County care să transmită muzică de închinare și învățătură biblică? Dorești Tu lucrul acesta?”

Iată-ne în locul de aventurare cu Dumnezeu, locul în care i-am dat o șansă să lucreze. A fost un act al credinței în exclusivitate. Am fost determinați să nu negociem deloc, ci să le oferim doar un preț. Atunci ei au spus, „Mai avem și pe alții care sunt interesați.” Noi am răspuns: „Nici o problemă.” Presiunile comerciale nu lucrează atunci când ești dedicat Domnului. Rugăciunea noastră a fost: „Doamne, dacă vrei această stație de radio, bine, dacă nu, și așa e bine.” În final, oferta noastră a fost acceptată și astăzi avem KWVE, care oferă o slujire glorioasă. Mai mult, stația are și profit, deși prețurile noastre sunt o treime din prețul cerut de celelalte stații de radio care transmit programe religioase în zona noastră. Putem să transmitem programele partenerilor noștri la un cost foarte mic și să le oferim o audiență bună. Dumnezeu a binecuvântat stația de radio KWVE pentru că am fost gata să spunem, „Doamne, dacă aceasta este ceea ce dorești Tu, vom face un pas al credinței și vom face oferta.”

A fost și o stație TV care a fost de vânzare. Am făcut o ofertă și pentru stația TV. Am văzut o oportunitate pentru Domnul să televizăm ceea ce noi numim „Creștinismul Reprezentativ,” în loc de programele compromițătoare care erau atât de frecvente. Oferta noastră nu a fost acceptată și nu am mai stat să negociem. Nu am forțat nota și nu am luat-o înaintea Domnului. Dacă Dumnezeu ar fi dorit să avem această stație TV, ne-ar fi

ajutat să intrăm în posesia ei, și dacă nu a făcut-o, nici noi nu am făcut eforturi în negocieri. Deci, a păși în credință și a vedea ceea ce Dumnezeu vrea să facă este ceea ce noi am numi, „testarea apelor.”

Cu câțiva ani în urmă am ajuns la concluzia că avem nevoie de un spațiu mai mare pentru Colegiu Biblic, care își desfășura activitatea la Centrul de conferințe „Twin Peaks.” Școala ocupa tot Centru de conferințe, așa că nu mai puteam continua conferințele noastre și în același timp să avem Școala Biblică funcționând. Apoi, o fermă foarte frumoasă, posedată de Los Angeles Rescue Mission, a fost pentru vânzare în Vista.

Am depus o arvună, dar mulți membri ai consiliului orașenesc Vista care locuiau aproape de această proprietate, s-au opus. Am decis, „Nu e nevoie să ne luptăm pentru această proprietate,” și ne-am retras din această afacere. Un agent edilitar, care a văzut o notă în ziarul local că am anulat actele de cumpărare, ne-a sunat, și ne-a spus că are o proprietate de vânzare în Murrieta Hot Springs, proprietate care nu a fost listată public. Am fost să vedem proprietatea, și ne-am dat seama că are potențial. Am făcut oferta noastră mică, și am zis, „Dacă Domnul e în această afacere, o vom obține.” Și am abținut-o.

Lucru interesant este că noi am dorit de mulți ani să cumpărăm clădirea care este chiar lângă biserica noastră în Costa Mesa. Această clădire de birouri cu șase etaje ne-a fost oferită la început pentru suma de optsprezece milioane. Cu câțiva ani în urmă am făcut o ofertă de zece milioane și ei au spus: „Nu, această clădire valorează mult mai mult.” Apoi, cineva a făcut o înțelegere cu chiriașul principal din această clădire, și în final clădirea ne-a fost oferită la opt milioane nouă sute de mii. Am reușit să cumpărăm această clădire cu un milion mai puțin decât am oferit noi la început. Cu adevărat, am văzut mâna Domnului în această afacere.

Ceea ce este interesant, este că dacă am fi cumpărat clădirea de lângă biserică întâi, nu am mai fi cumpărat niciodată Murrieta Hot Springs. Nu am fi fost în poziția să cumpărăm Murrieta. Acum, vedem clar mâna lui Dumnezeu în tot procesul. Dumnezeu a vrut să avem ambele proprietăți și El a ales timpul în așa fel încât noi am intrat în posesia proprietății din Murrieta în momentul când clădirea de lângă noi a fost disponibilă, și la un preț prea bun ca să trecem pe lângă această oportunitate. Iată –ne acum cu amândouă proprietățile.

Am făcut pași mici, dar Domnul a vrut să facem un pas uriaș. Continuă să înaintezi, și atât timp cât Domnul deschide ușa, continuă să mergi înainte. Orice pas făcut prin credință implică curaj. Ai curaj să pășești înainte ca să vezi ce ar dori Domnul să facă. Dacă Dumnezeu nu este în aventura ta, nu trebuie să lupti împotriva Lui. Nu trebuie să insiști. Nu trebuie să manipulezi. Nu forța lucrurile. Dacă Dumnezeu este în aventura ta, vei avea izbândă. Lucrurile vor decurge bine, și nu va trebui să faci compromisuri.

Când Greg Laurie a preluat studiul nostru biblic de luni seara, Dumnezeu a început să binecuvânteze lucrarea lui. Am văzut tineri venind în față în fiecare luni seara ca să-L primească pe Hristos în viețile lor. L-am sunat pe Greg și i-am spus: „Greg, de ce nu ne interesăm să vedem dacă putem avea o săptămână de evanghelizare în vara aceasta la Amfiteatrul Pacific (Pacific Amphitheater)? Hai să găsim un loc mai larg și să vedem ce vrea Dumnezeu să facă. Locul unde ne adunăm acum e neîncăpător și nu putem să primim pe toți cei care doresc să vină. De ce nu încercăm la Amfiteatrul Pacific?”

Conversația aceasta a avut loc în aprilie, și Greg nu a crezut că avem timp destul să organizăm această evanghelizare. El mi-a spus: „Nu se poate face acum!” Eu i-am

răspuns: „De ce nu? Haide să vedem dacă este o săptămână liberă la acest amfiteatru. Haide să vedem ce va face Dumnezeu într-un loc mai încăpător.”

Am sunat la Amfiteatrul Pacific și ei aveau o săptămână liberă în timpul verii. Am decis să numim evenimentul „Harvest Crusades” (Cruciadele Recoltei). Am fost atât de bucuroși pentru că săptămâna aceea a fost glorioasă!. În ultima seară au trebuit să închidă ușile pentru că nu mai era loc înăuntru. Au pus difuzoare afară ca cei care nu puteau să intre în sală să poată să audă mesajul. A fost minunat! De aici, lucrarea a crescut în fiecare an, dar totul a început de la primul pas simplu făcut prin credință. „Haide să vedem ce vrea să facă Dumnezeu. Haide să-I dăm lui Dumnezeu șansa să lucreze. Haide să îndrăznim.” S-ar putea să riscăm câțiva dolari, dar așa cum se spune, „nu există câștig fără risc.”

Un alt exemplu clasic de credință din Vechiul Testament a avut loc când cetatea Samariei a fost asediată de sirieni. Condițiile de viață au devenit atât de rele în cetate încât au ajuns să vândă un cap de măgar cu optzeci de sicli¹³ de argint și un sfert de cab de găinaț de porumbel cu cinci sicli de argint. Femeile s-au dedat la canibalism. O femeie a cerut ajutor împăratului, dar el a răspuns: „Cum pot să te ajut? Nu am mâncare nici pe masa mea.” Femeia a răspuns: „*Femeia aceea și cu mine am avut o înțelegere să ne mâncăm copiii. Am fiert copilul meu și l-am mâncat, dar acum ea și-a ascuns copilul ei. Spune-i acestei femei să-și aducă copilul să-l mâncăm.*” Împăratul și-a rupt hainele și a zis, „*Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea, dacă va rămâne astăzi capul lui Elisei, fiul lui Șafat, pe trupul lui!*” (2 Împărați 6:28-31). Împăratul îl blama pe Dumnezeu pentru problemele lui (2 Împărați 6:24-33).

Elisei a fost un profet mai ciudat și un om interesant. El a avut un discernământ spiritual foarte adânc și o comuniune atât de strânsă cu Dumnezeu încât el era surprins dacă Dumnezeu nu-i descoperea anumite lucruri. Acum, și mie Dumnezeu îmi arată din când în când câte ceva, și sunt întotdeauna surprins și șocat când o face. Sunt foarte fericit!. Se întâmplă doar de câteva ori în viață. În schimb, Elisei era atât de obișnuit ca Dumnezeu să-i descopere lucruri, încât era surprins dacă Dumnezeu îi ascundea ceva. Eu sunt surprins când Dumnezeu îmi arată ceva, dar Elisei era surprins când Dumnezeu nu-i arăta.

Elisei era în casă cu prietenii lui când a început să-și vorbească lui însuși, „Hmm! Puteți să vă imaginați ceva mai bun?” Atunci prietenii lui l-au întrebat: „Ce se întâmplă Elisei?” El a răspuns: „Împăratul trimite pe cineva să-mi ia capul. Deci, când trimisul împăratului va bate la ușă, mergeți și deschideți-i, dar țineți-l la ușă, pentru că stăpânul lui este în urma lui.” Foarte curând s-a auzit o bătaie în ușă. Prietenii lui Elisei au deschis ușa și l-au ținut pe trimisul împăratului la intrare. Apoi împăratul a venit împreună cu primul ministru și a zis: „În sfârșit, te-am găsit! Destul cu necazurile care le-ai adus asupra Israelului.” Elisei a răspuns: „Nu eu sunt cel care aduce necazuri asupra Israelului. Tu ești cel care ai adus blestemul peste Israel promovând închinarea lui Baal. Tu ești vinovatul.”

Elisei a continuat: „Nu te îngrijora. Mâine pe la ora aceasta se vor vinde o măsură¹⁴ de floare de făină cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu.” Primul ministru a răspuns batjocuritor: „*Chiar dacă ar face Domnul ferestre în cer, cum s-ar putea*

¹³ Un siclu este echivalentul cu 12g

¹⁴ Aprox. 7.3 litri

întâmpla un asemenea lucru?” Și Elisei a zis: „Vei vedea cu ochii tăi: dar tu nu vei mânca din ele.” (2 Împărați 7:2).

De ce a fost primul ministru șocat de promisiunile lui Dumnezeu? Pentru că el a încercat să înțeleagă la nivelul uman cum ar fi posibil așa ceva. De multe ori și noi avem probleme tocmai în punctul acesta. Nu vedem posibilitatea ca Dumnezeu să facă ceva miraculos. Am încercat totul, am folosit toate strategiile, și în final a trebuit să ajungem la concluzia că este imposibil. Suntem înclinați și noi, la fel ca primul ministru, să zicem: „Chiar dacă Dumnezeu ar face ferestre în cer, este posibil așa ceva?” Elisei a spus: „Vei vedea cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca.” Dumnezeu își va face lucrarea Lui, dar din cauza necredinței tale, tu nu vei beneficia sau profita în urma lucrării lui Dumnezeu.

Povestirea continuă cu cei patru leproși care locuiau în afara cetății Samaria, în locul unde se adunau gunoaietele. Din cauza leprei lor, nu aveau voie să intre în cetate. Existența lor depindea de gunoiul care se arunca peste zid, dar din cauza foametei din cetate, și ei sufereau de foame. Unul din leproși s-a uitat la ceilalți și a zis: „*La ce să ședem aici până vom muri?*” (2 Împărați 7:3). „Nu are nici un sens să mergem în cetate. Haideți, deci, să mergem la tabăra Sirienilor. Cine știe, poate că vor avea milă de noi și ne vor da o coajă de pâine ca să trăim, sau poate ne vor ucide. Și ce dacă? Oricum, vom muri.” Ei au început să se aventureze în credința lor care pleca de la premiza că există un dram de nădejde; poate vor primi o coajă de pâine sau poate nu vor primi.

Mă mir că multe biserici nu ajung la aceeași realizare și de aceea ele bat pasul pe loc pentru că au oameni care se uită unul la altul. Sunt surprins că astfel de biserici nu spun: „De ce stăm și ne uităm unii la alții până vom muri? Haideți să facem ceva. Poate se va întâmpla ceva, poate nu se va întâmpla nimic, dar dacă nu se întâmplă nimic, nu contează, pentru că vom muri oricum. Haideți să ne aventurăm în ceva.”

Mă gândesc la toate aceste aventuri ale credinței de-a lungul istoriei care au plecat de la același fel de premiză. Cine știe ce vrea Dumnezeu să facă? Haideți să pășim înainte. Haideți să aflăm. Haideți să-I dăm lui Dumnezeu o șansă. Povestirea lui Elisei se încheie cu episodul când sirienii aud un zgomot pe care ei l-au interpretat ca venind de la carele de război egiptene. Ei au crezut că împăratul Israelului a angajat o armată de mercenari egipteni, și au intrat în panică. Au început să fugă și în momentul în care cei patru leproși au ajuns la primul cort din tabăra lor, au constatat că cina era pregătită pe masă, dar nimeni nu era acolo să mănânce. Așa că s-au pus pe mâncate, după care au luat lucruri de valoare pe care le-au găsit în cort. S-au dus la următorul cort și au găsit aceeași situație. Cortul era gol, dar plin cu mâncare.

În timp ce ei adunau lucruri pentru ei, pe care apoi le-au ascuns în pământ, unul dintre ei a zis: „Hei, camarazilor! Cred că trebuie să spunem celor din cetate ceea ce a făcut Domnul. Dacă nu vom spune lucrul acesta celor din cetate și-l vom ține pentru noi, ne va ajunge pedeapsa lui Dumnezeu.” Când s-au întors în cetate ei au strigat gărzii de pe zid: „Tabăra Sirienilor este abandonată. Este mâncare destulă pentru toți. Spuneți împăratului că poporul nu trebuie să meargă la culcare flămând în noaptea asta.” Când vestea aceasta a ajuns la împărat, el a spus: „E o capcană. Sirienii aceștia șireți știu cât de înfometat e poporul și s-au ascuns ca să ne pândescă ieșind afară din cetate. Apoi se vor năpusti asupra noastră și ne vor ucide. Nu lăsați pe nimeni afară din cetate. Țineți porțile cetății închise.”

Gândesc de multe ori la tragedia și costul necredinței. Necredința ne frustrează de binecuvântările lui Dumnezeu chiar și atunci când Dumnezeu ni le oferă din abundență.

Am întâlnit oameni cu o astfel de mentalitate. Ei întotdeauna spun că este un fel de capcană. Este prea frumos să fie adevărat și de aceea trebuie să fie o capcană la mijloc. Când Dumnezeu lucrează, ei se tem să se aventureze cu El prin credință.

Este un pasaj în Scriptură care a însemnat foarte mult pentru mine de-a lungul anilor. Se găsește în 2 Cronici. Capitolul paisprezece începe cu povestirea domniei împăratului Asa peste Iuda. El a avut douăzeci și cinci de ani când a urcat pe tron. La scurt timp după instalarea lui ca împărat, Etiopienii au năvălit în țară, împreună cu o confederație de alte națiuni, însumând un milion de bărbați, plus care de luptă. Când Asa a primit vestea invaziei acestei armate uriașe, el s-a rugat Domnului, spunând: „*Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare: vino în ajutorul nostru, Doamne Dumnezeul nostru! Căci pe Tine ne sprijinim, și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!*” (2 Cronici 14:11).

Vreau să vă spun că îmi place rugăciunea aceasta. El nu a spus: „Doamne, am un plan. Acum, vreau să binecuvântezi acest plan.” El nu a spus, „Doamne, știu exact ce trebuie făcut. Binecuvântează programul nostru.” Nu a fost: „Doamne, vino de partea noastră.” În schimb a fost: „Doamne, eu vin de partea Ta. În numele Tău vom merge să-i înfruntăm pe dușmani. Nu lăsa ca omul să iasă biruitor împotriva Ta.” Ei nu mă vor birui pe mine, pentru că eu nu am nimic. Eu nu am nici o putere. Dar, Doamne, aceasta nu înseamnă nimic pentru Tine. Mă voi duce în numele Tău. Nu-i lăsa să biruiască împotriva Ta. Ei pot să mă bată pe mine, dar nu-i lăsa să te bată pe Tine.”

Același lucru l-a spus și Ionatan. Dumnezeu nu are nevoie de o armată întreagă. Dumnezeu poate da biruința printr-un om dacă Dumnezeu vrea să lucreze. Este ceea ce spune Pavel în Romani 8:31: „*Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?*” (Romani 8:31).

Dumnezeu a dat lui Asa victorie asupra etiopienilor. În timp ce Asa se întorcea de la luptă, l-a întâmpinat profetul Domnului, și Domnul a vorbit prin gura profetului, „*și Azaria s-a dus înaintea lui Asa, și i-a zis: „Ascultați-mă, Asa, și tot Iuda și Beniamin! Domnul este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; iar dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi.*” (2 Cronici 15:2). La începutul domniei lui asupra lui Iuda, Asa a primit un cuvânt mare de la Domnul. „Domnul va fi cu tine atât timp cât tu vei fi cu el. Dacă-L vei căuta, El se va lăsa găsit. El îți va arăta bunăvoință. Dar dacă îl vei părăsi și EL te va părăsi.”

Sub domnia lui Asa împărăția a prosperat și a fost binecuvântată. Dar spre sfârșitul domniei lui, când a ajuns bogat, prosper și când a avut succes, împărăția de nord a Israelului a decis să invadeze Iuda. Ei au ridicat cetăți întărite la nord de Ierusalim și apoi s-au pregătit să asedieze cetatea.

Când Asa și-a dat seama de planul de luptă al Israelului s-a dus și a luat bani din trezoreria templului și i-a trimis lui Ben-Hadad, împăratul Siriei, ca să angajeze o armată de mercenari sirieni. Sirienii au venit de pe înălțimile Golanului și au început atacul împotriva Israelului. Împăratul Israelului a trebuit să ia trupele care zideau cetățile întărite și să le trimită la luptă împotriva sirienilor. După ce trupele Israelului au părăsit cetățile întărite, bărbații lui Iuda s-au dus și au distrus aceste cetăți.

Dacă ne uităm la rezultatul acțiunilor lui Asa am putea spune că a fost un succes. Planul lui a funcționat. Probabil că Asa se autofelicita pentru strategia lui strălucită. Banii pot realiza lucruri minunate, și el se glorigica pe sine pentru lucrurile care le poate face cu

bani. Poți să-i angajezi pe sirieni. Ei sunt mercenari care te pot proteja. Ce strategie grozavă!.

Profetul Hanani a venit la Asa și i-a spus: „*Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei, și nu te-ai sprijinit pe Domnul, Dumnezeul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale. Etiopienii și Libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, cu o mulțime de care și călăreți? Și totuși Domnul i-a dat în mâinile tale, pentru că te sprijinise pe El.*” (2 Cronici 16:7-8). „*Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui. Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie.*” (2 Cronici 16:9) Aceasta este cheia. Ochii Domnului sunt peste tot pământul ca să caute oameni a căror inimă să fie în armonie cu a Lui ca El să fie tăria lor.

Ceea ce spune profetul este că Dumnezeu vrea să lucreze. Dumnezeu are o lucrare pe care dorește să o facă și EL caută oameni care să fie în armonie cu ceea ce El dorește, ca să-i sprijinească în lucrarea lor. Secretul este să descoperi ceea ce vrea Dumnezeu să facă. Am ajuns să înțeleg că modul cel mai bun în care poți înțelege dorința lui Dumnezeu este să pășești înainte prin credință. Încearcă și vei vedea. Poate Dumnezeu va lucra. Poate EL dorește să lucreze. Dă-I o șansă lui Dumnezeu să lucreze. Dar încă odată, atitudinea care este importantă: „Dacă lucrurile nu merg bine, nu forța nota.” Menține această flexibilitate de a fi dispus să renunți la proiectul tău. Dacă este evident că lucrurile nu merg în direcția dorită, atunci nu forța nota. Avem aceeași idee în povestirea Esterei, când Mardoheu i-a spus să meargă să se prezinte înaintea împăratului. Ea a spus: „Nu poți să te duci să-l vezi pe împărat. Trebuie să fii chemat. Îți pui viața în primejdie dacă te duci fără să fii chemat. Mardoheu a răspuns: „Tu crezi că dacă decretul împăratului se va duce la îndeplinire, vei scăpa? Poate că Dumnezeu te-a ridicat tocmai pentru un timp ca acesta. Dacă nu intervii, eliberarea va veni din altă parte.”

Cu alte cuvinte, Dumnezeu își va face lucrarea. El își va împlini scopurile Lui. Națiunea Israel nu poate fi ștearsă de pe fața pământului pentru că ea va da pe Mesia. Trebuie să ai încrederea că scopurile lui Dumnezeu vor fi împlinite. Chiar dacă tu nu ești gata să faci pasul credinței, eliberarea va veni din altă parte. Dumnezeu își va face lucrarea, dar noi avem oportunitatea să fim vasele prin care Dumnezeu lucrează. Cred că acesta este cazul, în general. Dumnezeu are o lucrare pe care dorește să o facă. El vrea să o facă și tu poți să alegi să fii un participant. Dacă dorești, tu poți să fii vasul pe care Dumnezeu să-l folosească. Estera a dat dovadă de mult curaj ducându-se înaintea împăratului, fără să fie chemată. Ea a riscat, știind că dacă el nu-și ridică sceptrul, ea va fi ucisă imediat.

În urmă cu câțiva ani a apărut o carte cu titlul „The Gospel Blimp.”¹⁵ Cartea aceasta prezenta programe care sunt tipic omenești și care promiteau creșterea bisericii. Este uimitor să vezi aceste programe de creștere a bisericii în care găsești toate ideile și toate strategiile pe care credincioșii sunt gata să le îmbrățișeze. Ideea a fost să se facă o reclamă cu invitația de a vizita biserica. Această reclamă se mișca pe un cablu, ridicat mai sus ca biserica. Intenția a fost să se facă cunoscut oamenilor că biserica este acolo. Au pus pe această reclamă și mesajul, „Isus te iubește.”

Problemele care au apărut cu această reclamă sunt clasice. Unii din biserică au vrut să țină acest semn în continuare, alții au vrut să-l dea jos, și în final biserica s-a rupt din cauza diferențelor de opinie. Jumătate din biserică a plecat, supărată pe cealaltă

¹⁵ “Blimb” e acel balon uriaș înălțat în aer, folosit pentru reclame

jumătate. Lucrul acesta este atât de adevărat cu privire la eforturile umane. În loc să aducă câștig bisericii, ei au adus pierdere. În prima fază, când au văzut că reclama aceasta nu are efect, ai au spus: „Am cheltuit o mie cinci sute de dolari pentru această reclamă. Trebuie să o ținem acolo.” Ar fi trebuit să spună că a fost o greșeală, să uite de ea, și să renunțe la ea. Nu încerca să ții de ceva care nu are binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cu mai mulți ani în urmă am fost invitat să predic într-o biserică baptistă din Lubbock, Texas. Păstorul mi-a spus că ei au decis să nu mai mențină nici un program în biserică prin mijloace artificiale. Cu alte cuvinte, nu vor încerca să pulseze viață în programele care sunt pe moarte, ci le vor lăsa să moară.

Aceasta este greșeala pe care biserica a făcut-o atât de frecvent. Există un timp în care Dumnezeu folosește un anumit program, apoi acel timp trece. Din nefericire, a devenit o tradiție pentru creștini să încerce să țină în viață programele care trebuie să moară. Ei încearcă să pulseze viață în aceste programe și să încerce să le mențină în viață. Cu ajutorul lui Dumnezeu, învățăm să lăsăm lucrurile să moară de o moarte naturală în loc să încercăm să le menținem prin mijloace artificiale.

Un semn al degenerării este atunci când trebuie să faci referire mereu la ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut, în loc să poți spune: „Uită-te la ceea ce face Dumnezeu astăzi.” În loc să auzi mereu ce a făcut Dumnezeu în trecut, este important să devii parte vitală din ceea ce face Dumnezeu acum. Trebuie să experimentăm și să vedem lucrarea lui Dumnezeu pentru noi înșine. Altfel, lucrurile nu se vor îndrepta în direcția bună. Trebuie să facem în așa fel ca fiecare generație să fie prima generație care experimentează lucrările lui Dumnezeu. În felul acesta, continuitatea lucrării Lui este asigurată. Dar când ridicăm un memorial și începem să spunem: „Uită-te la ceea ce a făcut Dumnezeu, la modul în care a folosit această persoană. Uită-te cum a binecuvântat Dumnezeu pe omul acesta.” Fii atent. Când ridicăm un monument care să ne aducă aminte de ce a făcut Dumnezeu în trecut, este întotdeauna trist, pentru că fiecare din noi avem nevoie să experimentăm lucrarea lui Dumnezeu într-un mod proaspăt și actual în viețile noastre.

A fost un timp când Dumnezeu a folosit concertele de sâmbătă seara la „Calvary Chapel” într-un mod glorios. Concertele de sâmbătă seara au fost mijlocul nostru de evanghelizare cu cea mai mare eficiență. Locul era ticsit sâmbătă seara. Am avut o mulțime de formații muzicale și sute de tineri care au ieșit în față și l-au primit pe Isus în fiecare sâmbătă. Dacă ai fi luat o statistică în sudul Californiei cu privire la locul unde se mântuie oamenii, ai fi găsit că mulți erau mântuiți la „Calvary Chapel,” la concertele de sâmbătă seara. A fost un timp când Dumnezeu a folosit aceste concerte, dar acest timp a trecut. Cu doi ani în urmă, au fost unii care au dorit să încerce din nou programul de concerte de sâmbătă seara. Eu le-am răspuns: „Bine, mergeți înainte cu dorința voastră.” Dar timpul acestor concerte a trecut. Pentru un timp ei au încercat să reediteze succesul trecut, dar a fost ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Nu, timpul acela s-a încheiat.” Acum, aceasta nu înseamnă că timpul acela nu se va întoarce cândva în viitor, dar în loc să insiști asupra unui program care încet, încet, își pierde viața, este mai bine să-l oprești. Lasă-l să moară. Nu încerca să-l forțezi să funcționeze.

Deci, fă un pas prin credință. Dacă programul lucrează, bucură-te. Dacă nu lucrează, caută altceva. Dă-i lui Dumnezeu oportunitatea să lucreze. Cred puternic în oportunitatea care trebuie să i-o dăm lui Dumnezeu pentru a lucra, și când El lucrează, totul e glorios. Dar când nu lucrează și când suntem prea adânc implicați într-un program

nou, poți să renunți la el și să spui: „Ei bine, mi s-a părut a fi o idee bună.” Nu te implica atât de mult într-un program care nu lucrează ca să nu mai poți renunța la el.

Fii condus de Duhul și nu-ți fie frică să urmezi călăuzirea Lui. Și dacă ai început în Duhul, nu căuta să fii binecuvântat în firea pământească. Văd lucrul acesta ca o problemă, chiar și între cei care au fost cu noi la început. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea lor, dar din nefericire ei au devenit mult mai organizați. Ei sunt cei care conduc programul și împreună cu aceasta ei pierd ceva ce este vital. Dacă ai început în Duhul, nu căuta să crești cu ajutorul firii pământești. Este întotdeauna o greșală.

Mulțumesc lui Dumnezeu că El ne-a dat mulți păstori care au prins această viziune de a ne aventura cu Dumnezeu prin credință. Îi privesc în această aventură a credinței lor. Este o bucurie mare să vezi cum binecuvântează Dumnezeu atunci când avem curajul să pășim înainte prin credință și când Îi dăm voie să facă ceea ce El dorește să facă; când ne dăruim Lui ca instrumente prin care El poate să facă ceea ce dorește să facă. Cheia este să ne facem pe noi disponibili. Cine știe, ochii Domnului cutreieră întreg pământul ca El să dea tărie celor a căror inimă este întreagă dedicată Lui. Descoperă voia lui Dumnezeu și apoi însușește-ți-o. Armonizează-ți inima ta cu inima Lui, și vei fi uimit să vezi ce va face Dumnezeu și cum va binecuvânta.